LACEY DANCER

# *Leora*

## *Volumul 2*

Traducere și adaptare în limba română de

MLĂDIȚA DORDEA.

ALCRIS

# *Capitolul 1*

– Faci o cafea foarte bună, spuse Max sprijinindu-se de perne și privind-o pe Leora pregătind ceea ce adusese. Probabil că ai o familie ca a mea.

Leora avu o scurtă ezitare, ea aplecându-și capul puțin pentru a-și ascunde expresia feței.

– Mă îndoiesc. Cel puțin nu adevărata mea familie, răspunse ea. Când am fost eu adoptată eram un pic prea mare pentru lucruri de felul ăsta.

Max se încruntă simțind tensiunea bruscă din vocea ei. Nu era prima dată când observa această reacție. Se aplecă prinzându-i mâinile într-ale lui.

– Uită-te la mine, Leora. El așteptă până când ea i se supuse. Spune-mi ce se întâmplă. De fiecare dată când spun ceva despre familia ta începi să te ascunzi. Întreb eu lucruri pe care nu crezi că am dreptul să le cunosc, sau ating vreun punct sensibil?

Leora îl privi pe Max în ochi realizând că de fapt ar fi vrut ca el să știe. Dacă ei vor fi împreună ar trebui ca el să cunoască adevărul.

– Atingi un punct sensibil, răspunse ea încet, asigurându-se că încă nu se bâlbâia. Își trase mâinile dintre ale lui pentru a se așeza lângă tava pe care o adusese. Este legat de felul în care m-am temut în cele două dăți, continuă ea. Înainte de a fi adoptată. Ea îl privi. Avea încă zile când se întreba dacă făcuse ceva ca să merite pedeapsa fizică ce fusese viața ei dinainte de Lorraine și Geoffrey. Ea știa mai bine, desigur, dar încă…

Max se încruntă și mai tare, ochii fulgerându-i de mânie. Nu putuse niciodată să suporte cruzimea sub orice formă ar fi ea; ideea cruzimii împotriva unui copil inocent și vulnerabil i se părea o crimă pe care nici o persoană rațională nu ar trebui s-o tolereze. Cercetându-i chipul, încercând să citească mai mult pe figura ei, se gândea cum e mai bine să-i vorbească; nu-i era ușor, cu atât mai mult cu cât ceea ce își dorea cu adevărat era doar s-o strângă în brațe și să-i promită că nimeni, niciodată, n-o va mai înspăimânta astfel.

– E vorba de tatăl tău, tatăl tău biologic? întrebă el în sfârșit. El a fost cel care ți-a creat această teamă de bărbații cu statură mare? Ea ezită, detestând faptul că lui îi veneau toate acestea în minte.

– Te-a lovit?

Leora dădu din cap aprobator, aruncându-i o privire scurtă iar apoi ocolindu-i ochii.

Max reuși să-și țină firea. Putea observa rușinea din ochii ei, îngrijorarea că el ar putea s-o învinovățească cumva.

– Statul m-a luat de la ei când aveam doisprezece ani. De atunci nu i-am mai văzut pe nici unul dintre părinți. Ea își ridică privirea. Nici nu vreau asta. Îl strânse în brațe, așteptând verdictul.

– Mama ta n-a încercat să te apere? Să ceară ajutor?

Ea negă, dând din cap, de data asta fără să-l privească. Neutralitatea vocii lui era foarte diferită de tonul lui încărcat de emoție pe care-l avea de obicei.

Controlându-și furia de dragul ei, Max se ridică încet, prinzând-o de umerii mici. Îi putea simți tensiunea din corp în timp ce o trăgea ușor către el.

– Nu există nici cel mai mic motiv pentru care să vrei să-l vezi pe vreunul dintre ei. Din ceea ce mi-ai spus despre Lorraine și Geoffrey, nu ai nevoie de nimeni altcineva în familie în afară de ei și de surorile tale. Îi trase ușor fața către el astfel că ea trebui să-l privească în ochi. Există oameni care nu merită copii și îmi pare rău de tot că tu a trebuit să le suferi abuzul.

– Dar el era bolnav, protestă Leora, repetând cuvintele cu care încercase s-o convingă terapeutul.

– Și asta presupune să poată fi iertat? El îi mângâia părul moale. Nu, în opinia mea, nu are nici o scuză. Bolnav sau sănătos, nimeni nu are dreptul să terorizeze și să brutalizeze o altă ființă umană. La naiba, aceste etichete pe care le aplicăm pe oameni pentru a găsi o explicație cruzimii mă scot din minți. Tu ai suferit și acum se presupune că trebuie să te simți mai bine pentru că un idiot îți spune că ticălosul ăla era bolnav. Dar tu nu crezi asta. Văd în ochii tăi. Te simți vinovată pentru că nu poți să ierți un om „bolnav“. Nu poți să-l ierți și nu poți trăi cu asta. El îi mângâie buzele cu degetul.

Leora îl privi, încremenind la auzul cuvintelor care conțineau atât de mult adevăr. Era ca și cum el ar fi privit în mintea ei și ar fi văzut urâțenia de acolo. El înțelesese. Nu știa cum, dar el își dăduse seama de ceea ce ea nu reușise niciodată să explice terapeutului sau familiei ei.

– Cum să fac să fie mai bine?

– Draga mea, eu nu am un răspuns magic. Aș vrea mai mult ca orice pe lume să-ți pot spune. Știu că orice lucru groaznic din viața mea a avut valoare dacă trecând peste fapt, am luat ceea ce îmi folosea mie sau cuiva care conta pentru mine.

– La ce ajută asta?

– Îmi dă o cale prin care mi se direcționează durerea, furia sau frustrarea către ceva productiv. Când sunt ocupat,

când fac ceva bun cu viața mea, în ciuda împrejurărilor, nu mă poate afecta ceea ce nu mai poate fi schimbat, pentru că s-a întâmplat deja. Asta nu înseamnă că acel lucru nu mă mai urmărește. Nu uit dar învăț; acea pierdere devine câștig.

Leora asculta cu mare atenție. Pentru inima ei rănită aceste cuvinte fură ca un balsam de uns răni care nu s-au vindecat vreodată. Ea fusese capabilă să ierte sau să facă astfel ca nenorocirile copilăriei sale să n-o urmărească, să nu-i afecteze totată existența.

– Mă ascund de ceea ce s-a întâmplat.

El încuviință dar nu spuse nimic. Ea trebuia să-și găsească propriile răspunsuri. Dar el putea s-o ajute, așteptând.

– Eu n-am făcut așa. Era ca o povară atârnându-mi în jurul gâtului.

El simți fluxul de tensiune pe care îl emana ea la fiecare cuvânt. Rușinea îi dezvăluise un drum către cunoaștere, teama, o cale spre hotărâre. Se umplu de mândrie pentru ea, puterea și curajul ei. Voia să zâmbească dar încă aștepta.

– Mă întreb dacă alții simt în felul în care am simțit eu.

El observă încordarea ei dar nu spuse nimic.

Ea îi atinse fața cu linii aspre și unghiuri largi.

O dată cu mângâierea ei dulce, el vorbi.

– Este în oraș un cămin pentru femei maltratate și copiii lor. Dacă vrei să treci pe acolo voi veni cu tine.

– Chiar vii? șopti ea, nefiind sigură că era pregătită pentru un asemenea pas dar fără să se intimideze la gândul că ar fi trebuit s-o facă până acum. Avea de recuperat ani de durere și suferință. Făcuse un prim pas în seara aceasta, grație lui Max.

Zâmbind, el se mai destinse puțin.

– Când ești tu pregătită pentru asta, da. Aș fi bucuros să merg cu tine. Și dacă crezi că nu poți să știi că nu este nici o rușine în asta. Sunt și alte moduri de a oferi ceva și o să le găsim. Asta poate să nu ni se potrivească.

Leora își încetini respirația cu un oftat adânc, simțindu-se ca și când s-ar fi apropiat de dezlegarea ultimului dintre lanțurile care o ținuseră în iad atât de mult timp. Noelle o ajutase prin puterile ei magice să lupte cu demonii copilăriei ei. De la Max însă aflase că ea nu trebuia să se apere numai cu astfel de povești pentru copii, care luminează agonia întunecimii unei minți. El era foarte pragmatic și foarte pregătit să-i fie alături pentru ca ea să-și faurească propriul viitor.

Mângâindu-i buzele ea încercă să zâmbească. Se speriase atât că soarta o aruncase în mâinile unui zmeu și de fapt descoperise la acesta numai frumusețe și tandrețe.

– Nu știu ce am făcut ca să te merit, Maximilian Silver, dar sunt foarte fericită că mi s-a întâmplat așa.

El râse din plin și o îmbrățișă. Ea îi făcea ziua mai luminoasă doar cu zâmbetul ei.

– Este valabil și pentru mine, mărturisi el, aplecându-și capul pentru a o săruta. Trupul lui nu întârzie să reacționeze dar asta nu-i răpi nimic din fericirea pe care o simțea. Accepta durerea a ceea ce nu trebuia încă să se întâmple, bucurându-se de ceea ce simțea acum.

– Trebuie să prăjim ceva, mi-e foame de mor.

Leora chicoti ca o școlăriță, ceea ce nu avusese șansa să fie vreodată, și sări din brațele lui.

– Imediat.

Îndreptându-se către secția de proiectare, Leora traversă zglobie coridorul uitându-se mai mult pe lista cu rezultatele testelor pe care o ținea în mână, decât pe unde merge. Max era foarte mulțumit de faptul că motorul trecuse o altă probă năbădăioasă și o trimisese să-i dea lui Theo ultimele cifre. Deodată sunetul vocii lui Theo îi risipi gândurile de care era absorbită.

– La dracu! Cât de mult crezi că pot să continuu mințindu-l pe Max? El are grijă de motor ca de propriul lui copil.

Leora se opri ca înghețată la jumătatea unui pas, privind repede în jur. Nimeni în afară de ea și Theo nu se afla în birouri. Toți ceilalți erau jos în atelier. Chiar și convorbirile telefonice le fuseseră transferate acolo.

– Nu știu despre aceste specificații. Nu cred că e posibil ca cineva să spună că măsurătorile au fost măsluite. Vor da greș exact ca și cu celelalte, dar de data asta se pare că eșecul va sfârși pe linia ferată.

La auzul acestora Leora păli. N-ar fi trebuit să-și permită să fie discretă noaptea trecută. Avusese de gând să-i spună lui Max despre ceea ce auzise. Acum, avea bănuiala că Theo era acela care sabota motorul. Își încleștă degetele pe hârtiile pe care le avea în mână. Chiar și acest zgomot abia perceptibil îi părea să aibă reverberațiile unei artilerii.

– Ne vedem undeva afară. Nu pot vorbi. Ne întâlnim la locul știut, la aceeași oră.

Leora își dădu seama că are doar câteva secunde să se aranjeze astfel încât totul să pară normal. Să fugi pe vârfuri încercând să nu faci zgomot mult nu era prea ușor, dar ea reuși să facă drumul înapoi până la capătul culoarului, se întoarse și se îndreptă către biroul lui Theo. Cu ochii ațintiți pe hârtiile din fața ei, îi trecu prin minte să se folosească de unul din obiceiurile lui Noelle. Își șoptea ceva în barbă ca și când era foarte absorbită de acele informații și total neatentă la ceea ce era în jurul ei. Era conștientă că în aceeași secundă Theo avea să iasă din biroul lui și o s-o privească, dar ea nici nu ezită nici nu-și coborî privirea.

– Leora, spuse Theo.

Leora ridică ochii către el, zâmbind la fel de vag cum văzuse că făcea Noelle. Apoi îl privi pe Theo drept în față.

– Max m-a trimis să-ți aduc astea. Îi întâmpinse hârtiile. Spune că dacă ai timp ai putea să treci pe la atelier.

Leora se strădui să-l înfrunte pe Theo știind că el căuta la ea orice semn care să arate că ea fusese destul de aproape ca să audă ce vorbise el la telefon. Leora reuși să afișeze o expresie care nu-i trăda nici unul din gândurile ce o asaltau. Nu trebuia să-i dea acestui om nici cea mai mică bănuială a suspiciunilor ei, pentru că altfel n-ar fi făcut decât să-l ajute să trădeze în continuare. Max nu merita să aibă un astfel de prieten iar ea nu avea să-l lase pe Theo să-l facă să sufere pe Max. Nu era hotărâtă exact ce avea de făcut. Un lucru era sigur: intenționa să-i spună lui Max tot ceea ce auzise trăgând cu urechea.

– Am de dat niște telefoane așa că te las să vorbești cu Max. Ea se depărtă, timp în care el o privea. Abia după ce trase după ea ușa exterioară a biroului se relaxă, oftând adânc. „Acum să vorbesc cu Max", își spuse ea, năpustindu-se la panou și înhățând telefonul. Cu urechile ciulite spre holul de afară ea formă numărul atelierului. Sunetul pașilor lui Theo îndepărtându-se îi fu ca o binecuvântare pe care o acceptă cu ușurare.

– Trebuie să vorbesc cu Max, spuse ea pe un ton normal persoanei care răspunsese. După un moment, Max veni la telefon.

– Da, Leora. Ce este?

– Max, invită-mă să luăm prânzul undeva, ceru ea, știind că voia să termine convorbirea înainte ca Theo să ajungă în atelier.

– Ce s-a întâmplat, Leora? murmură Max, încruntându-se pentru că îi simțise neliniștea din voce.

– Max, ai încredere în mine și nu pune întrebări. Doar vino să mă iei la masă. Fă ca totul să pară natural.

Max se întoarse astfel încât oricine l-ar fi privit să nu-i poată vedea decât spatele. Tensiunea din vocea Leorei era ca o rugăminte dar și ca un ordin.

– În regulă, încuviință el repede. Zgomotul pe care îl făcu ușa atelierului deschizându-se îi atrase privirea. Theo stătea în prag, privindu-l ciudat. Încredere. Leora n-ar fi folosit cuvântul fără să aibă un motiv al naibii de suficient.

– Nu te îngrijora de ceea ce a spus Enderman, Leora. O să mă descurc eu cu el, murmură Max. O să vorbim despre asta la prânz. Trebuie să-mi iau o scurtă pauză.

– Despre ce vorbești, Max? Leora se încruntă. Enderman era unul dintre furnizorii lor, unul dintre puținii care nu fusese implicat în povestea cu componentele greșite.

– O secretară bună nu comentează ceea ce spune șeful ei. Consideră masa de prânz cu mine ca pe un câștig suplimentar pentru că mi-ai mai calmat dispozițiile rele.

Leora murmură un oh! la propria ei prostie. Max nu făcea decât să acopere conversația. Nu putea fi Mata Hari.

– Am auzit asta.

– Tu ai început.

– Ne întâlnim în parcare la ora douăsprezece. Fără vreun alt cuvânt, Max închise telefonul. Privi la ceas. O oră.

Leora puse telefonul în furcă, știind că Max are un presentiment a ceea ce se întâmpla. Altfel n-ar fi avut sens. El acoperise convorbirea și singurul motiv la care se putea gândi era că Theo ajunsese în atelier mai repede decât a calculat ea. Oftă din nou, blestemând în gând ceea ce auzise, chiar dacă binecuvânta faptul că poate să-i ofere lui Max măcar o părticică din suportul pe care el i-l dăduse ei. Motorul ăsta însemna foarte mult pentru el și deja îl costase viața unuia dintre cei mai buni prieteni. Nu voia să creadă că Theo ar fi putut fi implicat, dar nu-i găsea nici o altă explicație. Ea îi spuse toate astea lui Max în momentul în care rămaseră singuri în cămăruța din spate a restaurantului unde, o oră mai devreme, o adusese Max.

El se încruntă la auzul acestei vești care părea să nu aibă de fapt nici o bază.

– Ce te face atât de sigură că el este implicat? N-am putut să stabilim ca sigur faptul că este vorba de sabotaj. Pentru un moment el se gândi la propriile lui suspiciuni. Telefoanele pe care le dăduse ca să-l verifice pe Theo nu au arătat altceva decât spusese el. Se lăsase convins. Acum însă nu mai era atât de sigur că nu se grăbise.

Leora îi căută fața, încercând să-și amintească tandrețea și bunătatea lui. Max arăta orice altceva în afară de aceste lucruri acum. Era dur, parcă gata să înceapă o bătălie.

– N…nu știu…știu că este sigur așa. Doar ș…știu că am a…auzit unele lucruri c…care mă fac să mă î…îngrijorez. Nu sunt de mult timp la Silver ca să î…înțeleg unde se asamblează piesele sau măcar dacă se a...asamblează. D…dar ceva nu e în regulă.

Max se uită la ea, la felul încordat în care stătea, la hotărârea din ochii ei. Leora nu era o femeie care să se descurce ușor în orice gen de confruntări, dar pentru el ea se lupta cu demonii ei proprii. Realizând acest fapt, el se întinse peste masă și o prinse de mână.

– Nu mai fi așa de supărată. Orice ar fi, o să ascult. Respiră adânc și spune-mi calm. Nu te îngrijora, doar spune-mi despre ce este vorba.

Leora continuă, blestemându-și în gând poticnelile din vorbire. Trase aer în piept, cerând minții ei să se

calmeze pentru a-i da lui Max ajutorul de care avea nevoie. Nu putea să-l lase baltă. Încet, simți cum teama o părăsește.

– Așa e bine, spiriduș. Trage încă o dată aer în piept.

Ea respiră din nou.

El încuviință mulțumit.

– În regulă. Ce ai auzit?

Rar, Leora povesti fiecare conversație telefonică, redându-i atât cât își putea reaminti chiar cuvintele spuse. În tot timpul monologului ei simțea mâna lui Max ținând-o pe a ei, chiar dacă chipul lui era încordat de emoție ținută sub control.

– Asta e, sfârși ea, întorcându-și mâna astfel încât acum palmele lor se atingeau.

– Până acum câteva zile aș fi băgat mâna în foc pentru loialitatea lui Theo. Apoi am început și eu să am dubii în ceea ce îl privește.

Leora vru să întrebe ce fel de dubii, dar nu o făcu.

– Poate am înțeles eu greșit.

– Poate. Dar asta nu explică de ce Theo m-a mințit spunându-mi că în Detroit a avut o întâlnire cu un posibil furnizor care s-a dovedit a fi unul pe care nu se poate conta. Am crezut că poate s-a întâlnit de fapt cu vreo fată într-un bar sau în altă parte.

– L-ai prins cu o minciună și el știe asta?

– Nu. Propriu-zis nu l-am prins. E doar faptul că el s-a întors cu o zi mai târziu decât trebuia. Nu m-aș fi gândit deloc la asta dacă n-aș fi știut cât de preocupat este de copilul lui. De când i s-a născut fetița el n-a mai rămas nicăieri peste noapte, tot timpul se ducea acasă. Mai mult decât atât, când mi-a expus a doua zi motivele lui de a mai rămâne o noapte, mi s-a părut clar o minciună pentru că el nici măcar n-a putut să mă privească în ochi. Știind despre necazurile pe care le are cu Jill, m-am gândit că poate fi o altă femeie la mijloc. Nu era. Am telefonat la hotelul unde a stat și unde mi-a spus că s-a întâlnit cu furnizorul. Cei de la hotel mi-au confirmat ceea ce spusese el, oricum atât cât puteau ei să știe.

Neîncrezătoare, Leora reflectă la asta.

– Poate că furnizorul era o acoperire care-i convenea.

Max dădu din cap.

– Nu cred. Dacă mă gândesc bine, nu este chiar stilul lui. Streak era un bărbat căruia îi plăceau femeile. Theo n-a fost niciodată. Este prea pornit pe un singur lucru și pare să trăiască doar pentru munca lui. La el toate pasiunile pe care le are se transformă în ambiții. În afară de asta, își iubește prea mult fetița pentru a risca un divorț și o posibilă luptă pentru custodie, ceea ce cred că oricum ar fi

cazul dacă el ar încerca ceva de genul ăsta. Max privi pentru un moment undeva deasupra Leorei, gândindu-se la cel pe care îl considera prieten. Știu că are probleme pentru a plăti facturile medicale ale fetiței lui, precum și operațiile de care o să aibă nevoie. Știu de asemenea că lucrează și în alte părți. Nu mi-a păsat de asta atâta timp cât n-a avut repercusiuni asupra slujbei lui aici la mine. Chiar l-am admirat pentru drumul pe care l-a ales, dar de fapt m-am înșelat. El trebuie să știe că eu știu. Lua-l-ar naiba, de ce n-a venit să-mi spună mie?

Leora se încruntă amintindu-și ceea ce îi spusese Max despre Christy, fetița lui Theo.

– Consideri că nevoia lui de bani îl îndreptățea să te fure pe tine?

– Modificarea asta a motorului este ca o carte deschisă în mâinile potrivite.

– Dar patentul?

– Ia timp mult și chiar dacă nu ar lua, oricine ar putea să opereze niște mici schimbări în proiectare și ar fi al lui.

Leora crezuse că a înțeles problema, însă nu-și dăduse seama de dimensiunile primejdiei în care se afla Max.

– Ce ai de gând să faci?

– Aș vrea să pot ști. Ar fi ușor să mă confrunt cu Theo dar se poate să nu obțin numele cumpărătorului, asta pre-

supunând că mă vinde. Trebuie să știu doar exact ce anume a vândut. Tot ce știu este că altcineva ar putea să facă aceleași teste, cu rezultate mult mai bune.

– Atunci urmărește-l. Se pot rezolva multe dacă există supraveghere. Cât timp compania merge bine și Theo nu bănuiește că ești pe urmele lui, el n-o să se gândească la nimic de genul ăsta.

Mirat de ușurința cu care Leora făcuse propunerea, un moment Max nu spuse nimic.

– Cum de știi tu astfel de lucruri?

– Cumnatul meu are o firmă specializată în spionaj și sabotaj comercial și industrial. Ea ezită. Aș putea să-l sun ca să vorbești cu el sau să-ți dau numele lui. E bun, Max. Lista lui de clienți este impresionantă. Desigur, poate vrei să te folosești de o firmă din această zonă, poate de propria ta companie de securitate?

Max îi dădu drumul la mână, lăsându-se pe spate în scaun și reflectând la oferta ei.

– Compania mea de pază nu se poate ocupa de astfel de situații. În plus, am angajat și mai înainte investigatori și n-au reușit să găsească nimic. Din anumite puncte de vedere mizele erau însă mai mici atunci.

Leora nu spuse nimic.

– Nu cunosc pe nimeni în această zonă căruia aș putea să-i încredințez compania și asta este în mod clar ceea ce

trebuie să fac acum. Am luat un împrumut pentru acest motor. Când am avut pentru prima dată ideea, nu m-am gândit că-mi va lua atât de mult timp ca s-o dezvolt. Nici acum nu știu de ce. Principalul este că am ajuns în momentul în care trebuie să iau o decizie fermă dacă voi continua sau nu. Nu sunt făcut să renunț, astfel că nu pot s-o las baltă. Privi un moment dincolo de Leora. Moartea lui Streak încă îl urmărea iar poliția nu avansase prea mult cu investigațiile. Acum, când părea că Theo fusese implicat cumva, trebuia ca poliția să-și pună totuși și alte întrebări. Theo dorise de la început să se alăture lui și lui Streak, însă acesta din urmă reușise să-l convingă că nu aveau nevoie și de altcineva. Theo venise la el chiar cu puțin înainte de moartea lui Streak și își oferise serviciile sugerând că ulterior i-ar plăcea să aibă și el o parte din companie.

– Ce s-a întâmplat?

Max se concentră asupra feței îngrijorate a Leorei.

– Ți-am vorbit despre Streak, nu-i așa?

– Puțin.

– Poliția crede că moartea lui a fost un accident. Nimic din investigațiile care au urmat nu au indicat că ar fi fost ceva aranjat, dar nici noi nici ei nu am detectat vreo anumită cauză a accidentului. Motorul a explodat, dar înainte de asta mașina deja se învârtea. Mașina s-a rotit de opt ori înainte

de a se opri pe câmp. A ars, iar apoi a fost o explozie. Toți l-am putut vedea pe Streak luptându-se să iasă din mașină.

Leora oftă adânc; ea nu realizase până acum că șoferul ar fi putut fi încă în viață.

– Îngrozitor, murmură ea, știind că cuvintele ei nu-și aveau rostul, dar incapabilă să spună altceva.

– Polițiștii au zis că a fost o greșeală a șoferului. Dar eu îl cunosc pe Streak. L-am văzut câștigând curse conducând aproape mort de beat. Nu era deloc încordat când se urca la volan, avea un entuziasm care nu-l părăsea niciodată. La dracu', singura dată în viața lui când a avut un accident a fost pentru că i-a apărut ceva în drum și chiar era o situație fără ieșire. El n-ar fi putut să facă o astfel de greșeală prostească. Nu era nimic pe drum care să-l fi putut face să piardă controlul mașinii, iar mecanismul de funcționare a motorului era intact, fără nici o problemă.

– Crezi că cineva a planificat ca el să moară astfel? șopti ea cu groază.

– Nu știu ce să cred. Faptele pur și simplu nu se leagă. Nu s-au legat niciodată.

– Atunci se poate ca Theo să fie implicat în această crimă.

Încruntându-se de frustrare, de furie neputincioasă, Max întâlni privirea Leorei.

– Dacă este, cea mai mică pedeapsă o să fie închisoarea pe viață. O să mă ocup eu de asta personal.

– Lasă-l pe Killian să te ajute, spuse Leora încet, privindu-l în ochi. Știu că el n-o să te abandoneze.

– Chiar crezi atât de mult în el?

Leora zâmbi puțin observând surprinderea din vocea lui Max.

– Am încredere foarte mare în sora mea Silke. Ea s-a căsătorit cu el. Nu e proastă și nu e o femeie pe care s-o poata decepționa un bărbat în vreun fel. În plus, tatăl meu, Geoffrey, vorbește în termeni foarte buni despre el și a lucrat cu el de-a lungul timpului.

Max se aplecă, îi luă mâna și o duse la buze. Îi sărută mijlocul palmei, apoi îi mângâie mâna.

– Cum aș putea să-ți mulțumesc?

– Pentru ce? întrebă ea încet, emoționată de gestul lui blând și de privirea din ochii lui.

– Pentru grijă. Pentru că ai riscat spunându-mi ceea ce ai aflat, neștiind cum o să reacționez. Pentru că m-ai ajutat să găsesc un punct de pornire. Pentru că m-ai ascultat. Pentru că mi-ai dat o soluție.

– Și tu ai făcut același lucru pentru mine, noaptea trecută, îi aminti ea.

El zâmbi, bucuros că ea observa similaritățile.

– Se pare că facem o echipă bună.

Zâmbetul Leorei se lărgi, simțind parcă cum cuvintele lui i se strecoară direct în inimă. Încă o dată îi fusese de folos

lui Max. El avusese nevoie iar ea fusese acolo. Se simțea incredibil de bine la gândul că a putut să dea ceva cuiva, să împărtășească problemele când, în loc de a fi ea aceea care întotdeauna primește ajutor.

– Îmi place să fac parte din echipa ta, murmură ea în final, cu sinceritate.

Max se ridică, ținându-i încă mâinile între ale lui.

– Într-atât încât să fii o parte permanentă?

Pentru o clipă, Leora crezu că Max se referea la căsătorie. Ochii i se măriră de surprindere și de o excitare ciudată.

– Sun-o pe May și spune-i că vreau să te păstrez.

Leora închise ochii pentru o secundă, luptându-se cu dezamăgirea care o învăluia. Până în acel moment uitase că Max îi oferise un post în firma lui. Când deschise ochii văzu lucirea întrebătoare din ochii lui. Nu voia să-l părăsească. Era un simplu fapt al existenței ei.

– De acord, spuse ea. Aprobarea și ușurarea din ochii lui îi îndepărtă o parte din dezamăgire. Avea timp iar el o dorea. Asta era mai mult decât se așteptase atunci când pornise în odiseea cunoașterii de sine. Viitorul aducea cu el o promisiune de mai mult, dacă ea era destul de curajoasă să aștepte, să spere și să creadă.

## *Capitolul 2*

Leora intră în biroul lui Max, sigură că în rest nu mai e nimeni în clădire. Ea și Max așteptaseră intenționat până când toți plecaseră acasă. Nu voiau ca cineva să tragă cu urechea la convorbirea care urma s-o facă. Ea se întrebă în gând dacă Killian mai este oare la birou.

– Toți au plecat? întrebă Max, așezându-se de partea cealaltă a biroului.

Ea încuviință.

– Theo a fost ultimul și a plecat acum mai bine de o oră. Am verificat parcarea înainte de a veni aici, ca să fiu sigură că nu s-a întors.

Max înclină din cap, cu ochii aprobatori, în ciuda îngrijorării care-i întuneca gândurile.

– Hai să ne apucăm, murmură el, arătând către telefon.

Leora formă numărul privat din biroul lui Killian, simțind privirea lui Max fixată asupra ei. Acesta răspunse de la primul apel.

– Leora...

Ea putu să-și dea seama de surpriza din vocea lui când îi spuse cine e la telefon.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu cu mine, răspunse Leora rapid, simțind îngrijorarea din tonul lui. O cunoștință are nevoie de ajutorul tău profesional. Voiam să vorbești cu el.

– Cine?

– Se numește Maximilian Silver. Lucrez la el. Pot să-ți fac legătura cu el ca să-ți explice?

– Lasă-mi doar un moment să-i spun secretarei să îmi amâne puțin următoarea întâlnire și o să vorbesc cu el. Lucrez până târziu în noaptea asta ca să recuperez un lung weekend pe care l-am petrecut cu Silke.

– Putem să revenim cu un telefon, se oferi ea, sperând însă ca el să nu accepte.

– Tu faci parte din familie. Tu nu suni din nou. El lăsă telefonul pe așteptare, apoi o sună pe secretară. Adu-mi dosarul St. James, ceru el. Dosarul conținea o serie de rapoarte ale bodyguardului personal al Leorei, despre care aceasta nu știa însă nimic. Lorraine, cu planul ei nebunesc

de a-și trimite cele patru fiice adoptive în lume fără umbrela protectoare a influenței și banilor lui St. James, dorise să-și protejeze copiii, astfel că fiecare avea propriul bodyguard, a cărui slujbă nu consta decât în a se asigura că nici una dintre fete nu se lovește de vreun pericol real. Această protecție presupunea cecuri plătite fiecăruia dintre cei pe care-i angajase perfect legal.

În mai puțin de un minut asistenta lui îi puse dosarul pe masă și plecă fără să pună vreo întrebare. El îl deschise și aruncă o privire rapidă peste informațiile pe care angajatul său le strânsese despre Maximilian Silver și Silver Streak. Avea o memorie bună dar voia să fie sigur de tot ce era scris acolo.

– A naibii de bună companie, mormăi el. Reputație bună. Afaceri cinstite. Solvabilă financiar, cu exceptia acelui împrumut. Silver recunoscut pentru creativitatea sa în materie de motoare. Încuviință ca pentru sine, apoi restabili legătura cu Leora.

– OK. Am aranjat. Vreau să vorbesc cu Silver.

Leora îi trecu lui receptorul și vru să se ridice. Max o prinse de braț cu mâna pe care o avea liberă și o îndemnă să ia loc din nou pe scaun.

– Stai, spuse el înainte de a-i se prezenta lui Killian Carpenter.

– Care e problema? întrebă Killian fără ocolișuri.

Lui Max îi plăcea modul acesta de abordare și răspunse la fel de concis descriind situația, inclusiv moartea lui Streak.

– Deci e vorba de o moarte care nu-și găsește explicația. O modificare a motorului care ar putea valora mult dacă ai perfecta-o. Un credit important care limitează timpul și banii de care dispui pentru a continua investiția în proiect, și acum unul dintre oamenii tăi cheie pare că este băgat adânc în niscaiva afaceri dubioase, Silver, murmură Killian terminând de notat totul. Ai nevoie de viteză și discreție. Aș putea să-ți recomand pe cineva din zonă.

Max nu ezită. Leora garantase pentru acest bărbat iar el înțelegea și aprecia atitudinea lui Killian.

– Leora are încredere în tine.

Killian își arcui sprâncenele la această replică rapidă. Făcu o altă însemnare, de data asta în dosarul Leorei.

– Nu e tocmai potrivit pentru mine, dar cred că pot să aranjez. Lasă-mi câteva ore să-mi refac programul. Secretara mea o va suna pe Leora să-i spună detaliile. Dacă nu sună înainte ca voi să plecați, o va găsi pe Leora acasă, sau dacă nu, la birou, mâine.

Max închise telefonul câteva momente mai târziu, cu o figură mai puțin întunecată decât avusese tot timpul monologului său despre ceea ce se întâmplase de la moartea lui Streak.

– Cu certitudine cumnatul tău nu este genul de om care să piardă timpul când își pune ceva în minte. Secretara lui va suna să ne spună o dată de sosire. Dacă nu ne găsește aici, te va suna pe tine acasă.

– Să fac rezervări la hotel?

El încuviință. Își coborî privirea asupra mâinilor ei, realizând deodată ceva ce ar fi trebuit să-i treacă de la început prin minte.

– Dar cum rămâne cu noi? Își ridică privirea, întâlnind-o pe a ei și continuând s-o privească fix. El e din familie. Trebuie să mă port ca și cum nu m-ai interesa ca femeie? Îți răspund de acum. O s-o fac pentru tine, dar n-o să-mi placă.

Leora îl privi. Ea nu se gândise la acest aspect al situației deși ar fi trebuit.

– Este necesar să aducem vorba de asta? întrebă ea încet.

Max înjură în gând lipsa de experiență a Leorei. Să păstreze secretul ei în locuri impersonale, cum ar fi la birou, era una. Să ascundă relația lor de cineva care ei îi era cunoscut era cu desăvârșire altceva. Ea nu avea cum să știe că erau lucruri pe care un bărbat și o femeie care se plac le trădează, mai ales față de persoane care nu sunt superficiale.

– Probabil că n-o să apară acest lucru în conversație, dar pot să pun pariu că cumnatul tău va observa că îmi place de tine. Ar fi putut să adauge că Killian putea cu siguranță să

vadă la fel de bine faptul că ea s-a schimbat. Avea mult mai multă încredere de sine decât cu doar câteva zile înainte. Strălucea ca un trandafir în zorii zilei, toată numai petale proaspete și culori calde. Ea nu avea destulă experiență ca să-și ascundă din privire faptul că îl plăcea pe el ca bărbat.

– Dacă ție nu-ți pasă, atunci nici mie, spuse ea în cele din urmă.

El zâmbi, expresia calmă a feței lui înseninându-se imediat.

– Pe mine nu m-ar deranja să-i spun asta chiar în momentul în care coboară din avion.

Ea clipi, încremenind la vederea reacției lui.

– Chiar așa?

El se ridică, se apropie de partea biroului unde se afla ea și o smulse din scaunul unde stătea. Chiar dacă ar mai fi fost și alții în clădire, ușa biroului era închisă și nimeni nu-l deranja niciodată pe nepregătite. Erau în siguranță pentru moment, și el intenționa să se folosească de asta.

– Nu, nu m-ar deranja, mârâi el, ridicând-o în brațe și sărutând-o blând. El zâmbi privind-o în ochii mirați, ridicându-i capul. Mă simt de parcă aș sărbători ceva.

– Sărbători? Ești nebun. Ce avem noi de sărbătorit?

– Îmi place de Killian. Sărbătoresc faptul că toată încurcătura asta o să intre pe mânile unui profesionist.

Sărbătoresc și că am o femeie care nu stă lângă mine și își freacă mâinile atunci când lucrurile merg mai prost. Tu tocmai ai trecut prin așa ceva. Puțini bărbați au norocul să dea peste o femeie de genul ăsta. El o sărută din nou, de data asta savurând gustul ei. Când își înălță capul, respirația ei se transformase în suspinuri mici care se întețeau. El se sprijini de birou luând-o pe în brațe ca s-o liniștească. Îi plăcea s-o simtă acolo, dar nu forță mai mult intimitatea.

Leora stătea în brațele lui, simțindu-se puțin copleșită, excitată, temătoare dar foarte bucuroasă. Cele mai simple dintre gesturile și faptele lui Max pentru ea erau noi și exotice. Niciodată nu și-ar fi imaginat că cineva ar putea-o considera o femeie atrăgătoare și apetisantă chiar în timpul programului ei de lucru.

– Nu ar trebui să facem asta, murmură ea, mai mult pentru că crezuse că așa trebuie decât pentru că așa simțea ea.

Își dădu seama din privirea lui Max că el înțelesese de ce protestase.

– Dar mie îmi placi. Eu nu-ți plac?

Ea zâmbi, incapabilă să nu răspundă sincer.

– Ba da. Apoi, îl prinse cu brațele de după gât.

El o trase ușor mai aproape, lăsându-i destul timp să se împotrivească. Se obosea însă degeaba. Leora zbură mai

aproape, corpul ei lipindu-se de al lui ca și cum ar fi fost făcut pentru a se mula pe formele lui. Trase aer adânc în piept, umplându-și plămânii cu parfumul lui. Lumea era afară. Acolo erau moarte, minciună și decepții, toate acestea undeva departe de căldura corpului lui și de sunetul vocii lui. Dar de acum el nu mai putea face nimic, oricât de mult ar vrea.

– Spune-mi cum te-ai simțit de dimineață.

Ea își sprijini obrazul cu mâna, înțelegând întrebarea.

– M-am trezit zâmbind. Fără regrete. Ea nu-și dezlipi privirea de ochii lui întrebători care nu-i puteau ascunde emoția în așteptarea răspunsului.

El răsuflă ușurat, cu o bucurie mai intensă decât orice alt sentiment. Până în acest moment, el nu-și îngăduise să-și facă griji pentru ceea ce simte ea. Îi fusese prea teamă să se gândească la posibilitatea ca ea să nu-l dorească cu aceeași bucurie și libertate ca a lui.

– Și în seara asta?

Leora simți că o cuprinde un fel de fierbințeală, însă nu-și desprinse ochii din ochii lui.

– Vrei să vii la mine acasă în seara asta?

Ea încuviință.

– Aș veni dar trebuie să așteptăm telefonul lui Killian. Ea ezită numai o clipă, apoi spuse încet: vino tu la mine.

Max își aplecă obrazul în părul ei, simțindu-se ca și când ar fi câștigat o bătălie importantă. Ea avea încredere în el. Aflarea acestui fapt era o promisiune de aur. Ea, care nu avea motive să aibă încredere în oameni, să riște descoperindu-și vulnerabiliatea în fața vreunui bărbat, în special a unuia de statura lui, își dorea să petreacă o noapte cu el, să învețe secretele pasiunii. Umil, plin de venerație, el rămase practic fără cuvinte.

– Nici unul dintre noi nu va mai trebui să aștepte, șopti el în părul ei. Să mergem acasă.

– Ai verificat schemele?

– De patru ori. Theo se lăsă mai jos în umbra cabinei telefonice din spatele barului. Se afla într-un magazin de carne, de cartier, care în mod normal nu era foarte frecventat. Nici unul dintre cunoscuții lui nu și-ar face cumpărăturile vreodată într-un asemenea loc, astfel încât nu se temea că va fi descoperit.

– Nimeni din echipă nu și-a dat seama de modificări pentru că au fost foarte ușoare. Acele părți vor eșua la fel ca și celelalte dar nu cred că asta o să se întâmple la testele de rezistență. Îl studie pe bărbatul pe care și-l alesese

drept complice, în timp ce vorbea. Nu-i plăcea ceea ce făcea, dar nu avea altă soluție. Împrejurările îi stabiliseră regulile.

– Ești sigur?

– Nu, la dracu' nu sunt sigur. Nimeni n-ar putea fi. Dar ce pot să spun mai sigur este că accidentul va avea loc pe pistă și nu la teste.

– O altă moarte?

Theo ridică din umeri.

– Poate. Depinde de șofer.

– Pe cine o să pună Silver?

– Nu știu. N-a spus iar eu n-am vrut să întreb. Cred că este suspicios. N-a înghițit scuza mea cu privire la întârzierea neprevăzută din Detroit.

Bărbatul se încruntă.

– A spus ceva în sensul ăsta?

Theo dădu din cap.

– Nu. În anumite situații nu e nevoie ca Max să spună ceva. Ochii lui vorbesc mai mult. Nu m-a crezut.

– Asta complică lucrurile.

Theo își trecu degetele prin părul moale.

– Știu. Nu trebuie să-mi spui asta. Aș vrea să nu fi intrat niciodată în această harababură. Ai reușit să mă termini rapid. Nu știu cât de mult pot s-o mai țin așa.

– Te-ai adâncit în chestia asta și ai putea să pierzi totul.

Theo oftă furios.

– Oricum nu trebuie să-mi spui asta. Știu. Aici e în joc ceva mai mult decât reputația lui Silver. Am nevoie de acest parteneriat. El n-o să mi-l dea dacă nu demonstrez că are nevoie de mine. Dacă asta îmi iese, o să pot. Theo împinse deoparte băutura lui pe jumătate consumată și se ridică. Aruncă niște bancnote pe masa pătată, apoi își coborî privirea către omul pe care-l angajase.

– Ai recomandări foarte bune. Sper să dai rezultate.

Bărbatul se ridică în picioare, cu ochii micșorați de furie.

– Îmi dai mărfurile și eu le distribui. Simplu. Fără să mai aștepte să vadă dacă Theo mai are ceva de spus, el își croi drum către bar.

Theo se uită după el, apoi îl urmă cu un mers mai încet. Alesese calea diavolului. Nu era ușor să trăiești cu asta; îl costa foarte scump.

Leora opri mașina, știind că Max era chiar în spatele ei. Abia avu timp să iasă, că Max era deja lângă ea și o prinse de mână. Ea îi zâmbi în întuneric.

– Acesta devine un obicei, murmură ea în timp ce se îndreptau către ușă.

– Un obicei frumos, răspunse el, așteptând ca ea să nimerească cheia în broască. O dată ce se aflară înăuntru, el închise ușa după ei și o luă în brațe. Îi dădu jos pălăria mică și nostimă de un verde închis și o ciupi de obraz.

– Ți-am spus cât de mult îmi plac pălăriile pe care le porți tu?

Ea râse încet descoperind o intimitate stranie în gestul lui.

– Nu. Am crezut că ți se par la fel de nepotrivite ca și pantofii mei.

El privi în jos, fără să-și ascundă admirația pentru gambele ei lungi și fine în ciorapi de mătase și pentru picioarele gingașe care nu păreau a fi pe tocuri înalte.

– Îmi plac pantofii tăi, prea mult de fapt. Toată partea masculină a biroului îți admiră pantofii, dacă vrei să știi adevărul. Ai picioare sexy, spiriduș. Își ridică privirea la timp pentru a observa surprinderea din ochii ei. El râse în timp ce așeza pălăria pe măsuța de lângă ușă. Nu știai că bărbații admiră această priveliște, nu-i așa?

Ea dădu din cap, surprinsă de faptul că el părea serios.

– Nu mi-au spus niciodată nimic.

Max ezită, întrebându-se dacă ar trebui să-i spună ceea ce făcuse. Nu-i plăcea să țină secrete dar acesta își avea rădăcinile în acele momente ale ei de teamă extremă la care

el asistase. Ideea că ei i-ar plăcea ceea ce ar urma să-i spună îl făcu să-i destăinuiească așa cum nu ar fi făcut-o cu altă femeie.

– Nu mi-am imaginat că îți place să fii complimentată, așa că i-am rugat să nu-ți spună asta pentru că ești timidă, zise el încet, privind-o atent.

Leora îl privi, uimită de această confesiune. Ea s-ar fi așteptat la acest tip de comportament din partea familiei sale, însă Max îi arătase că el nu se gândea la ea ca la o handicapată sentimental.

– Din cauza a ceea ce s-a întâmplat, nu-i așa?

Max observă suferința din ochii ei și se blestemă în gând pentru că se hotărâse să-i spună. Simțind că ea se depărtează de el, își încordă mâinile pe brațul ei.

– N-aș putea suporta să te mai văd din nou atât de speriată. Nu sunt destul de puternic să stau deoparte și să privesc la ce se întâmplă. Dacă ai fi în locul meu, tu ai putea să faci asta pentru mine? Când mi-ai povestit despre Theo astăzi nu te gândeai și tu că asta ar putea să te pună într-o lumină proastă? Nu ți-a fost teamă că ai să mă superi dar totuși mi-ai mărturisit totul ca să mă ajuți?

Leora nu putea să nu ia în seamă toate aceste întrebări. El îi cerea să privească lucrurile dintr-un punct de vedere care nu-i era propriu ei. Nimeni nu-i ceruse vreodată asta.

Ei fuseseră prea ocupați ca să se protejeze unul pe altul fără motiv. Max îi oferise protecție dar numai atât cât aveau nevoie amândoi. Așa făcuse și ea. Dându-și seama de asta, suferința provocată de aparenta lui trădare i se diminuă. Trupul ei pierdu din încordarea de mai înainte.

– Nu m-am gândit la toate când l-am ascultat pe Theo. Doar am reacționat. Știam ce înseamnă motorul și știam că nu voiam să ți se întâmple ție ceva dacă eu puteam să fac ceva ca să evit răul, se confesă ea sincer. Asta nu înseamnă că nu am crezut că poți să-ți porți și singur de grijă. Ea se gândi la sentimentele ei și descoperi că, în timp ce familia ei se grăbea doar s-o protejeze, Max de fapt îi eliberase trecutul de răni niciodată vindecate cu adevărat. Un surâs de recunoștință tremură pe buzele ei, fiind tot mai bucuroasă pe măsură ce conștientizarea acestui fapt o asalta.

Max își reglă respirația cu un oftat de ușurare. Riscase și câștigase.

– Deci, nu am greșit, nu? El avea nevoie de acest răspuns.

Privindu-l fix în ochi, ea dădu din cap.

– Nu. N-aș fi suportat ca altcineva să-mi spună că îi place cum arăt și în nici un caz să mă atingă. Ea tremura la acest gând, realizând cu claritate cât de vulnerabilă ar fi putut fi fără protecția lui Max. Nu-i mai trecuse prin cap lucrul ăsta

din momentul în care se hotărâse să-și schimbe imaginea. Fusese atât de convinsă că o să-și petreacă zilele singură încât nu se gândise niciodată la consecințele faptului că se îngrijea de cum arăta.

Ea îi căută privirea observând acolo încrederea lui în ea; ochii lui erau ca o oglindă în care ea putea vedea cât de departe ajunsese.

– Tu m-ai învățat asta.

El dădu din cap.

– Nu. Eu doar am avut norocul să fiu lângă tine când tu erai pregătită să înveți ce fel de femeie ești cu adevărat. Îi mângâie buzele ușor, oprindu-și degetele la curba moale și plină a buzei de jos. Nimeni, nici eu, nici altcineva nu s-a maturizat în locul tău. Tu ai făcut singură totul. El își înălță capul zâmbind. Și ai făcut-o al naibii de bine.

Îi venea atât de ușor să se bucure o dată cu el acum că își dădea seama că pentru el contează fiecare cuvânt al ei.

– N-o să plecăm niciodată într-o vacanță, dacă nu încetezi cu înjurăturile.

El râse și o sărută avid înainte de a o așeza lângă el.

– O să plecăm în vacanță și asta curând. Dar întâi trebuie să aflăm exact ce face Theo, șarpele din iarbă, cu motorul meu. Trebuie să ne ocupăm de investigația pe care o va întreprinde cumnatul tău și de faptul că familia ta va afla cu

siguranță despre noi; și de contractul tău cu May și de dorința și nevoia mea ca tu să rămâi la mine la birou. Și ce e cel mai important, tu și cu mine avem o întâlnire în noaptea asta. El își îndoi brațul, o prinse de mână și i-o strecură de-a lungul brațului său, apoi o conduse către bucătărie. Să cinăm mai întâi, iar apoi trecem la treabă. Sărbătorim, îți amintești?

Leora râse de plăcere văzând felul în care putea el să facă foarte posibile și cele mai dificile lucruri. El făcuse în așa fel încât viitorul care ei i se părea atât de complicat să li se arate simplu și ușor de realizat. Aveau de înfruntat probleme pe toate fronturile dar el îi dădea sentimentul că împreună ar putea rezolva orice.

– Ce părere ai de o friptură? întrebă ea când intrară în bucătărie.

– Mi-e o foame de lup. El se opri în fața frigiderului și o sărută din nou. Spune-mi ce pot face ca să te ajut. Știu să fac o salată destul de bună. Știu cum să folosesc cuptorul cu microunde și pot să tai carnea.

– Atunci nu mai ai nevoie de mine.

El o trase mai aproape cu un braț, o sărută ușor, apoi îi mângâie fundul cu cealaltă mână.

– Spiriduș, am nevoie de tine pentru mult timp. Și într-una din zilele astea poate am să-ți spun de ce.

Leora privi către el, observând în ochii lui o profunzime a emoției care promitea mai mult decât pasiune. Ea tremura de o dorință care părea să se transmită de la corpul lui către al ei. Oare e dragostea? Oare atât de curând poate ea ține în mâini ceva atât de frumos și rar? La acest gând i se opri respirația. Să fie iubită de un bărbat ca Max era mai mult decât ar fi crezut vreodată că o să i se întâmple ei.

– Asta te sperie? murmură el, cu vocea încărcată de nevoia de a ști.

– Puțin, recunoscu ea, apoi zâmbi. Curba buzelor ei era timidă, ezitantă, dar privirea din ochi exprima dorință vie și venerație.

– Dar nu într-atât încât să fugi?

Ea dădu din cap. Căldura din ochii lui o învăluia umplându-o de acceptare și admirație.

– Nu, n-o să fug de la tine. Niciodată.

– Asta sună ca o promisiune.

– Este.

El o ciupi de obraz.

– Atunci, sunt de acord, Leora St. James. Orice s-ar întâmpla, tu n-o să fugi și eu nu o să plec în altă parte.

# *Capitolul 3*

Sufrageria era scăldată de lumina roșiatică și strălucitoare a focului din șemineu. Singurele sunete care spărgeau liniștea erau șuieratul și pârâitul lemnelor care ardeau. Leora stătea întinsă pe podea, cu capul pe umărul lui Max, bătăile regulate ale inimii lui marcând trecerea timpului. Ea se juca făcând mici modele pe pieptul lui, explorându-i cu degetele contururile mușchilor cu o curiozitate crescândă.

– Desfă nasturii, îi spuse Max când o simți trecând cu mâna peste nasturii cămășii lui. El voia ca ea să se simtă bine cu el, să vadă corpul lui ca pe un instrument al plăcerii ei și nu să se teamă; la asta se gândise când imediat după cină aprinsese focul în șemineu, pusese pernele pe podea și se așezase în întuneric așteptând. Fiecare nerv din trupul lui

parcă striga dorința pe care o simțea pentru ea. El nu luă deloc în seamă aceste semnale, concentrându-și atenția numai la femeia de lângă el.

– Vreau să simt mâinile tale pe corpul meu, o încurajă el în timp ce ea se juca cu nasturii.

Leora trase ușor aer în piept, simțind căldura și dorința lui. Max făcuse în așa fel încât să fie ușor pentru ea. Întunericul era binevenit iar ea simțea o dorință latentă, parcă aștepta ceva. De când se așezaseră pe jos împreună el doar o sărutase iar ea simțise cu intensitate că îl dorea tot mai mult, cu fiecare lungă mângâiere a lui pe spatele și umerii ei. Încet, ea descheie primul nasture, lăsând să se vadă pielea aurie acoperită de păr întunecat, argintat pe alocuri. Al doilea nasture căzu victimă atingerii ei; apoi al treilea, al patrulea, până când în final îi deschise cămașa până la mijloc. Ea își înălță capul, dându-i la o parte cămașa astfel că acum îl putea atinge fără să existe vreo barieră între ei. Parfumul lui senzual o seducea cu totul. Bărbat în adevăratul sens al cuvântului, el atingea cea mai adâncă parte a feminității ei. Își roti degetele prin păr în jurul sfârcului lui drept. Mugurul se întări plin de dorință, o dovadă a plăcerii pe care ea o răspândea și în alte părți ale corpului lui. Ea privi la bucățica aceea mică, simțind deodată dorința de a o prinde în gură. Scoase limba, udându-și buzele.

Max deslușea în ochii ei o plăcere crescândă, o dorință care devenea tot mai intensă. La felul cum ea îl privea, el cu greu își reținu un oftat. Pasiunea de pe chipul ei era aproape de nesuportat dar trebuia să treacă peste asta.

– Gustă-mă, spiriduș. Vreau să simt buzele tale, murmură el, fără să fie sigur că ea își dă seama că îl adusese în punctul în care orice i-ar face ar fi pentru el o plăcere supremă.

Leora se supuse vocii lui aspre pentru că își dorea foarte mult asta. Buzele ei îi încercuiră sfârcul, luptându-se cu el, încercându-i gustul, simțind cu limba acea mică bucată de carne care avea parfumul lui Max și o savoare pe care ea o afla acum. Îl simți tresărind când ea îl zgârie fără să vrea puțin cu dinții. El se apropie mai mult de chipul ei, trecându-i degetele prin păr pentru a o ține mai aproape. De data asta ea îl atinse cu dinții ca o mângâiere și el tremură din nou, gemând de plăcere. Ea îi mângâia corpul, atrasă de căldura lui, de felul în care se mișca la fiecare atingere a ei. Niciodată nu-și imaginase că un bărbat poate dori astfel o femeie. Crezuse că a face dragoste înseamnă numai să primești, să ți se dea. Max o învățase că există o putere stranie și violentă în a putea oferi plăcere. Încă entuziasmată de gustul lui, ea își înălță capul pentru a-i vedea reacțiile. Avea pielea întinsă, ochii îi sclipeau de dorința pe

care ea i-o stârnise. Ea zâmbi, având în expresia feței acel ceva pe care îl au în astfel de momente toate femeile de la Eva încoace.

– N-am știut, șopti ea, întinzându-i buzele, ca într-o invitație.

Max primi propunerea ei, citindu-i în ochi pasiunea eliberată de orice teamă, acea teamă pe care el sperase atât de mult că va fi destul de puternic ca să i-o risipească. Corpul ei era moale în brațele lui, modelându-se pe formele lui ca și când nu va mai cunoaște vreodată un alt iubit.

– Nici eu, murmură el profund, mângâind-o pe sâni, luându-i în palme. Chiar și prin țesătura bluzei și sutienului ei putea să-i simtă sfârcurile întărindu-se la atingerea lui.

– E rândul meu. Apăsă ușor pe primul nasture căutând în privirea ei vreo urmă de rezistență. Nu văzu decât o curiozitate înfocată care-i intensifica mai mult propria dorință. Alt nasture îi binecuvântă atingerea îndemânatică. Apoi altul și bluza se desfăcu. El i-o dădu la o parte, coborându-și și fixându-și privirea asupra curbelor netede ale formelor ei și asupra constituției ei delicate.

– O perfecțiune roz, șopti el, sărutându-i sfârcul sânului, jucându-se de-a ascunselea cu bretelele sutienului ei.

Leora se arcui către buzele lui, incredibil de excitată de acest simplu gest. Simți degetele lui trasând marginile sutienului, oprindu-se la bariera delicată fără să treacă de

ea. Toate simțurile ei cereau mai mult. Își dădu capul pe spate închizând ochii la căldura ușoară care o cuprinsese și se împinse mai mult în el.

– Te rog, îl imploră ea cu o voce întretăiată.

Max își curbă buzele într-un zâmbet în care se amestecau admirația masculină pentru femeia din brațele lui și satisfacția că reușise să acționeze destul de încet pentru a-i oferi Leorei încrederea și siguranța de care avea nevoie. Mâinile lui alunecară în corsajul ei elastic, trecând repede peste mătasea subțire și fină a chiloților ei pentru a-i prinde fesele în mâini. O trase mai aproape în culcușul trupului lui pentru a o lăsa să-i simtă forța sexului cât timp încă o despărțea de el protecția hainelor. Ea înțepeni. El îngheță, rugându-se să nu fi mers prea departe, prea repede. Apoi simți brusca lovitură a șoldurilor ei. Pentru un moment se întrebă dacă nu cumva de prea multă dorință doar își imaginase această mică agresiune. Apoi gestul ei se repetă. Deschise ochii privindu-l fix.

– Ce urmează acum?

Max își apropie șoldurile de ale ei imitând mișcările ei dar mai în forță.

– Asta. El o ciupi de buza de jos mușcând-o mai tare decât ar fi făcut-o cu câteva momente înainte. Ea tremura în brațele lui, scuturată de un val de diferite senzații. O sărută.

Mâinile lui regăsiră plinătatea moale a feselor ei, frământând curbele acestora în cercuri tot mai largi. Leora gemu în timp ce îl săruta, urmând cu tot trupul ritmul imprimat de el. Prin mătasea care-i mai despărțea el îi putea simți emoția umedă. Când el îi trase chiloții, ea se ridică, ajutându-l să-i dea jos. Rămăsese numai cu sutienul și bluza desfăcută pe ea.

– E rândul tău, spuse el cu voce gravă, ridicând-o în brațe și așezând-o lângă el. Îi luă mâna conducându-i-o către cureaua lui.

– Fă tu asta.

Cu privirea fixă într-a lui, Leora se chinui cu cureaua în timp ce Max îi dezmierda pielea dezgolită, provocându-i arsuri ca ale unui mic foc ce ardea la fiecare rotire a mâinilor lui. Sunetul fermoarului pe care ea îl deschisese fu insuportabil de puternic dar înainte ca Leora să observe asta, zgomotul fuse înghițit de geamătul lui de plăcere care-i însoți eliberarea de strânsoarea pantalonilor. Ea își plimbă degetele de-a lungul trupului lui. El o luă brusc în brațe, încordându-și mâinile în carnea ei și trăgând-o mai aproape. În câteva secunde îi dădu jos bluza și sutienul. Acum ea era în întregime goală, vulnerabilă așa cum stătea tolănită pe corpul lui puternic. Simțea peste tot căldura și parfumul lui, îndepărtându-i orice gând în afara nevoii de a fi cu el în orice fel în care să-l simtă. Gura îi era parcă

uscată, goală în lipsa sărutării lui care să i-o umple de gustul lui. Când el îi atinse buzele ea își înfipse degetele în părul lui.

– Fă-o, ceru ea, încercând să intre parcă în carnea lui ca și când ar fi fost singurul adăpost pe care l-ar fi cunoscut vreodată.

– Nu-mi este frică. Îți promit. Fă-o.

În punctul în care ajunsese fiecare cuvânt era ca o lovitură de sabie pentru controlul lui. Max se încordă vrând să se smulgă de lângă ea, însă simțind strânsoarea ei care imita actul uniunii el pierdu și ultima rămășiță de reținere. Ridicându-se puțin, se împinse către șoldurile ei ridicând-o și pe ea o dată cu el. Aruncându-și hainele care-i mai rămăseseră și rămânând numai cu cămașa, el se încolăci pe partea lui folosindu-se de propria greutate pentru a ajunge la împreunare.

O prinse de bărbie.

– Leora, privește-mă.

Ea își ridică pleoapele grele privindu-l drept în față și observând sclipirea fierbinte din ochii lui.

– O să te doară, spiriduș. Nu pot să fac să nu te doară. Sunt mare iar tu ești foarte micuță.

Ea avu un fior de teamă care însă se transformă treptat în dorință.

– Te doresc.

El îi dădu la o parte părul de pe frunte.

– Vreau să mă dăruiesc ție. Și o s-o fac dar poate nu cu totul în seara asta. Ne jucăm puțin, spiridușul meu. Nu e momentul să fii curajoasă. Dacă o să te doară mai mult decât te-ar durea o înțepătură mică, spune-mi. Indiferent când va fi, mă voi opri. Îți promit.

Ea îi căută fața, felul în care lui îi păsa de ea umplându-i sufletul de tandrețe.

– N-o să-mi provoci durere. Am încredere în tine.

El își înclină capul ca s-o sărute, mângâind-o în cercuri tot mai largi pe pântec. O acoperi cu sărutări. Se simțea tot mai atras de ea cu fiecare mângâiere din acelea pe care nu le învățase niciodată cu alte femei. Când ea începu să geamă, cu respirația întretăiată, el îi atinse pielea umedă umbrită de cârlionți întunecați ca un cuib micuț. Era ceea ce își dorise atât de mult însă acum se concentra numai s-o culce pe ea delicat, făcând-o să simtă fiecare nouă apăsare a lui doar ca pe o nouă plăcere care trebuie gustată. Avea broboane de sudoare pe frunte. Atingându-l, ea nu știa că în curând va lăcrima la invazia lui. Ea era chiar mai mică decât crezuse el. Descoperirea acestui fapt îl duru ca lovitura unui cuțit în creștet. El se rostogoli pe spate trăgând-o și pe ea. Fața îi era inundată de dorință, ochii ei închiși, capul aplecat pe spate oferindu-i sânii care liberi și în mișcare erau cu atât mai excitanți. El se așeză pătrunzând milimetru cu

milimetru în căldura ei strâmtă. Aproape își ținu respirația simțind-o pe ea încordâdu-se puțin. O secundă mai târziu ea se relaxă, oferindu-i mai mult spațiu lui. El o atinse ezitant, în așteptare. O intrare în forță bine făcută ar fi mai ușor de suportat pentru ea. În ciuda a ceea ce gândea, mușchii i se încordară parcă în așteptarea posesiunii totale. Îi acoperi de mângâieri întreg corpul dezmierdându-i cu limba sfârcul unui sân și frământându-i fesele; în acest timp, îi depărtă și mai mult picioarele trăgând-o tot mai aproape. Când ea se ridică invadată de dorință, el se împreună cu ea. El prinse strigătul de durere și surpriză de pe buzele ei; ea rămase calmă în loc să se miște, făcând astfel să o doară și mai mult.

– Încet, spiriduș. N-o să te mai doară, îți promit, șopti el, acoperind-o de sărutări pe obraji; două râulețe gemene de umezeală erau dovada pierderii inocenței ei.

– Acum vreau doar să te țin în brațe. Stai așa. Nu mă voi mai mișca până nu-mi spui tu s-o fac. Toate simțurile, protestau la decizia lui, dar, privind-o fix în ochi, reuși să nu le ia în seamă. Pasiunea trecuse acum, confuzia și durerea care o invadau umbrind toată plăcerea care fusese.

– Max? Ea trase ușor aer în piept, simțindu-se foarte jenată. Îi era frică să se miște. Nu era rănită dar nimic n-o pregătise pentru sentimentul de posesiune, această senzație de a fi invadată de trupul unui bărbat.

– Simte-mă, Leora. Sunt eu, mă împart cu tine.

– Ești atât de mare, șopti ea ca și când pasiunea care-i mistuia ar fi avut urechi să audă.

– Cred că aș arăta straniu dacă aș fi așa fragil și mic ca tine. El o atinse mângâietor, insistând în locurile unde știa că o excita, ceea ce de fapt nu făcea decât să-i trezească neastâmpărul, să fie ars de focul dorinței.

Ea se amuză de răspunsul lui neașteptat iar felul cald în care el o ținea în brațe și îi vorbea o făcu să se mai relaxeze puțin. Se mișca foarte ușor, fără măcar să-și dea seama că astfel ea adâncește penetrarea lui. Durerea îi încetase. Cu fiecare mângâiere a degetelor lui pe pielea ei excitată, amintirea a ceea ce fusese o părăsi.

Max își stăpâni un geamăt la mișcarea provocatoare pe care știa că ea o făcuse inconștient.

– Îmi placi așa mare, murmură ea, stând la pieptul lui cu degetele rătăcindu-i în părul lui.

– Vrei să dansezi cu mine?

Ea îl sărută pe piept desfătându-i sfârcul.

– Îmi place unde sunt acum.

– O să dansăm aici. El se împinse ușor în ea mângâind-o apoi retrăgându-se încet. Ea îl urmă nevrând să se depărteze de el.

– Nu știu cum.

El forță mai tare de data asta.

– Nu știi, spiriduș? întrebă el când ea repetă mișcarea.

Leora se înroși la față, urmărind însă ritmul ușor pe care el îl imprimase. Simțea efectul senzațiilor ciudate care păreau să-i transforme corpul în miere fierbinte. La fiecare intrare a lui în ea respirația i se întretăia de oftaturi de plăcere. Lumina focului din șemineu se reflecta în flăcări arzătoare pe pielea ei în timp ce ea șerpuia deasupra lui Max oferindu-i sânii, buzele pentru a fi sărutate, acoperindu-l de mângâieri. Deja, indiferent cât de aproape încerca ea să ajungă, urma să fie oricum mult mai ușor. Ea îl strigă pe Max cerându-i ceva ce nu cunoștea deloc dar își dorea foarte mult. El răspunse mai mult decât prin cuvinte, încălzind parcă întunericul până la incandescență. Pielea ei strălucea ca argintul, a lui ca aurul iar pasiunea lor creștea. Vocea ei era răgușită, asprită din cauza dorinței nesatisfăcute.

Chiar dacă era invadat de o dorință acută el era atent la toate detaliile. Brusc el se înălță puțin, trăgând-o pe ea spre el și adâncindu-și astfel penetrarea.

Leora se trase înapoi cu trupul înlănțuit de al lui, strigându-i numele cu o voce care parcă nu mai era a ei. Universul se despărți în două. Singura sursă de apărare era Max. Ea se prăbuși la pieptul lui continuând ca și cum lumea s-ar fi distrus și ar fi curs în jurul ei într-o mare de foc. Apoi, tot așa de rapid, fură cuprinși amândoi de o liniște atât de totală încât

ea nu auzea decât propria-i respirație grea împreunându-se cu cea a lui Max. Trase aer adânc în piept, în plămânii înfometați. Parfumul lui, al ei și cel al comuniunii lor era puternic, plutind stăpân parcă peste tot în afară de ceea ce exista între ei.

Cine a învins?

Ce a învins?

Ea nu știa ce și nici nu-i păsa. Era destul să știe că îi aparține lui Max și să știe că el îi aparține ei.

Max o ținea aproape, simțind corpul ei delicat deasupra lui. Privea în întuneric dându-și seama că nu i se mai întâmplase niciodată să facă dragoste în acest fel. În inocența ei , Leora îl făcuse să-și descopere calități care-i fuseseră necunoscute. Îl făcuse să  simtă cele mai calde emoții, așa cum nu crezuse că ar putea să simtă vreodată. Pe scurt, ea îl făcuse să realizeze că este în stare de mai mult decât crezuse el despre sine că ar putea fi. El îi atinse ușor părul vrând să-i spună lucrul acesta dar neștiind cum.

– Ai adormit? murmură el liniștit.

Ea zâmbi, simțindu-se parcă mai ușoară decât aerul.

– Nu. Ea își înălță capul pentru a-l privi. Ar trebui să-mi fie somn?

El îi dădu după ureche o șuviță de păr ciufulit.

– Nu, dacă nu vrei să dormi. Dar ar fi bine să mergem împreună în pat în loc să stăm aici, pe podeaua asta tare. El o ridică la pieptu, acoperind-o protector cu corpul lui.

– O să rămâi la mine în noaptea asta?

El îi atinse ușor buzele sărutând-o ca să câștige timp.

– O să plec doar dacă mă dai tu afară.

Leora îl mângâie pe față, abia simțind asprimea bărbii lui.

– N-o să fac asta, promise ea.

– O să dormi cu mine?

Ea încuviință.

Max încercă să se ridice prinzând-o pe Leora care altfel s-ar fi prăbușit pe dușumea. Se ridică cu ea în brațe. Era atât de ușoară încât el se întreba unde se ascunde atâta pasiune în ființa aceasta mică aflată la pieptul lui. El îi zâmbi.

– Păcat că nu ai o scară ca să te urc mai ușor la mine.

Leora își împreună mâinile în jurul gâtului lui.

– Nimeni nu m-a mai purtat vreodată în brațe.

– Un alt început.

Leora se îmbujoră la față observând privirea lui grăitoare; înțelese că el revede clipele în care o posedase pe ea și se gândește la faptul că nici un bărbat nu făcuse asta înaintea lui.

– Îmi placi așa cum ești. Te-ai înroșit și te-ai intimidat cu totul.

– Și tu mă provoci intenționat.

El înălță ușor din umeri iar apoi se îndreptă spre dormitor.

– Nu pot să mă abțin.

Leora dădu din cap, cu un zâmbet pe buze.

– Nu știu ce am să mă fac cu tine, Max.

El sări sprijinindu-se pe un genunchi în mijlocul patului, apoi o puse pe ea jos.

– Ai să mă păstrezi, sper, spuse el aplecându-se și apropiindu-și buzele de ale ei.

Ochii ei sclipiră de aceeași dorință pe care o vedea din nou că îl cuprinde și pe el.

– O să mă gândesc la asta, răspunse ea, fără să se mire că putea la rândul ei să-l tachineze. Cu Max îndrăznea să facă orice.

Max stătea întins lângă ea și o trase mai aproape de el.

– Cred că mai am de lucru ca să te conving cât de bun sunt. El îi atinse grijuliu sânii, mângâindu-i fiecare sfârc până când reuși să-i întărâte.

Leorei i se opri respirația în gât. Căldura îi invada corpul. Simți o durere când el îi spuse numele și își duse mâinile mai jos, cerând mai mult cu fiecare nouă mângâiere. Ea se apropie mai mult de el atingându-l cu mâinile, reînvățându-i formele. De data asta ea înțelese ce avea să urmeze. Acum se grăbea dornică să atingă punctul final iar Max o urma pas cu pas. Și când el o strânse puternic, cu numele ei pe buze la mișcarea finală, ea țipă cu toată puterea și dorința de care era în stare. Liniștea îi cuprinse pe amândoi. Apoi le veni somnul, întunericul țesând un veșmânt de liniște în jurul ei și al bărbatului care o făcuse să cunoască paradisul pe pământ.

Leora se trezi greu simțind o prezență în patul ei. Era fierbinte, sănătoasă și ciudat de letargică. Nu avea chef să se miște. Își ridică leneș pleoapele. Primul lucru pe care-l văzu fu chipul lui Max.

– Bună dimineața, murmură ea, cu vocea răgușită ca după somn.

El zâmbi în timp ce o privea atent. Leora părea satisfăcută și foarte fericită. El oftă încet umplându-se de ușurare. Până în acest moment nu fusese sigur ce o să vadă când ea va deschide ochii.

– Bună dimineața și ție. Cum te simți?

Leora se ridică încet, simțind niște înțepături în corp, nu chiar dureri.

– Ciudat, spuse ea încet, după un moment.

– Te doare?

Ea dădu din cap.

El îi atinse buzele cu degetul arătător.

– Ai chef de o baie?

Se gândi puțin și găsi că este exact ceea ce voia.

– Da.

El zâmbi și strecurându-și mâinile sub ea o luă în brațe și coborî din pat cu ea.

– Și eu la fel.

Leora îl privi puțin șocată de această idee care nu-i trecuse prin cap.

– Împreună? reuși ea să spună când el deja intrase în baie. Cada era pregătită, plină de spumă cu miros de lămâie. Încăperea era umedă de la aburul apei.

– Vreau să încerc s-o fac și pe asta. Știi, n-am făcut-o niciodată până acum. El ridică un picior și testă temperatura apei. Numai bună, evaluă el intrând în cadă.

– Cum adică n-ai făcut-o niciodată? întrebă ea, atât de mirată de mărturisirea lui încât uitase că și pentru ea este prima dată.

Max se lăsă jos în cadă, bucuros că cel care o concepuse se gândise și la ființe cu un fizic deloc de neglijat și cu o imaginație bogată.

– Exact cum am spus. O așeză pe ea cu grijă între picioarele lui cu spatele sprijinit de pieptul lui. Ar fi preferat o oglindă sau două, astfel încât s-o poată privi dar, și în lipsa acestora, era dornic oricum să se bucure de ceea ce avea. Luă buretele de spălat și îl îmbibă cu niște gel de duș, îl frecă până făcu clăbuci și apoi îl trecu ușor peste umerii Leorei.

La prima atingere ea trase aer în piept. O străbăteau fiori de plăcere pe șira spinării. Ea se adânci mai mult în deschizătura coapselor lui, simțindu-se răsfățată și iubită.

– Te descurci bine pentru cineva care o face pentru prima dată, murmură sigură de ea.

Max râse și se aplecă s-o ciupească ușor de ceafă. O cuprinse cu ambele mâini prinzându-i sânii, mângâindu-i sfârcurile ude până când acestea se întăriră de plăcere și dorință. O dorea chiar mai mult decât în noaptea trecută. Dar era hotărât să nu-i cauzeze vreun disconfort, dat fiind că ea era abia la început. Cada era o creație de maestru, decise el, alunecând cu mâna mai jos către desișul de păr mătăsos care-i proteja intimitatea feminină.

– Ești un stimulent extraordinar. El savură geamătul ei de plăcere care îi răsplătea avansurile.

– Și tu ești teribil, îi răspunse ea, frământându-i cu degetele coapsele întinse până când îi reînvie flacăra dorinței. Când el o întoarse cu fața luând-o în brațe, ridicând-o astfel încât să se afle deasupra lui, ea îl cuprinse cu brațele de după gât. Te vreau, șopti ea lângă buzele lui.

– O să mă ai dar ia-o încet, spiridușule. Nu vreau să te doară.

– Dacă încerci poți să faci să nu mă doară, răspunse ea, crezând în asta cu toate fibrele ființei ei. Fusese o nebună să se teamă vreodată de sentimentul ei pentru acest bărbat, decise ea, abandonându-se cadenței pe care el o crease doar pentru ei doi.

## *Capitolul 4*

Max își privi neliniștit ceasul, apoi se uită către poarta prin care trebuiau să iasă pasagerii zborului de Philadelphia.

Leora îi atinse bratul. Apropierea de Max, faptul că devenise iubita lui, o înzestraseră cu o capacitate de a intui foarte mult din ceea ce simțea el. Fusese liniștit pe drumul către aeroport. O ținuse de mână, fusese atent la trafic dar nu vorbise mult. Ea îi simțea frustrarea legată de problemele pe care le avea cu motorul, de sabotorul neidentificat și de bănuielile lui asupra integrității lui Theo. Îi împărtășea necazul și era ciudat de bucuroasă să poată împărți chiar și asta cu el. Nu roia ca el să fie singur și să sufere. Ea nu putea îndepărta problemele din viața lui dar putea să-l ajute să ducă mai ușor această povară.

– O să ajungă. Killian nu întârzie niciodată, spuse ea calm.

– Nu-mi place faptul că Theo a spus că e bolnav, mai ales astăzi. N-a mai făcut asta niciodată. El îi apăsă mâna pe brațul lui, având nevoie de atingerea ei pentru a-și calma îngrijorarea care creștea cu fiecare secundă. Simțea că îi scapă de sub control conducerea companiei și, pentru moment, nu putea decât să aștepte. Nu era un om răbdător din fire. Așteptarea era pentru aceia care pot face abstracție de realitate, iar el chiar nu era genul.

– Poate că Theo chiar este bolnav.

– Nu părea să fie așa. În plus, nu s-a purtat ca și când ar fi fost acasă, argumentă el neclintit.

– Nu poți fi sigur de asta. Poate copilul tocmai avea o dimineață liniștită. Poate de asta nu se auzea în telefon nici un zgomot.

El privi fix către poarta de intrare încă goală.

– Da, și poate că porcii pot zbura, mormăi el. Am petrecut prea mulți ani lăsându-mă condus de intuiție, ascultându-mi instinctele și descoperind că nu mă înșelam, astfel încât nu pot să gândesc în felul acesta. Privi către ea.

– Cred că de fapt nici tu nu crezi că poate fi așa.

Leora îi cercetă expresia feței, știind că Max încerca să-și păstreze cumpătul. Fusese în această stare încă de dimineață, de când Theo îi anunțase că se îmbolnăvise de gripă. Nici gândul că urma să sosească Killian să-i ajute nu-i

diminuase tensiunea. Iar ea nu-l putea învinovăți de ceva. Theo nu-i păruse nici ei bolnav, chiar dacă vorbise cu el doar câteva secunde înainte de a-i face lui Max legătura cu mai tânărul lui colaborator.

– Nu, nu cred asta, recunoscu ea cu un oftat. Mi-ar fi plăcut să cred.

Deodată ajunse la ei rumovarea persoanelor intrând în tunel. Max întoarse capul în direcția de unde se auzea zgomotul și îl cuprinse un sentiment de ușurare care-i mai risipi din îngrijorarea ce i se citea pe chip. Leora îl strânse de braț apoi își îndepărtă mâna dar nu destul de rapid. Killian era primul care ieșea pe poartă, zărindu-i chiar în secunda în care ea își lua mâna de pe Max. Îi veni să înjure când văzu sprâncenele lui Killian arcuindu-se de curiozitate. Acesta devenea ca un buldog când găsea ceva care să-l intereseze. În ciuda faptului că nu mai era așa de timidă ca înainte față de relația ei cu Max, totuși nu plănuise să se împăuneze cu noul ei statut de iubită în fața lui Killian și prin el în fața familiei sale. În ciuda distanței destul de mari care-i despărțea, îi întâlni privirea lui Killian și se decise să se descurce indiferent de ce ar urma. Își înălță bărbia, cu ochii strălucind de emoție, fără să realizeze că resimțea acest lucru ca pe o provocare. Killian își întoarse privirea spre ea preț de o secundă iar apoi se îndreptă către Max.

– Sunt Killian Carpenter, murmură el, întinzându-i mâna. Presupun că ești Maximilian Silver.

Max îi strânse mâna plăcându-i la el forța din acest gest și hotărârea din privire. Părea un om care nu e prea îngăduitor cu minciunile și fraudele din jur.

– Spune-mi Max.

Killian zâmbi măsurându-l pe Max din cap până-n picioare.

– Poți să-mi spui Kill. Așa îmi spun prietenii. Îi aruncă o privire Leorei. Pot să te salut, cumnățică?

Leora se strâmbă la felul lui de a o tachina puțin, oftând însă de ușurare în privința atitudinii lui. Din câte îl cunoștea pe Killian de când intrase în familia lor, devenind mai mult decât doar asociat și prieten al părinților ei adoptivi, știa că el e genul de om care spune lucrurilor pe nume. Poate că totuși nu remarcase nimic deosebit în relația ei cu Max.

– Aș vrea să nu-mi mai spui așa. Cred că sunt destul de înaltă ca să nu mi te mai adresezi cu diminutive.

Killian se aplecă să o sărute pe obraz.

– Asta este din partea lui Silke. Repetă încă o dată gestul. Și asta e din partea mea. Își înălță capul zâmbind pe ascuns de reacția lui Max la primul gest mai intim dintre ea și Killian. De data asta îți dau dreptate. Nu cred că te-am mai văzut vreodată atât de strălucitoare.

Leora se înroși toată, blestemând în gând această slăbiciune a ei. Acum era într-adevăr sclipitoare semăna cu un bec roșu aprins, de o sută de wați.

Max  îi privi pe amândoi și simți că lui Killian îi plăcea privirea perspicace a Leorei. Nimeni nu a flatat-o vreodată pe Leora a lui fără ca ea să fi dat ocazia de a fi complimentată. Își încordă mâinile în buzunare și își reaminti că bărbatul era de curând căsătorit cu o femeie pe care Leora o descrisese ca fiind absolut încântătoare.

– Îmi pare rău că întrerup această întâlnire dar avem o nouă problemă, murmură Max, încercând să nu i se facă simțită iritarea din voce.

Killian îl privi observând că stătea încordat.

– Ce fel de problemă?

– Theo a sunat să spună că este bolnav. Eu nu-l cred, așa cum nu cred nici că telefona de acasă.

La auzul acestora Killian se încruntă.

– Crezi că se întâmplă ceva astăzi?

De când vorbise cu Theo, Max se gândise ore întregi exact la lucrul ăsta. Nu își dăduse încă un răspuns.

– Nu știu ce să cred. Motorul se află încă pe platforma de încercare. Testele continuă fără nici o piedică. Suntem aproape de final și deja am pregătit un traseu pe care să-l folosim la testarea mașinii. De

fapt am făcut asta chiar acum înainte de a pleca spre aeroport. Max se întoarse și se îndreptă către ieșire.

– Ai și altceva cu tine în afara bagajului de mână?

Killian încuviință.

– O geantă. Apoi porni și el, încadrându-l pe Max, el pe partea stângă, Leora din dreapta. Șofer?

– N-am luat încă unul.

– De ce nu?

Max dădu din umeri cu un gest mai mult de iritare și nerăbdare decât de indiferență. Făcură un ocol pe la zona de sosire a bagajelor.

– Ultimul care s-a urcat într-o mașină cu acest motor a murit. Nu vreau să se întâmple  din nou.

Killian își recuperă bagajul apoi îl privi pe Max.

– Care sunt șansele să se întâmple asta?

– Aceleași ca și atunci, spuse Max categoric, întâlnindu-i privirea.

Leora asculta dar nu-i întrerupse. În afară de a face prezentările nu vedea alt motiv pentru care Max insistase să vină și ea la întâlnirea cu Killian. Această situație era cu mult în afara experienței ei. Brusc fu lovită puternic din spate. Șovăi simțind că o să cadă.

Max îi simți ezitarea, privind către ea la timp pentru a-și da seama ce se întâmplase chiar în momentul în care ea

începu să se clatine pe tocurile ei absurde. Cuprinzând-o cu un braț de după mijloc el o trase mai aproape. O luă la adăpostul corpului lui mare uitându-se după cel care era vinovat de asta, un om de afaceri într-atât de grăbit încât nu se uita pe unde merge.

– Al naibii nebun, mormăi Max în barbă dându-i drumul Leorei și vrând să vadă ce a pățit.

– Ești în regulă? Privi în jos la tocurile ei elegante dar șubrede. Ți-am spus să nu porți tocurile astea blestemate. Încălțările astea nu au nici atâta rezistență cât să merite numele de pantofi, spiriduș. Ai fi putut să-ți rupi ceva.

Văzând îngrijorarea sinceră din ochii lui Max, Leora uită pentru un moment de Killian.

– Nu am nimic, murmură ea. Zâmbi, apoi adăugă:

-Tot tu ai spus că sunt a naibii de sexy cu acești pantofi.

El se uita fix la buzele ei. Nu trecuse nici o oră de când o sărutase ultima oară și îi era dor de asta.

– Ai promis că nu vorbești urât. Cum o să-mi câștig eu vacanța de care am vorbit dacă tu mă abați mereu de la calea cea dreaptă? răspunse el reamintindu-și încet că se aflau într-un loc public și că Leora avea încă rețineri în a se afișa cu el.

– Eu? își înălță sprâncenele în glumă.

Killian își drese vocea.

Atunci Leora își reaminti și se înroși toată începând de la gât până pe obraji. Max abia își stăpâni un mormăit și își înălță ochii pentru a-l privi peste capul Leorei pe omul care-i privea și care știa deja prea mult, dar care aflase asta chiar din atitudinea lor. Killian nu-și îndreptase deloc privirea în altă parte, cum de fapt Max nici nu s-ar fi așteptat de la el. Era o fire puternică, nu era genul de persoană care să se jeneze de astfel de situații.

– Să ne întoarcem la tine la birou, Max. Vreau să văd motorul și să discut cu angajații. Avem nevoie și să inventăm ceva care să justifice de ce sunt eu atât de interesat de asta. Am câteva idei dar vreau să aflu și părerea ta.

Max îi cercetă expresia feței și într-o secundă realiză că dintr-un anumit motiv știut numai de el, Killian deja îi dăduse dreptate în privința lui Theo.

Leora se învârtea în jurul lor privindu-l pe Killian și neobservând nimic care să indice că acesta trăsese vreo concluzie în privința lor. Ea oftă, încet relaxându-se, destul cât să se concentreze asupra problemei care-l adusese pe Killian la Glynnvale.

– Ai putea fi un potențial cumpărător al motorului. Sau un investitor, sugeră ea.

– Nu e rău, Leora, spuse Killian după un moment de gândire. Nu-i rău deloc.

Max îl privea pe Killian care citea rapoartele și testele motorului. Petrecuse dimineața cu acesta și îl descoperise ca fiind discret, ascuțit la minte și foarte atent la orice. Max nu se așteptase ca el să fie atât de abil încât să se integreze într-un mediu care nu-i aparținea și în care se găsea pentru prima dată. Killian nu rostise nici un cuvânt despre relația pe care o bănuia între Max și Leora. Ea era convinsă că cumnatul ei nu suspecta nimic. Max o lăsase să creadă asta, dar el era mai mult ca sigur că Killian înțelesese. Nu putea să se fi înșelat; observase asta în acea privire pe care o schimbase cu el când Leora stătea între ei.

Killian puse în dosar ultimul document pe care-l citise și se așeză din nou pe scaun.  Fusese o zi lungă și încă mai urmau destule.

– Așadar tu crezi că specificațiile componentelor au fost modificate atât de minuțios încât nimeni să nu-și dea seama de schimbare până când testele de rezistență nu arată defectele?

Max se întoarse și se sprijini de perete, cu mâinile în buzunare.

– Știu cum se face asta, îl corectă el oftând adânc. La început am vrut să cred că sau greșeau inginerii, sau computerele și calculele nu erau bune. Apoi am vrut să cred că muncitorii pe care i-am angajat să realizeze componentele au modificat ceva din greșeală. Toate acestea erau logice dar

rămâneau la stadiul de posibilități și lua destul timp să le verifici. Le-am verificat. Nici una dintre aceste variante nu este adevărată. Atunci rămâne doar sabotajul și aceasta este calea pe care trebuie să facem cercetări.

– Cum de nu și-a dat seama până acum nimeni din secția de proiectare?

– Theo avea ultimul cuvânt asupra planurilor iar eu nu sunt inginer. Asta este cea mai simplă explicație. Dar mai mult decât atât, majoritatea acestor oameni lucrează cu părți ale întregului motor. Și când scoatem componentele avem de-a face numai cu planul pentru partea care urmează să fie lucrată. Există posibilitatea să se fi întâmplat orice în decursul tuturor etapelor pentru acest tip de operație. Își scoase mâinile din buzunare și se reașeză pe scaunul lui, studiindu-l pe Killian. Nu-mi place să mă gândesc că unul dintre oamenii mei mă trădează. Toți am muncit din greu să reușim această modificare până la stadiul în care ne aflăm acum, la fel și Theo. Poate acum pare o naivitate dar am avut încredere în toți, în special în Theo. Știam că este ambițios. N-a făcut nici un secret din faptul că vrea să cumpere o parte din acțiunile firmei, chiar și cu drepturi limitate.

Auzind asta, Killian se încruntă.

– Mi s-a părut că mi-ai spus că are probleme cu banii din cauza situației copilului său.

– El are un plan întins pe următorii zece ani, prin care ar putea să cumpere acțiuni. Max ridică din umeri. Nu mi-ar fi păsat de asta. Când mi-am început cariera ca mecanic pentru un pilot de curse nu m-am gândit niciodată la altceva decât să-mi câștig o viață decentă făcând ceva la care sunt bun. Am sfârșit ca șef pentru unul dintre cei mai buni șoferi pe circuitul Marele-mi Premiu. Mi-a plăcut viața până la un punct. Câștigam bine. Aveam o mare oportunitate de a călători. Am făcut studii și am câștigat o reputație care continuă să mă surprindă și pe mine. Și am câștigat bani. Mai mult decât mi-aș fi imaginat vreodată. Își umezi buzele cinic. De asemenea am ajuns să am mulți prieteni care voiau prea mult de la mine și să cunosc multe femei pe care nu le doream deloc. Ridică din umeri. Din acest punct de vedere eram un demodat. Nu-mi plăcea stresul. Nu-mi plăceau pseudovalorile. Nu-mi plăcea să nu am o casă a mea. Astfel încât când m-am gândit la o mică modificare la sistemul de evacuare a gazelor de eșapament, Streak mi-a spus să parcurg procesul prin care să obțin un brevet. De atunci am mai avut trei brevete de invenție. Acest ultim efort pe care-l facem acum este primul insucces și nu-mi place gustul lui. Vreau să știu cine mă vinde și de ce. Îi datorez asta lui Streak, mie însumi și oamenilor care m-au ajutat. Făcu o pauză, apoi adăugă aspru:

– Când a murit Streak am pierdut nu numai un prieten dar și un partener în afaceri. Theo ar fi putut foarte bine să-i urmeze.

Killian tăcu un timp reflectând la ceea ce i se spusese ca și la ceea ce se afla în spatele cuvintelor.

– Știi că va trebui să-i întindem lui Theo o cursă?

Max își strânse pumnii apoi se relaxă și încuviință.

– Știu.

– O să depui acuzație când îl prindem?

Max nu ezită.

– Da. Credeai că n-aș face-o?

– Mi-a trecut prin cap.

Max zâmbi cu o privire ce semăna cu aceea a unui rechin la vederea unui pește gustos.

– Nu-mi place necinstea. Nu-mi plac înșelăciunile și urăsc trădarea. Dacă Theo mi-ar fi cerut să-l ajut i-aș fi dat orice ar fi vrut să ia de la mine. Să mă fure pe mine și pe oamenii care au lucrat la această modificare este inacceptabil, indiferent de ce scuză invocă. Și asta presupunând că nu este în nici un fel implicat în moartea lui Streak. Dacă este, atunci sper ca vinovații, inclusiv Theo, să-și petreacă tot restul zilelor în temniță. Își propti coatele pe birou și continuă: Cum ai de gând să-i întinzi cursa?

Privirea lui Killian era atât de aproape de aceea a lui Max încât pentru un moment ar fi putut fi amândoi luați ca unul singur, ca un vânător într-o junglă plină de pericole.

– O să mă pun în postura unuia care știe ce vrea el și crede că va putea obține asta prin metode deloc convenționale. Pe scurt o să-i spun că pot plăti oricât, fără a pune întrebări, pentru planurile acestui motor.

– Aș fi crezut că un lucru ca ăsta cere timp.

– În mod normal, da. Dar am câteva persoane de contact care pot face orice pentru ca să mă vadă stăpân pe situație. De asemenea am câțiva care se vor ocupa de partea întunecată a afacerii tale, pentru a vedea cine se ascunde în spate.

– Adică?

– Vreau să știu cine încearcă să cumpere și cât de mult oferă. Și ce au de gând în continuare.

– Eu ce trebuie să fac?

– Mergi înainte ca și când nu ai nici o suspiciune. Este important ca Theo să nu bănuiască absolut nimic. Dacă nu, toată drăcia asta se va termina și eu nu voi fi în stare să ajut cu nimic.

– Nu-mi place să stau în timp ce altcineva face toată munca.

Killian râse scurt.

– Cunosc acest sentiment. Dar în cazul acesta nu ai de ales. Numai dacă nu ai un motiv întemeiat să îți lichidezi propria companie.

Max luă un aer amenințător.

– Lua-te-ar naiba! Știi că nu pot să fac asta.

– Știam că nu ai voie să înjuri.

– Care dintre oamenii mei a vorbit în plus? întrebă Max suspicios.

– Observ că întrebând asta nu te-ai gândit deloc la Leora.

Max îl privi fix pe Killian și se bucură observând în ochii lui jovialitate și, în mod ciudat, un sentiment de complicitate.

– Asta are vreo legatură cu conversația noastră? întrebă el, refuzând să răspundă la provocarea lui Killian.

– Nu ai o reputație de neserios.

La această remarcă Max se încruntă.

– Dar tu m-ai investigat? Pot să înțeleg din punct de vedere profesional, sau personal?

– Nu fac nici o diferență când trebuie să mă implic în ceva de proporțiile situației de față, sublinie Killian cu blândețe.

Max trecu peste asta.

– Ce te interesează de fapt? Dacă am intenții onorabile? Nu crezi că Leora este puțin prea matură pentru a avea grijă de ea ca un frate mai mare?

Killian se încruntă, mirat de această remarcă. Ca și tot restul familiei el se obișnuise să se îngrijească de ea.

– Dacă o cunoști cu adevărat, știi că este sensibilă, ușor vulnerabilă; este timidă într-un fel care nu se potrivește cu restul lumii. Nici familia ei și nici eu nu am vrea să aflăm că cineva profită de ea.

Max se încordă, îndreptându-se în scaunul lui.

– Înainte de toate Leora nu merită acest gen de descriere. A devenit foarte puternică și cu certitudine are destulă inteligență cât să nu se lase înșelată de oameni, bărbați sau femei. Timiditatea blestemată de care vorbești nu este timiditate. Este teama, inoculată de acel sadic, acel tâlhar așa-zis bolnav care a fost tatăl ei. Dacă acea familie de care vorbești a făcut-o să trăiască cu acest stigmat al timidității, atunci toți ar trebui împușcați.

Killian se încordă la rândul lui pentru a răspunde la atacul la care nu se așteptase. Dar înainte să poată deschide gura să riposteze, Max se năpusti din nou.

– Și în al doilea rând, dacă tot ai făcut investigații despre mine, știi al naibii de bine că eu nu profit de nimeni, bărbat sau femeie. Leora are încredere în mine. Eu n-o s-o înșel cu alte femei, nici n-o să discut despre ea cu nimeni, nici cu familia ei adoptivă, nici cu cea de sânge. Își puse mâinile ferm pe birou și se ridică atât cât era de înalt, privindu-l pe Killian, și continuă:

– Dacă crezi că asta te împiedică să mă ajuți în situația asta de aici, de la Silver's, atunci îți sugerez să deschizi ușa și să ieși afară.

– Max! exclamă Leora care intrase la sfârșitul conversației. Era șocată de duritatea bărbatului care îi arătase atâta bunătate și gingășie.

Max privi către ușă și o zări pe Leora împietrită, arătând de parcă prințul ei cel iubit s-ar fi prefăcut brusc într-un dragon. Oftând adânc, neavând nici cea mai mică idee cum să salveze situația fără s-o înrăutățească, el ezită.

Leora însă nu se afla în aceeași criză de cuvinte. Ea păși în cameră atât cât să poată închide ușa după ea.

– Ce se întâmplă aici? Ea le pusese întrebarea amândurora, dar fără să-și ia ochii de la Max.

– Ceea ce se întâmplă este din cauză că eu m-am băgat unde nu-mi fierbe oala, spuse Killian ridicându-se în picioare. Am făcut greșeala de a spune ceva despre pariul tău cu Max, cel cu înjurăturile. M-a dat gata cu asta dar era exact ceea ce meritam. Tu ai ajuns chiar la ultima parte a discuției noastre. El se îndreptă către ea zâmbind, încercând să-i împrăștie suspiciunea care i se citea în privire. Nu o văzuse niciodată luând poziție în fața cuiva sau a ceva în toți acești ani de când o cunoștea. Înainte parcă era o floare pe cale de a se ofili; astăzi o vedea pe Leora cu totul altfel. Avea culoare în obraji iar ochii îi străluceau poate din cauza tul-

burării ei sau poate de furie împotriva bărbatului care încă nu spusese nimic pentru a se apăra în fața ei. Chiar dacă Max o considera pe Leora puternică, el nu se apăra cu nimic.

– Acum, dacă vrei să știi și cel mai mic detaliu din gafele pe care le-am făcut cu gura asta a mea spurcată îți spun că n-o să afli. Privilegiu masculin și gata. El se apleacă și o sărută pe obraz.

Leora privi peste el către Max. El avea să-i spună adevărul, indiferent care ar fi acesta. El nu o proteja așa cum făcea familia ei și acum o făcea și Killian.

– Max?

Killian privi peste umăr.

Max reușise să se mai destindă. Putea să-și dea seama că Killian nu spusese acele cuvinte numai pentru binele Leorei. El le lua ca pe o scuză și o explicație.

– Bărbații trebuie să aibă și ei niște secrete ale lor tocmai pentru a putea să se poarte bine cu voi femeile, murmură el, schimbând priviri cu cumnatul Leorei.

Leora zâmbi înseninându-se la față.

– O să-mi amintesc de asta cu prima ocazie când am ceva ce nu vreau ca tu să știi, replică ea cu un surâs. Apoi redeveni sobră amintindu-și de ce venise în primul rând la Max. Theo se afla în clădire.

La auzul acestora Max se încruntă, părăsindu-l orice gând de a o tachina.

– Când a venit?

– L-am auzit pe coridor cu câteva minute în urmă. Aveam niște hârtii pe care voiam să le duc după-amiază la secția de proiectare, dar am alergat cu ele mai devreme doar ca să verific dacă a venit Theo. El era acolo. Nu arată deloc bine, indiferent care e cauza.

– El te-a văzut? întrebă Killian.

Ea încuviință.

– I-am dat hârtiile lui, din moment ce se găsea acolo. Nu era însă nimic despre modificare, adăugă ea.

– El n-a spus nimic?

– Doar că nu reușea deloc să se odihnească acasă. Christy încă are probleme cu colicii. S-a gândit deci că putea mai bine să stea aici.

Max îl privi pe Killian.

– Ce vrei să facem?

– Să mă prezinți lui; asta dacă crezi că putem să facem astfel încât să pară firească întâlnirea.

Max dădu din cap.

– Nici o problemă.

– Eu ce trebuie să fac? întrebă Leora.

– Stai cuminte și te porți ca și cum totul ar fi în regulă, răspunse Killian în locul lui Max în timp ce acesta din urmă ocolea biroul pentru a ajunge la ei.

Leora făcu o grimasă.

– Asta-i tot? Nu trebuie să ajut și eu cu ceva?

Max își mușcă buzele amuzându-se de reacția ei care semăna atât de bine cu a lui. Îl privi pe Killian râzându-și de ceea ce spusese acesta cum că Leora ar avea nevoie de protecție în toate domeniile vieții.

– Pe răspunderea mea, eu cred că ăsta e cel mai bun lucru pe care îl putem face indiferent că ne-am dori altceva.

Leora se strâmbă bosumflându-se.

Max îi privi curbura rumenă a buzei răsfrânte, dorindu-și să aibă timpul și intimitatea să-și explice de ce această expresie a feței ei avea un efect foarte intens asupra libidoului său. Își îndepărtă atenția de la ea, schimbând o privire cu Killian. Simpatia pe care o întâlni în ochii lui îl făcu să uite intimitatea și dorințele care îl asaltaseră pentru un moment.

– Hai să mergem. La cât de norocos am fost astăzi se poate ca Theo să părăsească clădirea înainte de a putea face prezentările. Nu luă în seamă licărirea de râs din ochii lui Killian care îl urma către ieșirea din cameră.

– Știu ce mi-ai spus să fac. Lucrez la asta. M-am folosit de cheia mea ca să intru în firmă noaptea trecută. Am continuat să verific rezultatele testului. Totul merge exact cum am crezut. Motorul va eșua pe pistă.

Georgette își apăsă ușor urechea pe receptor cercetându-și ciorapii cei noi pe care-i cumpărase dintr-un capriciu.

– Cine va conduce mașina?

– Nu știu. Max s-a ocupat singur de asta.

– Află.

– Cum dracu' să fac asta? Nu pot să intru în creierul omului.

– Găsește un mijloc. Știi care este miza și știi și cât de mult ai nevoie de bani. Nu vei mai primi nici un dolar în plus până când nu începi să dai și niște rezultate. Oamenii mei s-au cam plictisit de stagnările tale. Ei cred că pierzi situația din mână iar eu sunt de aceeași părere. Asta e ultima ta șansă să scapi de bucluc. Dă greș și nu va exista vreun loc în lume unde să te poți ascunde. Cu aceste cuvinte de final ea puse telefonul în furcă și alunecă înapoi în scaun.

Max intră fără nici o ezitare în direcția de proiectare și se îndreptă spre biroul mic al lui Theo, aflat undeva în spate. Când păși înăuntru, Theo tocmai închidea telefonul. Max își dădu seama de tensiunea subită a bărbatului din fața sa, de felul în care ochii îi alunecau spre Killian care stătea liniștit lângă el. Avea în față un bărbat care avea multe pe conștiință și nu multe lucruri bune.

– Mă bucur că ești aici, Theo. Sunt cu cineva pe care aș vrea să-l cunoști.

---

# *Capitolul 5*

Leora aruncă o privire prin cămăruța ei, simțindu-se ca și cum ar fi avut ceva pe conștiință.

– Este doar o masă în oraș cu Killian, murmură ea, dorindu-și pentru a zecea oară ca Max să fie cu ea sau chiar să vină cu ea și cu Killian la restaurant. Dar Max vrusese să stea acasă. El considerase că ei i-ar plăcea să aibă un timp pentru ca să discute între patru ochi cu Killian diferite noutăți din familie. Ea puse mâna pe rochia de mătase de culoarea chihlimbarului pe care nu o purtase încă. Era o alegere bună dar foarte diferită de toate lucrurile cu care o văzuse Killian îmbrăcată vreodată. Oftă și luă rochia neagră, simplă pe care o adusese cu ea de la Philly, hotărând că pentru o singură zi îl șocase deja destul pe cumnatul ei. Abia își trăsese rochia până peste șolduri și își înghesuia un braț pe mânecă, atunci când auzi telefonul sunând.

Bolborosind o înjurătură de care se bucura că n-a auzit-o Max, își strânse restul rochiei și răspunse.

– Max, spuse ea, zâmbind când își dădu seama cine era. Numai auzul vocii lui îi dădea mai multă siguranță că totul avea să fie bine.

– Nu-mi place despărțirea asta, chiar dacă a fost sugestia mea, murmură el iritat. Aș putea să trec pe la tine după ce te întorci acasă.

Leora uită de rochie și se așeză pe marginea patului în care dormiseră amândoi noaptea trecută. În seara asta patul i s-ar părea mare și gol fără Max.

– Și eu vreau să te văd, recunoscu ea.

Max oftă simțindu-se mai bine să știe că și ei îi era dor de el cum îi era și lui.

– Sau ai putea tu să treci pe la mine. Nu ți-am arătat casa mea încă și știi că vreau asta.

Leora își mușcă buza, mai tentată de propunere decât ar fi crezut.

– Vrei, nu-i așa, spiriduș? murmură Max, simțind-o și interpretând corect ezitarea ei.

– Da, răspunse ea cu un oftat care i se transformă în zâmbet. Dar dacă sună Killian aici?

– De ce ar suna?

Ea râse încet.

– Bun răspuns, Silver.

El chicoti încântat de tachinarea ei. Ea se maturizase și devenise mai relaxată cu el, ieșind din carapacea în care stătuse închisă atât de mult timp. Era încântător să privești deschiderea crisalidei.

– Fă-ți un bagaj și lasă-l în dormitor. O să trec eu pe la tine în timp ce tu ești în oraș cu Killian și o să te aștept.

– Aici?

– Sigur. N-o să mai fie nevoie astfel să vii singură la acea oră. În afară de asta, o să avem mai mult timp să stăm împreună.

– Dar ce facem cu mașina mea?

– Vom pleca mâine dimineață destul de devreme cât să ne puem opri pe la tine să ți-o iei.

– Te-ai gândit la toate.

– Trebuia să fac ceva în timp ce îmi luam gustarea cea rece de unul singur.

Ea râse.

– În regulă. M-ai convins. Doar să te asiguri că nu vei fi văzut. Tachinările acestea aveau pentru ea un farmec aparte. Când era mică nu avusese niciodată șansa să se bucure de jocuri fiind foarte rar neascultătoare, făcând doar două-trei pozne în toată copilăria ei. Nu putea să reziste tipului de glume inocente pe care i le oferea Max, chiar dacă putuse să reziste în fața bărbatului din el.

– O să mă ascund. Doar să te grăbești pentru că eu o să te aștept. El închise bucuros că își urmase imboldul de a-i telefona. Aranjamentul clandestin fusese o toană chiar deloc necesară dar realizând cât se bucurase ea de această idee nu-și regreta deloc impulsul. Îi plăcea s-o audă pe Leora râzând, știind că ea s-ar bucura indiferent de ce ar face ei împreună. Voia să audă mai mult, să-i vadă zâmbetul, să se trezească dimineața cu ea alături. Nu se simțise bine singur și o sunase aproape fără să se gândească la ce îi va răspunde ea la propunerea lui. Pentru Leora merita să-și asume riscul, iar răsplata era pe măsură.

– Îmi place rochia ta, murmură Killian. E nouă?

Leora sorbi din vinul alb și slab pe care îl comandase Killian și încerca să pară ca și când nu și-ar fi dorit să treacă timpul mai repede. Era aproape sigură că știa de ce o invitase să ia masa în oraș.

– Nu, am purtat-o de câteva ori acasă.

Kiilian se încruntă uitându-se mai atent la rochie.

– Nu mi-o amintesc, sfârși prin a spune el.

Ea zâmbi.

– Probabil că nu aveai ochi decât pentru Silke. Am cumpărat-o imediat după ce v-ați căsătorit voi doi. Ea luă o altă înghițitură de vin și își făcu curaj. Apoi continuă: De ce nu mă întrebi de fapt ceea ce vrei să știi, astfel încât să nu

mai trebuiască să faci diferite supoziții încercând să pari că nu ești curios? sugeră ea, punându-și paharul pe masă și înălțându-și ochii către el.

Lui Killian îi îngheță mâna pe cristalul paharului pe care tocmai și-l ducea la buze. Schimbarea bruscă în conversație era neașteptată.

– Adică? răspunse el pentru a câștiga timp.

Leora se lăsă pe spate, dându-și seama că trecuse mult timp de când ea nu se mai răzvrătise împotriva faptului că familia ei era exagerat de protectoare. Killian ar putea s-o ajute să-și obișnuiască familia mai repede cu noua ei situație; chiar dacă ea ținea mult la el, totuși ce simțea pentru el nu era atât de puternic ca dragostea pe care o avea pentru restul familiei sale adoptive.

– Adică părinții și probabil și surorile mele, poate cu excepția lui Noelle, își fac griji din cauza mea. Au încercat să-mi telefoneze. Mama chiar a încercat să mă convingă să mă întorc acasă, zicându-mi că i se pare că a greșit cumva cu planul ei. Ea făcu o pauză, încruntându-se la acest gând. Încă nu pot să-mi imaginez cum de se poate gândi la asta.

Killian ridică din umeri începând să-și pună întrebări despre interdicția pe care o impuseseră părinții ca cele două surori mai mici să nu știe prin ce au trecut Caprice și Silke cât timp au fost singure.

– Se pot întâmpla multe.

– Poate. Leora își alungă acest gând care părea să nu aibă nici o rezolvare. Ideea este că pe mine nu mă paște nici un pericol. Îți garantez că, chiar dacă Max are acum o situație mai grea cu firma, eu nu sunt implicată în asta decât într-un mod foarte indirect. Dar încă am sentimentul că vrei să-mi șoptești la ureche niște sfaturi, să mă avertizezi.

Killian zâmbi ușor la acest gând. Cu o zi în urmă ar fi fost de acord. Dar ea nu mai era aceeași femeie care părăsise Philly după nunta lui Caprice. Avea acum în fața lui o persoană care își apăra poziția, cerea răspunsuri și punea întrebări. O schimbare destul de mare pentru micul șoricel al familiei St. James.

– Recunosc că îmi propusesem să-ți dau niște sfaturi, mărturisi el. Dar m-am răzgândit. Tu nu mai ai nevoie să intervin eu cu sfaturi. Mi se pare că poți să-ți conduci propria ta viață și fără ajutorul meu. Tu îl ai pe Max cu care sigur poți comunica dacă e cazul.

Leora clipi fără să se fi așteptat la o asemenea capitulare generoasă.

– Ce vrei să spui?

El se încruntă.

– Referitor la ce?

– Chestia cu nevoia de comunicare.

– Da...

Ea trecu peste asta, uimită cât de mult își dorise ca cineva cunoscut ei să-i recunoască pașii mari pe care îi făcuse pe drumul acesta pe care pornise să-și ia în mâini viața de una singură.

– Nu mi-l iau pe Max ca protector, spuse ea absentă.

Killian râse sincer amuzat, mai ales când își dădu seama că ea într-adevăr nu știa ce schimbări se petrecuseră cu Max în momentul în care, după cearta lor, ea intrase în birou. Văzuse atunci un bărbat care se putea transforma dintr-un tigru înfuriat într-o pisică blândă cât ai bate din palme.

– Dacă spui tu, murmură el, neavând de gând să-i povestească ceea ce se întâmplase atunci.

Leora îl privi cu îndoială.

– Nu-mi amintesc ca tu să ai un simț al umorului înnăscut.

– Bea-ți vinul, mică cumnată, apoi o să te duc acasă. Mâine este zi de lucru. El termină ce îi mai rămăsese din băutură, puse paharul deoparte și ceru nota de plată. Înainte de a sosi ospătarul pagerul lui Killian sună. Killian se încruntă scoțând micul obiect din buzunarul interior al hainei și văzu numărul de telefon al angajatului său care locuia într-un apartament închiriat peste drum de casa Leorei. Trebuie să dau un telefon, murmură el, ridicându-se în picioare și oprindu-se doar cât să lase cartea de credit.

– Mă întorc imediat.

Leora îl cercetă, surprinsă de expresia ciudată a feței lui.

– Nu este Silke sau cei din familie, nu-i așa? întrebă ea.

El scutură din cap.

– Afaceri. Nu-mi va lua decât un minut. Fără să aștepte să vadă dacă ea mai are și alte întrebări, Killian își făcu loc printre mese către holul restaurantului și telefonul public de acolo. Ar fi putut să folosească telefonul din mașină dar nu voia să-i trezească suspiciuni Leorei.

– În regulă, Johnson, hai să vedem ce este, spuse Killian în momentul în care îl avu la telefon pe cel care era plătit s-o păzească pe Leora.

– Îl știi pe tipul ăla, Silver. Este în casa domnișoarei St.James acum. A venit aproape de o oră. Părea că se folosește de o cheie dar nu pot fi sigur. N-a ieșit de atunci și nu și-a lăsat mașina nicăieri pe stradă. Aș putea să verific dacă este prin apropiere dar nu voiam să risc să-l pierd dacă pleacă. De altfel, n-a aprins nici o lumină. Dacă nu l-aș fi văzut intrând n-aș fi știut că se află acolo.

Killian nu răspunse imediat. Aici nu încăpea loc de prea multe explicații asupra motivului lui Max de a o aștepta pe Leora în întuneric.

– Ești sigur că era el?

– Da. Tipul ăsta ar fi oricum greu de confundat chiar și dacă n-ar avea părul grizonat. El este cu siguranță.

– Stai liniștit. Aprinde lumina de la balconul tău dacă pleacă. Dacă nu văd lumină, voi ști că el este încă acolo și mă voi ocupa eu de situație. Pentru moment scoate-l și din raport.

– Să-l scot? întrebă Johnson încurcat.

– Îți este greu s-o faci? întrebă Killian în loc de răspuns, tonul său stabilind ferm că nu era loc pentru discuții.

– Nu, domnule. Aprind lumina dacă pleacă. O las stinsă dacă rămâne. S-a făcut.

Killian închise receptorul făcându-și rapid niște planuri. Știind cât de mult îi apărase Max dreptul Leorei de a-și alege singură viața și amintindu-și ce auzise din gura celuilalt bărbat despre amestecul familiei ei, Killian avea sentimentul că știe de ce Max o așteaptă în întuneric pe Leora. Dar slujba lui și grija față de cea care era sora soției lui, nu-i permiteau să acționeze doar sub imboldul unei bănuieli. Ar trebui poate să se confrunte direct cu Max. Dacă gândirea lui se va dovedi corectă, noaptea se va arăta chiar mult mai interesantă decât s-ar fi așteptat. Ochii îi străluceau vioi la acest gând. Silke s-ar fi bucurat de asta; porni înapoi spre pe Leora.

– Gata?

În timp ce-și termină vinul, Leora surprinse unda de voioșie ascunsă din ochii lui Killian.

– Totul este în regulă? întrebă ea ridicându-se în picioare, în timp ce Killian îi trăgea scaunul.

– Trebuie să verific ceva, dar nu mă aștept deloc să fie vreo problemă, murmură el, conducând-o către ieșirea din restaurant.

– Pentru un moment, m-ai îngrijorat, mărturisi ea.

– Este ușor să ne facem griji când e vorba de persoane care contează pentru noi, încuviință el în timp ce pășeau în noapte.

– Chiar îmi doresc ca familia mea să înceteze a-și mai face probleme în ceea ce mă privește. Îi iubesc dar uneori îmi doresc să-și dea seama și ei că pot să mă descurc și eu în viață fără să fiu ghidată de cineva. Ea îl privi fix pe Killian. Vei spune tuturor că sunt bine, nu-i așa? se interesă ea mergând lângă el către mașină.

– Voi face mai mult decât atât. O să fac tot posibilul să-i determin pe toți să te mai lase în pace. Poate fi ceva extrem de obositor să te simți tot timpul înconjurat de grija altora pentru tine.

Ajungând la mașina pe care Killian o închiriase, Leora se întoarse. Îi căută privirea în lumina slabă a parcării.

– Nu vreau să-i fac să sufere.

– Nici nu i-ai făcut vreodată. Nu este vina ta că tu ai crescut fără ca ei să vadă asta. În ceea ce mă privește, sunt destul de egoist ca să mă bucur că Silke are acum mai mult timp să se concentreze asupra mea. El râse, expresia feței lui transmițându-i parcă și ei buna lui dispoziție, făcând-o să ia mai

ușor lucrurile. Dar asta nu înseamnă că o să renunț la dreptul de a te numi mică cumnată. Ești numai bună să încapi în buzunarul unui bărbat. El se strecură pe lângă ea să deschidă ușa mașinii.

Leora alunecă înăuntru, conștientă că găsise un aliat acolo unde se aștepta cel mai puțin. Nu mai putea de nerăbdare să-i povestească lui Max.

Max se plimba prin dormitor făcând pauze din când în când pentru a privi către ceasul de pe noptieră de lângă locul Leorei. Când îi trecuse prin cap ideea asta nebunească nu se gândise decât la nevoia lui de a fi aproape de Leora. Nu realizase cât de prost se va simți așteptând-o să se întoarcă. Un bărbat în toată firea nu se ascundea de rudele femeii cu care se culca și, dacă era destul de prost încât să sufere din pricina a ceea ce chiar el concepuse, ar fi trebuit să aleagă un loc mai bun decât camera unde femeia lui îi dăruise inocența ei. De data asta privi către pat și apoi se uită la ceas. Fusese frumoasă în acea noapte. Fără să-și dea seama, când amintirile îl invadară făcându-l să uite necazul prezent, fața i se înmuie și trupul lui mare se relaxă puțin. Pasiunea ei îl uimise. Se gândise că o s-o învețe arta de a face dragoste și o învățase. Dar și ea îl învățase ceva. Îi arătase

că o femeie poate să se dea în dragoste fără trucuri și tertipuri experimentate. Nu își imaginase cât de fermecătoare poate fi o astfel de dăruire pură în brațele unui bărbat.

Deodată se încordă la auzul zgomotului făcut de o mașină care oprea. Se apropie de fereastră să privească afară. Lăsase casa în întuneric păstrând doar lumina pe care Leora o lăsa aprinsă în sufragerie. Aici unde se afla, totul era inundat în întuneric și nu putea fi văzut de afară. Nici mașina lui nu era la vedere, era după colț. În câteva minute Leora o să-și ia rămas-bun de la Killian și apoi noaptea va fi a lor.

Privirile Leorei se îndreptau doar către apartamentul ei încă din  momentul în care se apropiaseră. Noaptea parcă îi ciupea obrajii promițând o iarnă grea ce avea de gând să dureze. Era cea mai potrivită vreme pentru șoapte în întuneric și un bărbat puternic în brațele ei să o țină la căldură. Ea potrivi cheia în broască și se întoarse așteptând ca Killian să-i spună noapte bună din prag.

– Nu pot să intru și eu să beau o cafea?

Leora ezită, înăbușindu-și dorința de a privi peste umăr să vadă dacă Max chiar o aștepta înăuntru așa cum îi promisese. Ideea de a trebui să-i explice lui Killian prezența lui pe întuneric în casa ei i se părea ceva de domeniul coșmarului.

– Este târziu. Mâine avem o zi de muncă, îți amintești? Îi reuși un căscat destul de bine.

– N-o să stau mult. Pe lângă asta, îmi va fi mult mai ușor să-i conving pe ai tăi să te lase în pace dacă aș putea să le povestesc ceva mai mult despre tine; în afară de munca ta plăcută și faptul că ți-ai schimbat modul de a te îmbrăca, să le pot spune și despre o locuință cochetă cu o sufragerie frumoasă.

Când auzi asta, Leora simți că el chiar e decis să mai rămână. Oricare ar fi motivul pentru care Killian voia s-o însoțească, dacă ea ar continua să refuze, ar risca să-i trezească bănuieli. Deschise ușa mai larg și se rugă așa cum nu se rugase de mult. Își dădu jos haina și o atârnă în cuier, apoi își scoase pălăria.

– O să poți să-mi vezi bucătăria cât timp voi face cafeaua.

– Dă-mi voie să mă spăl pe mâini întâi, spuse el, ridicând o palmă pentru a-i arăta o dungă lată și neagră de murdărie. În fundul holului, nu-i așa?

Leorei îi veni să-l înșface de braț și să-l țină cu forță în porțiunea aceasta a casei. În loc de asta ea nu putu însă decât să încuviințeze prostește și să se mai roage încă de două ori ca Max să stea acolo unde se afla.

– Mă apuc de cafea! strigă ea după el. Când ești gata vino în bucătărie.

Max se depărtă de ușa dormitorului care era închisă, strecurându-se înapoi în umbrele cele mai adânci ale camerei. Înjură în gând privind prin întuneric. Nici el nici Leora nu luaseră în considerare posibilitatea ca Killian să intre să-i vadă casa la întoarcerea de la restaurant. Își ciuli urechile auzind cum Killian străbate culoarul către baie fără nici o ezitare. Auzi trăgându-se apa la toaletă și apoi pe Killian din nou în hol. Nu după mult timp îl auzi deschizând ușa camerei de oaspeți în loc să se întoarcă în bucătărie, așa cum se aștepta. Se încruntă. Bărbatul cerceta casa, realiză el cu o furie crescândă. Leora era în bucătărie în timp ce noua sa rudă îi spiona intimitatea. Își încleștă mâinile. Simțea o mare dorință de a ieși în hol și de a-l înfrunta pe Killian. Doar respectul pentru Leora îl ținu pe loc. Apoi auzi zgomotul unor pași măsurați care se opresc la ușă. Nu-și putu reține o înjurătură colorată și se clătină pe vârful picioarelor. Ușa se deschise lăsând să intre lumina care nu-l descoperea încă, așa cum stătea în întunericul unui colț. Apoi lumina dispăru când Killian trase ușa în spatele lui, fără să intre mai către interiorul camerei.

– Max, știu că ești aici. Ceea ce vreau să știu este de ce. Killian stătea în picioare, cu mâinile relaxate pe lângă corp dar pregătit pentru orice.

Max se gândi la ce posibilități ar avea. Nu erau prea multe.

– Am o întrebare mai bună, Carpenter. Ce faci tu mergând prin casa Leorei fără ca ea să știe? Asta ține tot de ideea familiei ei de a o proteja, sau e un mic artificiu care îți aparține? În ciuda eforturilor mari pe care le făcea, cuvintele lui trădau o furie abia stăpânită.

Killian se încordă furios.

– Nu eu sunt acela care mă ascund în întuneric, ripostă el.

Chiar dacă Max se simțise prost, înainte acum se bucură că fusese aici să vadă ce i se cocea pe la spate Leorei de către familia ei.

– Sunt aici pentru că am fost invitat. Care este scuza ta?

– Leora știa că tu ai să fii aici?

– Nu face pe prostul, Carpenter. Știi al naibii de bine că relația dintre mine și ea nu este doar aceea dintre șef și secretară. Chiar dacă Leora crede că poate ține în secret relația noastră, eu nu fac asta, declară Max categoric.

– Familia ei, nu-i așa?

– Protectorii ei, vrei să zici, îl corectă Max. Ați convins-o că nu va întâmpina decât obstacole dacă face alegeri de una singură. Ea nu vrea să vă facă să suferiți pe nici unul dintre voi, dar vrea să-și deschidă aripile și dacă greșește să se lovească singură cu capul de prag.

– Consideri că cu tine face o greșeală?

– Nu, la dracu'! Dacă aș fi crezut asta m-aș fi depărtat de ea înainte măcar s-o ating. Făcu o mișcare largă și iritată cu mâna înconjurând camera. Doar după ce făcu acest gest își aminti că Killian nu putea să-l vadă. Nu aș fi stat ascuns pe aici arătând ca un adolescent al naibii de penibil dacă n-aș fi încercat să o mulțumesc pe ea.

Killian chicoti.

– Continuă tu să râzi și vei avea nevoie de un dentist mâine dimineață.

– Dacă îmi spargi dinții, Leora o să știe că te-am găsit, îi aminti Killian. Mi-ar plăcea să mă măsor cu tine. Nu m-am mai bătut cu un adversar pe măsură de ani de zile, dar nu cred că iubita ta sau soția mea ar înțelege asta. Și îți garantez că nevasta mea îmi va reaminti de asta tot restul vieții. Leora ta pare să fi moștenit și ea ceva din ardoarea familiei St. James. Trebuie să fii destul de curajos să domolești acest foc dar…

Max își țuguie buzele într-un rânjet respingător.

– Ea crede că are virtuți de îmblânzitor de lei, recunoscu el, relaxându-se puțin.

Killian chicoti din toata inima, fiind atent să nu se audă.

– Crede-mă, am observat asta. Căută clanța ușii. N-o să stau. Doar voiam să mă asigur că Leora este bine.

Max se încruntă, foarte conștient că nu obținuse răspunsul la întrebarea: cum de știa Killian că el era acolo? Repetă întrebarea.

Killian ridică din umeri.

– Familia ei nu le-a trimis pe ea și pe surorile ei de capul lor fără ca cineva să se îngrijească de ele. Tatăl ei a angajat compania mea să le asigure fiecăreia un fel de gardă de corp care să le urmărească fără a fi observat. Leora nu știe asta, dar tipul care se ocupă de ea locuiește peste drum. El e acolo ca să se asigure că ea este în siguranță și că nu are nevoie de nimic până când se termină anul. Killian își roti capul către ușa închisă. Ea mă strigă. Trebuie să merg.

Înainte ca Max să poată cere o explicație, Killian se strecură afară din cameră.

– Despre ce an e vorba? mormăi el, sărind în pat. Gărzi personale? Privi către ușa care-l despărțea de Leora. Ce familie și-ar putea permite să angajeze patru bodyguarzi pentru patru fiice, timp de un an întreg? Sumele antrenate de o astfel de protecție trebuiau să fie astronomice. Cu cât analiza mai mult, cu atât întrebările se înmulțeau. Max abia aștepta momentul când Leora avea să intre în cameră căci era mai mult decât nerăbdător s-o întrebe toate aceste lucruri.

## *Capitolul 6*

Leora îl privi pe Killian intrând în mașina lui închiriată, ținându-și răsuflarea ca nu cumva în ultimul moment să se răzgândească și să rămână. Crezuse că nu mai pleacă. Nu fusese niciodată până acum atât de nervoasă și nici măcar nu era sigură că Max era în casă. Închise ușa și o încuie, cu fața încruntată. Nici unul dintre ei nu bănuise că Killian ar putea să vină la ea. Ar fi fost altceva dacă și-ar fi găsit iubitul bine dispus, nerăbdător să o vadă; dar Max, dacă era acolo, cu siguranță că nu fusese foarte bucuros să-și petreacă aproape o oră trebuind să stea ascuns pe undeva prin casă. Gândindu-se la toate astea ea traversă rapid holul către dormitorul ei stingând luminile după ea. Era singurul loc unde putea fi el. Camera era în întuneric când intră. Apăsând pe întrerupător cercetă automat interiorul.

– Max? spuse ea încercând terenul, sperând ca el să nu fie foarte supărat.

Max îi cercetă chipul descoperind în privirea ei doar bucurie că el se afla acolo. Nu putea să se înșele. Ea se apropiase sincer de el. Nu l-ar minți.

– Sunt aici, spiriduș, murmură el, ridicându-se în picioare.

Leora zâmbi cu ușurare. El nu părea furios și nici măcar puțin plictisit.

– Nu am văzut mașina ta când ne-am oprit aici și n-am auzit nimic nici chiar când Killian s-a dus la baie. Ea se îndreptă către el simțind nevoia să-l atingă. Mi-a fost atât de teamă că ar putea să te găsească și nu am găsit nici un mijloc de a-l impiedica să se plimbe pe aici.

Ea îi zâmbi; prea bucuroasă de noaptea pe care o avea înainte pentru a observa privirea lui cercetătoare.

– Dar am reușit. Nu te-a găsit și nici n-a rămas aici. Ea îi prinse brațul cu mâna într-o îmbrățișare tandră. Mai mult, el crede că nu am nevoie să fiu tratată de familia mea ca și când aș avea nevoie tot timpul de cineva să-mi spună ce să fac și ce nu. A spus că o să discute cu ei despre asta. A fost ideea lui, nu a mea.

Max o prinse de umeri mângâind-o pe gât. Era atât de plăpândă încât el putea simți fiecare fior de emoție care o

străbătea. I se părea imposibil să-i alunge încântarea care i se putea citi în privire. Chiar nu putea să-i spună că familia ei o spionase, indiferent de motive, tot acest timp în care ea crezuse că și-a luat zborul din cuibul părintesc descurcându-se de una singură. Ar face-o să sufere și el chiar nu putea s-o rănească în vreun fel.

Leora îi cercetă ochii, dându-și seama că ceva foarte rău s-a întâmplat.

– Ce este? Îl prinse de încheietura mâinii strângându-l cu mai multă putere decât s-ar fi crezut în stare. Am scăpat de el cât de repede am putut.

– Știu, spiriduș, murmură el, trăgând-o mai aproape astfel încât să nu mai vadă nedumerirea din ochii ei. În acest moment abia reușea să se descurce cu confuzia din el. Ți-ai făcut deja bagajul? Nu l-am văzut aici înăuntru și nu am vrut să cotrobăi printre lucrurile tale. El o sărută pe buze fără s-o privească.

– Este în cămară. N-am vrut să risc nimic. Când el schiță o mișcare, Leora îl prinse cu brațele de mijloc. Lăsându-și capul pe spate ea îi prinse privirea.

– Nu mă îndepărta, Max. Furia ta nu mă mai sperie. Dacă ești supărat pentru că am stat atât de mult, spune-mi. La ezitarea ei, ea se încruntă, nemaifiind atât de sigură că știa motivul rezistenței lui, devenită acum parcă mai

vizibilă. Vrei să-mi spui că te-ai răzgândit? Rănită de acest gând ea îl eliberă din strânsoarea brațelor ei și vru să se retragă.

Max o opri înainte ca trupul ei cald să se depărteze de el. Culoarea îi dispăruse de pe față iar sclipirea din ochi îi dispăruse. El nu vrusese să facă asta.

– Nu, nu sunt supărat din cauza lui Killian. El este din familie și mă bucur că e de partea ta în fața celorlalți. Și cu certitudine te doresc în continuare. El o trase înapoi. Reuși să-i zâmbească. La naiba cu întrebările lui. Trebuia să fie o explicație.  Leora nu i-ar fi ascuns ceva cu intenția de a-l înșela. Dacă ținea la ea, trebuia să aibă încredere în ea.

– Cred că mă simt prost din cauza acestor acrobații. Puteam foarte bine ca tu să mă fi sunat când ai ajuns acasă și eu să fi venit să te iau.

Leora se uită la el cercetătoare, văzând strălucirea dorinței în privirea lui. Căldura pe care o emana el o convinse în egală măsură cu explicația pe care i-o dăduse. Îndoielile o părăsiră la fel de repede cum își făcuseră apariția. Ea zâmbi ștrengărește.

– Totuși îmi place joaca de felul ăsta. N-am fost niciodată atât de tensionată dar mi-a folosit; m-am simțit ca atunci când faci o năzbâtie și te distrezi pe seama ei. Își lăsă capul pe pieptul lui unde inima îi bătea pentru ea.

– Credeam că numai copiilor le plac astfel de jocuri și se amuză în felul acesta.

Max îi privi capul mătăsos lipit de trupul lui și renunță. Oricare ar fi răspunsurile Leorei, n-o să le obțină de la ea. O să le aibă de la Killian. În acel moment putea să înțeleagă dorința familiei ei de a o proteja de orice ar putea-o răni. Ea cunoscuse prea mult din partea întunecată a vieții și puține din lucrurile care fac în mod obișnuit viața dulce. El nu se înșelase. Era puternică dar nu era insensibilă la durere sau suferință. Era tipul de om care supraviețuia răului dar cu un preț mare. El nu ar risca să-și câștige liniștea sufletească punându-i întrebările care îl măcinau, și asta cu prețul de a o face pe ea să sufere.

– Atunci o să fim mai neastâmpărați, spiriduș. Ia-ți bagajul, o să ne ascundem pe străzile întunecate până la mașina mea și o să ne facem pierduți.

Ea râse încet.

– Chiar nu avem de ce să facem asta. Ai îndurat destul pentru o noapte. Hai să stăm aici.

El îi înălță fața, ținând-o cu o mână de bărbie.

– Nu e nimic de făcut. Am pus șampanie la gheață, focul pâlpâie în șemineu și o grămadă de perne întinse pe dușumea doar pe noi ne așteaptă.

– Scenă de seducție? Ochii ei jucau cu un interes mai viu decât își dădea ea seama.

– Nu. O noapte întreagă de dragoste, spiriduș drăguț. Din aceea de care o să ne amintim amândoi. El o ridică în brațe sărutând-o adânc, dându-și frâu liber dorinței pe care o simțea pentru această femeie minionă; astfel, i se risipiră și ultimele  îndoieli.

– Max a stabilit care va fi pista.

Georgette se încruntă puțin.

– O cunoști?

El încuviință dând un ocol haotic prin cameră. Pielea îi era transpirată, arătând bolnăvicios din cauza umbrelor de încordare și nervi. Ochii îi săgetau în jur ca și când ar fi căutat un loc unde să se ascundă dar știind că n-o să găsească așa ceva.

– Pot să mă strecor.

Georgette se încruntă.

– De ce ai nevoie să te strecori? întrebă ea ascuțit. M-ai asigurat că mașina se va  accidenta pe pistă. Eu asta i-am spus cumpărătorului.

Părăsindu-l de mult controlul, el se plimba agitat dintr-o parte în alta.

– La naiba, ți-am spus că cred că va face accident. Acest set de componente este aproape identic cu ideea originală. Ar putea chiar să funcționeze.

Georgette se ridică în picioare cu mișcări scurte și precise.

– Ar fi mai bine să nu.

– De asta merg eu. El încercă să-i înfrunte privirea. Deținea o informație pe care ea nu o avea. Este și un altul în joc.

– Cine? se interesă ea cu o moliciune amenințătoare.

– Un bărbat pe nume Killian Carpenter. Pare să știe ce vrea și are bani pe care se sprijină. Și nu are aversiune pentru afaceri mai la negru.

– De ce nu mi-ai spus nimic de asta până acum?

– Pentru că n-am știut. A venit abia astăzi în oraș. Susține că a încercat să cumpere modificarea de la Max. Acesta l-a lăsat cu buza umflată. A dublat prețul dar Max a continuat să se țină tare. Era o umbră de respect și admirație în vocea lui. Timp de mai multe ore n-a făcut decât să repete că vrea această modificare și că ar plăti foarte mult omului care i-ar obține asta.

– Nimeni nu lucrează atât de rapid.

– Ei o pot face, mai ales că sunt în legătură cu banda lui Philly St. James.

– Aceşti crini albi şi puri nu s-ar băga în chestii de genul ăsta.

– Tipul este căsătorit cu tipa aceea care seamană cu o plantă luxuriantă, Silke St. James. El are un fel de firmă de servicii de securitate.

– Firmă de securitate? Faţa i se ascuţi de furie şi de o urmă de nelinişte. Tâmpitule! Este o cursă.

El îi zâmbi şi arboră o expresie care pentru un moment o aminti pe aceea care făcea femeile să viseze mătăsuri şi nopţi fierbinţi.

– Un bărbat care întinde o cursă şi-ar fi ascuns identitatea. Ar fi putut veni aici ca un om oarecare şi nici unul dintre noi nu ne-am fi dat seama, cel puţin pentru un timp. Carpenter nu a procedat aşa. El a intrat valsând, a încercat să lucreze legitim şi apoi s-a folosit de contactele pe care le avea pentru a obţine ceea ce doreşte. Mă întreb dacă mica Leora ştie ce urmăreşte dragul ei cumnat cu această vizită.

– Nici măcar nu te gândi să închei vreo altă înţelegere. Ai intrat în afacerea asta de bunăvoie, ştiind despre ce e vorba, şi vei rămâne în ea sau dacă nu, vei ieşi făcut pachet.

O privire cruntă luă locul brusc zâmbetului lui de mai înainte.

– Ştiu asta. Îmi ţin promisiunea. Este una dintre ultimele mele două calităţi. Dar dacă există vreo dreptate, acest Carpenter te va găsi pe tine şi pe şeful tău şi vă elimină pe amândoi.

– El se ocupă cu același gen de afaceri ca și noi. De ce l-ar interesa? Ea își luă o țigară și și-o aprinse fără să-l slăbească din ochi. Oricum n-o să conteze asta. Tu o să termini cu acea mașină cu prețul unei alte vieți. Între asta și presiunea pe care o exercită banca asupra lui, prietenul tău n-o să pregete să lase baltă proiectul. Cumpărătorul meu va executa modificarea în câteva luni, o s-o facă cu specificații originale, și astfel vom avea de câștigat o mulțime de bani. El ieși cu un rânjet de dispreț.

Făcuse asta pentru că lupta pe care trebuia s-o poarte îi cerea o energie de care nu mai dispunea. Avea el un plan. Georgette credea că el nu mai avea deloc curaj. Și poate chiar avea dreptate.

Max o privea pe Leora așa cum stătea ghemuită lângă el. Genele îi erau ca niște aripi golașe pe obraji umbrind cea mai slabă urmă de pistrui pe care el o văzuse vreodată. Fusese atât de curajoasă noaptea trecută, deloc inhibată așa cum de fapt era ea în realitate, iar el de acum trebuia să știe asta. Ea îl provocase cu ochii arzând de promisiuni pe care și le ținuse cu prisosință. Îi oferise pasiunea ei aproape până dimineața și, când o luase în brațe să o ducă în pat, ea se adâncise în brațele lui ca și când ar fi fost singurul loc în care și-ar fi dorit vreodată să se afle. El se apropie drăgăstos de ea. Ea zâmbi în somn, strângându-l în brațe.

El oftă adânc, întrebările care îl măcinaseră cu o seară înainte încă stăruindu-i în minte. Cine era ea cu adevărat? Despre ce an vorbea Killian? Exact în acel moment sună ceasul, distrăgându-i atenția. Se întoarse atât cât să poată ajunge la ceas să oprească alarma.

Leora clipi somnoroasă, îndepărtând în joacă părul aspru care îi gâdila nasul.

– Cu tine mi-e mai cald decât cu orice plapumă. Am una de mătase acasă, care însă e prea subțire și moale ca s-o simt aproape de mine…

Max se încruntă puțin. Patul Leorei de acasă de la ea avea numai mătăsuri, nu lenjerie obișnuită.

– Te referi la casa părinților tăi? întrebă el încet, strecurându-și mâna spre spatele ei gol ca s-o tragă mai aproape.

– Mmm da. Am trăit acolo până să vin aici. Mama mea este implicată în atât de multe organizații încât are nevoie de o secretară care să lucreze toată ziua, astfel că o perioadă am umplut eu acest gol. De aceea n-am avut nici o recomandare când am venit la Glynnvale.

– Ea nu ți-ar fi dat o recomandare? Asta nu părea să se potrivească cu familia pe care atât Leora cât și Killian o descriseseră.

– Nu de asta e vorba. Ea se încruntă. Credeam că ți-am spus. Își înălță capul încercând să-și amintească și negăsind decât un mare spațiu gol acolo unde era vorba de trecutul ei. Îi spusese lui Max despre părinții ei buni și despre adopția ei, dar nu-i mărturisise  niciodată cum ajunsese ea la Glynnvale.

– Mi-ai spus că ai fost adoptată și mi-ai povestit despre ce a fost când erai mică. Nimic din perioada care s-a scurs între atunci și acum.

– Chiar am crezut că ți-am spus. Ea îi zâmbi vrând să-l asigure încă o dată că nu-i ascunsese în mod deliberat o parte a vieții ei. El împărțise cu ea atât de multe încât nu putea suporta ca el să creadă că ea nu era în stare să facă același lucru. Oricum nu are nici o influiență asupra relației noastre.

– Pentru mine contează tot ceea ce te privește pe tine, murmură el, dându-i o șuviță de păr după ureche. Încă nu te-ai gândit la asta? Te iubesc.

Leora clipi uitându-se fix la el ca și când n-ar fi auzit bine.

– Tu mă iubești? repetă ea încet, distinct, simțindu-se ca și cum cineva ar fi aruncat-o brusc în realitate. Nu se gândise deloc mai departe de clipele de pasiune și dorință. Nu se gândise la viitor pentru că era prea preocupată să savureze prezentul. Nu-și cercetase propriile ei sentimente.

El îi prinse capul în mâini, rănit de confuzia din privirea ei dar hotărât să nu-i arate asta.

– Cum ai fi putut să nu știi? Dacă n-aș fi urmărit decât sexul, relația noastră n-ar fi avansat atât de încet. Dacă tot ce voiam ar fi fost un trup, aș fi fost insensibil la strigătul tău, nu ți-aș fi simțit suferința.

– Tu nu ai spus niciodată nimic, șopti ea, dintr-o dată deschizându-i-se ochii asupra a tot ceea ce ar fi trebuit să știe de la început și blestemând în gând faptul că fusese oarbă.

– Ce trebuia să spun? Că m-am îndrăgostit de o fetiță care bătea timid la poarta mea? Care mă știa ca pe un căpcăun care se înfurie mai ceva ca un taur și care sperie lumea, astfel încât tremura de parcă toți demonii iadului s-ar fi coborât în trupul ei fragil? Ar fi trebuit să-mi declar mie asta atunci când ți-am luat inocența? Asta te-ar fi făcut să mă crezi? La urma urmelor aproape toate femeile învață încă din leagăn că un bărbat poate spune efectiv orice ca să târască în pat o femeie care nu reprezintă pentru el decât cea mai proaspată fantezie în materie de femei.

Emoția îi creștea pe măsură ce punea aceste întrebări tot atât de ușor cum îi veneau pe buze cuvintele pe care le spunea. El nu se așteptase la ceea ce va însemna Leora pen-

tru el. Micuță, slabă, fragilă, ea se strecurase în viața lui și îi schimbase pentru totdeauna felul de a gândi. Dacă ar fi avut timp poate ar fi fost în stare să reflecteze la ceea ce s-a întâmplat între ei. Dar dorința nu ținea cont de ceas sau de calendar. Conștientizase doar pasiunea lui trupească absolută pentru Leora. El primise și oferise hrănind această plăcere fără să realizeze că creierul lui ținea o evidență a ceea ce se spusese și ceea ce nu se spusese, fără să realizeze că venise această zi a recunoașterii unui adevăr.

– Niciodată nu m-ai tratat astfel, protestă ea prompt, cu o voce în care furia lua locul calmului.

– Cum de știi tu cum m-am purtat cu tine față de cum m-am purtat cu alte femei? Tu n-ai avut un alt iubit.

– Nici nu vreau alt iubit. Ea se îndepărtă de pieptul lui, simțindu-se trădată de întrebările care interveniseră între ei.

– Acum. Poate pentru un timp.

– Crezi că aș trece de la tine la altcineva? Observând în expresia lui Max gândurile și îndoielile care i se nășteau, ochii ei împietriră. Tu poți să crezi asta despre mine?

– Nu cred nimic despre tine în afară de ceea ce îmi spui tu, și asta știind clar că mă faci să sufăr. Max simți că stăpânirea sa de sine începe să se clatine. N-ar fi trebuit să înceapă niciodată această conversație, dar acum nu mai putea da înapoi. Intrase deja prea adânc în problemă.

– Când am făcut eu vreodată ceva ca să te rănesc? întrebă ea dezorientată, trăgând cearșaful peste ea ca să-și ascundă goliciunea.

Max era departe de a reflecta la consecințele a ceea ce făcuse. El reacționă la durerea pe care o vedea în ochii ei și la propria lui nevoie de a auzi cuvintele pe care ea nu le spusese.

– De exemplu noaptea trecută, când Killian a venit să mă caute și m-a găsit în dormitorul tău. Numai noi doi știam că eu eram acolo.

Leora își strângea cearșaful la piept.

– Te-a găsit?

– Vroia să știe exact ce făceam acolo. I-am spus, continuă el, urmărind doar s-o convingă de faptul că are încredere în ea.

Leora păli simțindu-se trădată de ambii bărbați.

– Nu avea deloc de ce să-l intereseze. Nu i-am spus eu să te caute. N-am știut că a făcut.

– Știu asta.

Siguranța categorică din vocea lui o opri, uscându-i lacrimile care erau gata să-i izbucnească.

În acea secundă Max se opri rapid, îngrozit de ceea ce trădase datorită furiei lui. Se apropie de ea vrând doar ca ea să nu se mai gândească la asta, s-o protejeze de a afla ceea ce-i făcuse familia ei. S-ar blestema pe sine mai târziu.

– Uită, spiriduș. Uită toată această nenorocită de conversație. El o prinse de umeri trăgând-o pe ea și cearșaful la pieptul lui.

De data asta Leora nu-i mai simți căldura trupului. Nimic nu era în favoarea ei.

– Cum a știut Killian că tu erai acolo? întrebă ea precaută, rostind fiecare cuvânt mult mai distinct decât reușise vreodată într-o asemenea stare de tulburare.

– Nu contează.

– Contează pentru mine. Uitând de cearșaf, ea îl prinse cu mâinile de după gât, se împinse în sus și se arcui îndărăt într-atât încât să-l poată privi drept în ochi. El nu o mințise niciodată.  Ea voia să creadă că n-o va face nici acum.

Max nu obișnuia să se roage dar pentru moment ar fi dorit să poată face asta confruntându-se cu acea întrebare al cărei răspuns știa că are s-o rănească, că are să sfâșie încrederea în ea pe care tocmai începuse să și-o făurească.

– A știut pentru că el are un angajat care locuiește peste drum de tine și a cărui slujbă este să urmărească dacă tu ești în siguranță și nu ai nevoie de nimic. Este cazul pentru toate surorile tale, adăugă el repede.

– Ele știu că au sau au avut pe cineva care să le urmărească? Nu cred. De celelalte nu pot să afirm nimic, dar Noelle cu siguranță mi-ar fi spus, negă ea categoric.

– Nu cunosc toate detaliile. Killian nu mi-a spus iar eu n-am avut timp să întreb.

– L-ai fi întrebat pe el mai degrabă decât pe mine?  Ea se smuci cu totul de lângă el, lăsând în urmă cearșaful. Complet inconștientă de goliciunea ei, se ridică în picioare, holbându-se la el cu mâinile în șolduri.

– Cum îndrăznești? Ți-aș fi spus orice m-ai fi întrebat dar tu n-ai întrebat. Rănită, furioasă, confuză ea nu știa sigur ce simte. Tot ce știa era că toți oamenii păreau să fie altceva decât i se arătaseră ei a fi. Trădată. Acest singur cuvânt le însuma acum pe toate celelalte.

Max își trecu degetele prin păr. Nimic nu se întâmplase așa cum se așteptase.

– N-am știut  că este ceva ce trebuia să aflu. Am crezut că tot ce trebuia să știu este că ai fost adoptată. Se ridică, cearșaful alunecând de pe pat fără ca el să observe. Cu privirea furioasă asupra ei, cu fața plină de amărăciune, el ignoră trupul micuț care îi oferise atâta plăcere în timpul nopții și continuă: Nu mi-ai spus că familia ta este atât de bogată încât să-și permită să angajeze gărzi de corp timp de un an pentru patru fete.

– Și ce schimbă asta?

El deschise gura să-i explice în cuvinte sincere. Ea îl lovea într-atât încât el nu-își mai găsea cuvintele.

– În afară de asta eu ți-am spus că am bani. Îmi amintesc că m-am oferit să te ajut cu împrumutul.

El se posomorî.

– Știi al naibii de bine că eu credeam că ești o femeie angajată care trăiește din salariu.

– Nu mai înjura, ripostă ea, furia atingându-i culmile.

– O să înjur de câte ori vreau, replică el, sărind în picioare să o poată privi de sus.

Ea își lăsă capul pe spate, degetele ei de la picioare aproape atingându-le pe ale lui.

– Nu știu de ce am crezut întotdeauna că trebuie să mă tem de furia ta. Ești rău de gură.

Ochii lui Max se subțiară în scântei de furie asemănătoare cu cele atât de cunoscute colegilor lui de serviciu.

Leora își apăra poziția.

– M-am săturat să te văd purtându-te de parcă eu aș fi deficientă mental sau fizic. Gata acum. Sunt bogată. Cred că averea mea acum este de două sau trei milioane. Caprice are fler la investiții și și-a triplat moștenirea inițială pe care am primit-o toate când am împlinit douăzeci și unu de ani. Dar faptul că am bani nu înseamnă că eu n-o să fac nimic cu mine. Mi-am purtat această povară destul ca secretară a mamei mele și cu siguranță nu am fost o incapabilă la May

sau la tine, și tu știi asta. Așa că banii mei nu au nimic de-a face cu noi. Numai dacă tu nu ești un căutător de aur sau alt echivalent masculin al aceleiași idei? Ea transformă ultima propoziție în întrebare, știind foarte bine că el n-o să rămână insensibil la insulta evidentă. Își înălță sprâncenele, își înfipse degetele de la picioare în covor și așteptă reacția lui.

Lui Max îi venea să lovească ceva. Nimeni, chiar nimeni, nu-i spusese vreodată nici jumătate din lucrurile pe care Leora tocmai i le aruncase în față. Furia îi atingea apogeul. Își încleștă pumnii.

Leora zări respectiva mișcare și pentru un moment se uită fix la mâinile lui. Cel mai groaznic coșmar al vieții ei devenise deodată nimic mai mult decât o urmă a unui trecut care nu mai avea puterea s-o îngenuncheze ca pe un animal bătut. În afară de asta era vorba, de Max. El n-ar putea niciodată să-i facă vreun rău. El nu s-ar folosi niciodată de forță împotriva vreunei femei. Nu era în firea lui să facă asta.

Max îi urmări privirea mirat, până când realiză ceea ce vedea ea. Ca și când cineva l-ar fi eliberat brusc parcă scoțându-i un dop, și ultimul strop de enervare se scurse în afara lui. El își desfăcu pumnii relaxându-se, cu sufletul rănit. N-o să uite niciodată acest moment. De acum o să

aibă și el coșmarul lui așa cum ea îl avea pe al ei. Dându-se cu un pas înapoi, își ridică încet mâinile cu palmele în sus.

– N-o să te ating, spiriduș. N-o să-ți ating niciodată trupul, oricât aș fi de furios. Vocea lui era răgușită, aspră, își dădea chiar el seama de asta.

Leora își înălță capul și făcu ochii mari simțind durerea care îl răvășea. Oricât de ar fi fost mânia ei, nu rezistă la vederea rezultatelor acesteia. Max arăta ca un om în ghearele cele mai aspre ale torturii. Ochii i se umplură de lacrimi. Ea îl rănise.

– De data asta nu e același lucru, protestă ea, îndreptându-se către el.

Max se dădu un pas înapoi, temându-se parcă să creadă că poate fi adevărat ce spune ea. Niciodată nu simțise mai puternic răzbunarea furiei lui.

– Nu mă mai proteja, Max, îl imploră ea, înțelegând distanța pe care el voia s-o păstreze între ei. Nu-mi mai este frică de tine.

– De aceea arătai ca o fantomă când mi-ai văzut pumnii încleștați?

– Arătam ca o fantomă pentru că în momentul acela vedeam fantome pe mine.

El închise ochii neputând să creadă în adevărul spuselor ei. Dacă ar fi luat un cuțit bont să-i străpungă inima, ea nu l-ar fi putut răni mai tare.

Leora se folosi de faptul că el nu vedea nimic în jur și îl prinse între corpul ei și pat. Se împinse în corpul lui puternic, lăsându-se în voia lui într-un fel în care n-ar fi avut curajul s-o facă cu un alt bărbat.

El o prinse cu mâinile de mijloc, deschizând ochii s-o privească.

– Nu îmi face asta.

– O fac pentru noi. Ea își strecură brațele și îl prinse de după gât, strângându-l aproape, întrebându-se dacă el o să accepte ceea ce avea să-i spună.

– M-am uitat la mâinile tale și am știut că oricât de supărat ai fi, tu nu m-ai lovi. Ai să țipi și ai să înjuri mereu, dar n-o să-ți folosești pumnii la altceva decât poate să îi arăți. Și mai mult decât atât, am aflat că grație ție nu voi mai îngenunchea niciodată în fața furiei vreunui bărbat. Nu-mi mai este frică. Cunosc bine sentimentul acela, acel fel de teamă care naște supunere față de cineva care este mai puternic decât mine, dar de acum nu mai sunt un copil speriat. Ea îi căută privirea vrând ca el să înțeleagă ceea ce nu era sigură dacă a putut exprima prin cuvinte. Tu ai făcut pentru mine ceea ce nimeni altcineva nu a fost în stare să facă. M-ai vindecat și m-ai readus la normalitate. Tu ai aruncat lumină peste coșmarurile mele și le-ai demascat ca fiind simple iluzii, ceea ce sunt de fapt.

Ea își trecu degetele prin părul lui. Căldura lui o împresură ca într-un foc viu. Își aminti clipele în care era în brațele lui iar el o atingea drăgăstos, cu plăcerea și bucuria pură că ea fusese un dar pentru el. Ea știa că lui i-ar fi fost foarte ușor să-și folosească forța fizică și că ar fi putut să-i provoace durerea. Își dădu seama atunci de ceea ce ar fi trebuit să știe din primul moment în care el o atinsese, atunci când frica îi întunecase soarele pe cerul minții ei și pământul tremura o dată cu ea. Max o susținuse în acele momente luând în piept, asupra lui, norii de teroare, transferând asupra lui suferința fără să i-o mai redea vreodată. O adăpostise în brațele lui șoptindu-i cuvinte liniștitoare unei străine care îi oferise o imagine șocantă și îi refuzase explicația pe care oricine altcineva ar fi cerut-o și ar fi meritat-o.

– Te iubesc, șopti ea cu aceeași siguranță pe care o avusese el când îi spusese aceleași cuvinte. Nu pentru că m-ai învățat ce înseamnă dragostea trupească. Nu pentru că m-ai făcut să scap de frică. Te iubesc pentru ceea ce ești tu. Furios sau nu. Ea zâmbi când văzu uimirea întipărită pe fața lui și îndoiala din privirea lui.

Max înghiți în sec, strângând-o puternic de mijloc.

– Ai vreo propunere? Noi?

Ea continua să zâmbească. Îl cunoștea pe Max al ei. El nu s-ar fi culcat cu o femeie virgină dacă nu s-ar fi gândit la mai mult.

– Da, noi. Tu și cu mine. Nopți și zile lungi pline de lucru și de glume și de pariuri nebunești pe care nu o să le câștigi niciodată. Ea se înveseli mai tare observând că îndoielile lui se risipesc.

– Cine spune că n-o să le câștig niciodată? întrebă el cu seriozitate ținând-o în brațe drăgăstos. Pentru un moment crezuse că după acea izbucnire a furiei lui o pierduse pentru că îi arătase o față a lui pe care ea nu va putea niciodată s-o uite. În schimb descoperi că pentru ea nu conta deloc. Lunile de miere sunt și ele vacanțe, continuă el. Și vom fi împreună.

Ea râse încet.

– Asta este, încuviință ea înainte de a-și înălța buzele spre el pentru a culege un sărut.

Max o sărută și simțind-o pe ea în brațele lui, uită de toate întrebările. Câștigase când credea că pierduse. Leora era a lui, reușise să se elibereze de trecutul ei teribil și era dornică să-i poarte numele și să-și împartă viața cu el. Înălță capul și observă strălucirea din ochii ei, scânteia de dorință care emana din ea. El găsise dragoste acolo unde s-ar fi așteptat mai puțin. Un cadou rar și unul care avea să reprezinte întotdeauna o comoară prin valoarea sa neprețuită.

– Hai să cumpărăm un inel în pauza de prânz.

Leorei nu-i păsa deloc dacă avea să primească un inel sau nu. Dar dacă el voia ca ea să poarte unul, o să-l poarte.

– Credeam că ai o întâlnire strategică cu Killian în timpul prânzului.

El zâmbi, realizând brusc ce mare plăcere o să aibă să-i spună lui Killian că el și Leora se vor căsători.

– Da, am, dar o să-o grăbesc. Pe lângă asta… El o îmbrățișă apoi o luă cu sine către baie să facă un duș. Eu conduc firma. Pot să-mi iau atâta timp cât vreau pentru pauza de prânz. Nu am folosit niciodată acest privilegiu până acum,dar asta nu înseamnă că nu o s-o fac. Dădu drumul la apă, apoi se întoarse s-o ajute pe Leora să-și ascundă părul sub casca de plastic pe care o găsise el în camera de oaspeți. Ținând-o de mână, el păși sub jetul de apă fierbinte.

– Vreo obiecție, doamnă St. James?

Ea chicoti ghemuindu-se lângă el.

– Nici una, domnule Silver, replică ea, hotărând că nu există vreo modalitate mai fericită de a începe o viață pentru totdeauna împreună.

# *Capitolul* 7

– Întoarce-te. O să fac eu asta în locul tău, murmură Max, venind în spatele Leorei care se chinuia să-și încheie nasturii de la spate ai bluzei.

Leora privi în sus zâmbind.

– Doar dacă promiți că nu faci asta mereu, îl tachină ea, reamintindu-i că din cauza lui amândoi plecau la lucru fără să-și fi luat micul dejun.

El zâmbi și o trase spre sine.

– Recunoști că ți-a plăcut dușul nostru. Se aplecă, o sărută pe gât și apoi îi închise primul nasture.

Leora tremură, amintitele senzații de plăcere invadând-o brusc.

– Aș putea să fac pe muta, spuse ea, simțind degetele lui mișcându-se cu dexteritate de-a lungul coloanei ei vertebrale.

– Ai putea, dar tu…

Sună telefonul întrerupându-l înainte de a-și termina propozitia. O sărută din nou pe gât și apoi se duse să răspundă.

– Da, Theo. Ce este? întrebă el, încruntându-se.

Leora se învârtea în jurul lui nedezlipindu-și privirea de pe chipul lui. Ea putea să-și dea seama de nuanța de răceală din tonul lui Max, dar se îndoia că Theo ar fi putut să sesizeze asta. Numai cineva care ar fi văzut reacțiile lui Max sau care i-ar fi fost intim, ar fi observat schimbarea.

– Am o întâlnire chiar înainte de masa de prânz. Va trebui să fie după aceea. Ascultând, se încruntă și mai tare. În regulă. Dacă este atât de important, în douăzeci de minute o să fiu la birou.

Era rândul Leorei să se încrunte. În douăzeci de minute n-ar avea timp să se întoarcă să ia mașina ei. Nu că asta chiar conta, hotărî ea după un minut, înseninându-se la față. Oricum în această dimineață o să-i spună lui Killian despre ea și Max. În plus, mai erau și alte mici motive, se gândi ea în tăcere, amintindu-și de persoana nedorită care îi urmărea pașii. Era ceva la care familia ei va trebui să renunțe până la sfârșitul zilei. Îi aruncă o privire lui Max care tocmai închidea telefonul.

– Îți amintești numărul de la hotel al lui Killian?

Leora se apropie de el, ceva din privirea lui avertizând-o că se va întâmpla ceva mai mult decât neobișnuit la întâlnirea dintre Theo și Max.

– Da. Ea luă telefonul de la el. Lasă-mă să sun eu, ca tu să ai timp să te îmbraci.

Max îi atinse obrazul întinzându-i aparatul.

– Nu mă întrebi nimic, spiriduș?

– Am întrebări dar o să-mi spui tu fără să te întreb. Ea formă numărul așteptând să sune.

Max dădu din cap, ducându-se să-și ia cravata și jacheta.

– Chiar trebuie să trăiesc normal, murmură el, pe jumătate pentru sine.

Ea se încruntă privind către el.

– Sper să îți amintești de asta data viitoare când voi face ceva ce ție nu-ți place. Înainte ca Max să poată răspunde, se auzi în receptor vocea de la hotel. Ea ceru camera lui Killian, apoi îi dădu receptorul lui Max.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Killian de îndată ce auzi vocea lui Max.

– Nu știu. Tocmai am primit cel mai ciudat telefon pe care l-am primit vreodată de la Theo. Cred că se auzea Jill plângând. El vrea să-mi vorbească. Am o dimineață aglo-

merată și i-am spus asta dar el nu vrea să aștepte. Am sfârșit prin a-i spune că o să fim acolo în douăzeci de minute.

– Se pare că va începe spectacolul.

– Poate.

– E ceva ce nu mi-ai spus?

– Nu. Am doar un vag presentiment că totul se va sfârși aici.

– Poate vei afla mai multe până când te văd.

– Sper. Max puse receptorul în furcă și se întoarse găsind-o pe Leora gata de plecare.

Ea îl sărută scurt.

– Orice s-ar întâmpla, te iubesc. Indiferent de ceea ce a făcut Theo, o să te porți cu el cum trebuie. Știu asta.

Max îi prinse degetele sărutându-le vârfurile moi și privind-o în ochi.

– Sunt fericit că ești aici cu mine, Leora. Foarte fericit.

Ea îi zâmbi, realizând cât îl iubește pe acest bărbat care avea forță cât zece și în plus un suflet mare.

– Haide. Cu puțin noroc putem încă să ne luăm masa de prânz. Și dacă nu, există întotdeauna un mâine.

În tot timpul în care Max conducea mașina care-i ducea către biroul ei, nu schimbară prea multe cuvinte; nici nu era nevoie. Leora știa că el este tulburat de telefonul pe care-l primise de la Theo. Era și ea îngrijorată. Avea sentimentul

că tot ce se întâmplase atinsese punctul culminant. Intrară împreună traversând alături coridorul. Era conștientă de privirile aprobatoare din jur, dar nimeni nu făcu nici un comentariu despre ciudata lor sosire împreună. Când intrară în birou, Killian se ridică de pe unul dintre scaunele pentru invitați. Leora îi întâlni privirea și-l înfruntă foarte sigură de ea. Alesese singură și nu-i era rușine să-l considere pe Max al ei. Zâmbetul slab al lui Killian recunoscu provocarea dar acesta se întoarse repede către Max.

– Ai mai avut și alte convorbiri telefonice interesante de care ar trebui să știu? întrebă el nelăsând să se vadă vreo urmă de neseriozitate în tonul vocii sau pe expresia feței.

Max deschise ușa biroul său și cu un gest îl invită pe Killian s-o ia înainte.

– Nu. Se uită la Leora. Te deranjează dacă faci o cafea? Am sentimentul că tuturor ne trebuie.

Ea încuviință atingându-i ușor brațul. Nu-i păsa dacă o să vadă Killian. Nu putea suporta să-l vadă pe Max atât de îngrijorat fără să încerce să-l liniștească cumva.

– O să vin cu cafeaua de îndată ce este gata.

El îi ridică mâna până la buzele lui, sărutând-o în mijlocul palmei.

– Ia-ți și mapa. Vreau să notezi indiferent ce are de spus Theo.

Leora își trase ușor mâna și se îndreptă spre filtrul de cafea. Auzi ușa închizându-se după ea dar nu se întoarse. Când totul fu gata, Leora deschise ușa holului care o despărțea de biroul lui Max, cu cele trei căni așezate pe o tavă. Își înălță privirea, surprinsă să vadă o femeie plânsă lângă Theo.

– Am o întâlnire cu Max, spuse Theo fără a face uz de manierele lui de obicei politicoase.

– Știu. Tocmai v-am adus niște cafea. Vreți?

Theo dădu din cap și apoi se uită către femeia pe care o ținea strâns de braț.

– Vrei niște cafea, Jill?

– Te rog, șopti ea, ocolind privirea Leorei.

Leora se încruntă ușor, neplăcându-i deloc tonul lui Theo și faptul că venise cu cineva, lucru la care Max nu se aștepta.

– O să-i anunț că ești aici, murmură ea, lăsându-i și îndreptându-se spre biroul lui Max. El și Killian se uitau la ultimele rezultate ale testelor când ea îi întrerupse pentru a-i spune lui Max ultimele noutăți.

– Jill este aici? Mormăi Max cu sprâncenele arcuite de surprindere și curiozitate. Toată situația asta devine tot mai încurcată cu fiecare minut. El se uită la Killian care părea și el luat prin surprindere. Apoi își întoarse din nou privirea

spre Leora. Spune-le să intre. Se pare că aș putea să am nevoie de tine mai mult decât aș fi crezut. Jill nu este chiar cea mai calmă femeie pe care ai fi putut-o întâlni.

Leora putea să-l creadă. Se reîntoarse acolo unde pregătise cafeaua, luă o cană mare pentru Jill și tava, după care intră în biroul lui Max. Aici era tăcere totală iar ea, după ce servi cafeaua, se așeză puțin mai departe de ceilalți.

– Nu m-am așteptat la o audiență, murmură Theo, privind întâi către Leora apoi la Killian. Cine este el?

Max se aplecă înapoi în scaun, cercetându-l pe omul în care crezuse că se poate încrede. Ceva nu era în regulă. El intenționase să se confrunte între patru ochi cu Theo. Killian considerase că astfel Theo ar putea să-l impresioneze și Max fusese într-o dispoziție în care acceptase punctul lui de vedere. Dar acum, privindu-l pe Theo, se întrebă dacă nu cumva și-ar fi servit mai bine cauza așteptând și permițând lucrurilor să curgă conform proiectului lui Theo, cel puțin pentru scurt timp.

– El este cumnatul Leorei, exact cum ți-am spus. L-am chemat aici ca să mă ajute să-l găsesc sau să-i găsesc pe cei care îmi sabotează modificarea de proiect.

Theo se albi, încleștându-și mâna pe brațul lui Jill.

Ea gemu și încercă să-i îndepărteze degetele.

– Mă doare.

Theo îi dădu drumul și sări brusc din scaun.

– Ce încurcătură! Se uita fix la soția lui. Stai jos. Nu pleci nicăieri până când nu le spui și lor ceea ce mi-ai spus mie.

Cu o figură aproape la fel de palidă ca a soțului ei, Jill încercă să-l sfideze dar în câteva secunde renunță, căzând într-un scaun.

– Ai spus că o să fie doar Max. Nimeni altcineva.

– Trebuia să fie și altcineva, replică Max sever. Această tentativă deliberată de a-mi torpila proiectul și foarte posibil și compania, nu este un lucru atât de neimportant.

Jill scoase un suspin, nesimțind nici o simpatie pentru ea la vreuna dintre persoanele din fața ei.

– N-am vrut să fac nimic rău. Trebuie să mă credeți.

– Poate te voi crede după ce îmi vei spune ceea ce zice Theo că trebuie să spui, zise Max după un moment de ezitare intenționată.

Jill se uită la Theo dar nu găsi aici nici o încurajare.

– Este vorba de Streak, șopti ea, simțind deodată nevoia să dezvăluie secretul care-i măcinase viața și supsese de la ea mai mult decât putuse ea să ofere. Este în viață. N-a murit în acel accident.

Înlemnind la auzul acestora, Max nu scoase nici un cuvânt, încercând să perceapă imposibilul. Flăcările

care izbucniseră făcuseră dificilă identificarea trupului în momentul accidentului. Dar pentru că toți îl văzuseră pe Streak intrând în zona unde se pregătește șoferul și pentru că nu erau motive să se gândească cineva la o substituire, investigațiile asupra identității lui după accident nu fuseseră atât de minuțioase cum s-ar fi impus. Prins cu totul de această nouă uneltire în care tocmai aflase că fusese aruncat, Max se uită la Killian. Asta nu intrase în nici unul dintre calculele lor. Încuviințarea abia perceptibilă a lui Killian îl îndemnă să continue cu întrebările.

– Tu l-ai văzut?

Ea dădu din cap afirmativ.

– Când?

– Acum câteva luni. Nu-mi amintesc ziua. Nu vreau să-mi amintesc acea zi. El s-a schimbat așa de mult încât la început nu l-am recunoscut. Apoi mi-am dat seama. Credeam că s-a întors pentru mine. Am luat prânzul de două ori împreună în timp ce Christy era la spital ca să i se facă toate testele acelea. Tu m-ai tratat mereu din scurt fără să-ți pese vreodată că eu eram tot timpul singură, te gândeai doar la copil. Tu nu m-ai mai ținut în brațe și nu mi-ai mai zâmbit. Erai doar neliniștit pentru ce se întâmplă aici, și asta în fiecare minut din cele câteva ore cât stăteai

acasă în fiecare zi. Am înnebunit. Tu nu ai observat asta și dacă ai fi făcut-o tot nu ți-ar fi păsat. Am urât locul ăsta, acest proiect.

Ea trase adânc aer în piept ca să se mai calmeze. Toate emoțiile pe care le ținuse în ea luni de zile îi luau aerul, o sufoca. Îl privea pe Max mai mult decât pe soțul ei, care acum părea să urască adevărul spuselor ei.

– N-ai să mă crezi dar nu m-am culcat cu Streak. Voiam s-o fac și el îmi dădea impresia că mă dorea, dar nu am făcut-o.

Max o privea atent, observând sinceritatea din privirea ei. Pe lângă furie își făcea loc un sentiment de milă. Niciodată nu o plăcuse cu adevărat pe Jill, dar nu putea uita greutățile cu care se confruntase în viața ei personală.

– Te cred, spuse el liniștit. Ce s-a întâmplat?

– Într-o zi, după ce plânsesem pe umărul lui Streak spunându-i cât sunt de nefericită, el s-a oferit să mă ajute. A spus că dacă aș putea să-i dau cheia de la biroul lui Theo o să arunce o privire asupra desenelor și o să vadă dacă va putea să vină cu o soluție la această problemă. Ea își reținu un suspin. I-am dat cheia să o multiplice, mărturisi ea în grabă, încurajată într-atât de felul în care Max acceptase până acum spusele ei încât putu să continue. Am crezut că dacă îl ajutam pe Streak el o să-l ajute pe Theo și apoi o să

avem din nou timp pentru noi. Dar nu a mers așa. Streak a spus că a încercat să ajute, dar că planul nu mergea pe drumul pe care crezuse el. Era îngrijorat. M-a întrebat ce spune Theo despre teste și materiale. Dar Theo nu vorbește despre așa ceva acasă, așa că nu l-am putut ajuta. Într-o zi Streak trebuia să se întâlnească cu mine la restaurant și l-am văzut cu această femeie. Ei discutau. Am fost curioasă, poate puțin geloasă pentru că el nu mai voia să se întoarcă la mine. M-am apropiat destul cât să aud puțin din ceea ce spunea el, dar a fost de ajuns. El nu încerca deloc să ajute. Își făcuse niște planuri de cum ar putea să facă să nu funcționeze motorul, iar eu îl ajutasem. Cu degetele înfipte în brațul scaunului ea se întoarse către Theo. Spune că o să mă ierți, Theo. N-am vrut să-ți fac nici un rău. Te-am vrut doar mai aproape de mine. Am vrut doar să fiu mai mult decât soția ta. Am vrut să fiu din nou iubita ta, cum eram înainte.

Theo se uită la soția lui pentru un moment, apoi se întoarse către Max.

– Am început să-mi pun tot felul de întrebări în ultimele câteva luni. Indiferent de cum mi-am imaginat, nimeni din echipa mea n-ar fi putut să încurce atât de rău planurile așa cum părea să se întâmple. Știam că nu era din vina mea. Așa că am început prin a elimina posibilități

până când am început să realizez că singura explicație logică era că Streak este încă în viață. Știam că nimeni nu a determinat cu precizie că el era șoferul. Noi toți am presupus că era Streak, dar nu putea nimeni să stabilească precis asta pentru că trupul lui era acoperit de toate acele haine de protecție. În plus, focul fusese prea puternic și corpul prea distrus pentru ca identificarea să fie concludentă. Așa că am acceptat ideea că el se învârtea încă în jurul nostru și am pornit de aici. Am găsit schimbări bruște acolo unde n-ar fi trebuit să fie. Acel tip de lucrare pe care numai un inginer foarte priceput ar ști cum să o facă. Ceea ce nu puteam să aflu era cum putea el ajunge la planuri și ce intenționează să facă cu asta. Era clar că voia ca modificarea să eșueze. Dar ce avea să urmeze? Astfel, când am fost la Detroit, am vorbit cu acel bărbat să facă niște investigații pentru mine. I-am spus ce bănuieli aveam și i-am vorbit, atât de puțin cât știam, despre obiceiurile personale ale lui Streak. El nu a stat mult la discuții, dar mi-a spus că Streak, înaintea morții lui datora o grămadă de bani unor persoane foarte dubioase și că circula un zvon care părea destul de fondat cum că Streak obișnuia să se drogheze în doze mari. Theo ridică din umeri stângaci. Nu știu nimic altceva. Aș vrea să știu. Nu-mi place ca numele meu să fie asociat cu problemele pe care ni le-a adus

această modificare. Și cu siguranță nu-mi place să știu că soția mea complotează în spatele meu, indiferent de motivațiile ei.

Max se aplecă în scaun privindu-l fix pe mai tânărul bărbat.

– De ce n-ai venit să-mi mărturisești și mie suspiciunile tale?

Theo nu ezită, cu privirea fixată asupra chipului lui Max.

– Pentru că puteau să ți se pară doar niște tertipuri. Pentru că știai că voiam să intru și eu ca asociat la firmă și asta ar fi arătat probabil ca și cum aș fi încercat să-mi salvez propria piele cu o poveste absurdă pe care oricum nimeni n-ar fi fost în stare s-o demonstreze sau s-o infirme. El făcu un gest larg cu mâinile. Dintr-o grămadă de motive. Poate nici unul important. Poate doar am vrut să demonstrez că eram destul de puternic să duc singur povara dacă tu m-ai fi luat cu tine. Nu știu mai mult.

Max oftă adânc, simțind deodată anii care trecuseră peste el.

– Ce are să se întâmple cu mine? întrebă Jill șovăitor.

Max o privi, simțind din nou un fel de milă pentru ea, sentiment la care nu se așteptase.

– Nimic. Asta e problema lui Theo.

Jill se holbă la el cu o figură vizibil șocată.

– Chiar așa? spuse ea pe nerăsuflate, speranța începând să-i înflorească în privire. Nu trebuie să merg la închisoare?

– Eu nu iau mamele de lângă copiii lor. Acum, Christy are mai multă nevoie ca oricând de protecție, afirmă el sincer.

Jill se mai liniști puțin dacă se putea spune așa și se întoarse spre soțul ei.

– Te rog, șopti ea. Am făcut-o pentru noi.

Theo se ridică în picioare, neluându-i în seamă rugămintea.

– Vrei să mai rămân?

Max se uită la Killian care dădu din cap.

– Nu. Puteți pleca amândoi.

Toți tăcură privindu-l pe Theo plecând, cu Jill urmându-l de aproape.

– Ce ai de gând să faci cu el? întrebă Killian liniștit când ușa se închise în spatele celor doi.

Max oftă adânc, îngrijorat. Uneori ura alegerile pe care trebuia să le facă.

– Să-i dau o recomandare bună și să încep să caut pe cineva pe jumătate atât de bun. Cred că va rămâne cu Jill. O iubește, așa că nu cred că are s-o trimită la închisoare și nu pot nici să mă încred că ea nu va face din nou vreo prostie. Așa că el va pleca. I-aș fi dat posibilitatea să intre ca asocia-

tul meu la firmă dacă aș fi știut sigur ce era cu modificarea și dacă compania s-ar fi aflat într-o poziție mai bună. Se lăsă pe spate în scaun. Chipul îi trăda o multitudine de emoții și gânduri contradictorii.

Leora suferea pentru el. Faptul că prietenul lui, Streak, trăia și se folosea de presupusa lui moarte pentru a pune la cale prăbușirea lui Max ar fi fost oricum greu de suportat, fără să se mai adauge sentimentul de vinovăție pe care-l avusese Max în toată această perioadă față de moartea lui Streak într-o mașină cu un motor experimental care fusese invenția lui. El nu renunțase niciodată la încercarea de a afla adevărul despre moartea lui Streak, iar acum descoperea că tot ceea ce crezuse ca adevărat, nu era decât o tolbă de minciuni.

– Mă întreb dacă el este bărbatul care mi-a telefonat noaptea trecută cerându-mi o întâlnire, murmură Killian meditativ.

Max se întoarse către Killian.

– N-am știut că ai fost contactat de cineva. De ce nu mi-ai spus?

– Am vrut întâi să verific niște surse. Nu am obținut informațiile de care aveam nevoie decât în dimineața asta.

– Și?

– Nu prea mult. Aparent jumătate din planurile voastre au căzut în mâinile unuia dintre fabricanții străini. În

curând urmează să-mi parvină numele cumpărătorului actual. Cât despre ce face cu ele sau cine a fost angajat – dacă a fost cineva – să realizeze expediția, despre toate acestea nu am informații.

– Oricum este mai mult decât știam ieri. Ce e cu aranjarea întâlnirii?

– Cel puțin am ales locul. Nu va fi foarte greu să întind o cursă. Killian se ridică în picioare. Trebuie să dau niște telefoane. Cred că o să dau de la biroul Leorei, dacă se poate. Îi făcu cu ochiul lui Max.

– Oricum mai avem niște lucruri de elucidat. Stai cât vrei.

Killian încuviință, apoi plecă închizâd ușa după el.

-Te simți bine? întrebă Leora cu blândețe de îndată ce rămaseră singuri.

– Doar dacă mă lași să te țin în brațe, murmură el fără să se miște.

Leora se ridică fără să se gândească deloc că ar putea cineva să-i vadă și să-și dea seama de relația lor. Max avea nevoie de ea. Se apropie de el, îl prinse de după umeri și-i trase capul pe pieptul ei. El oftă adânc, trăgând-o mai aproape.

– Cel puțin știi că Streak nu a murit în acea mașină. Putea simți prin țesătura subțire ca o dantelă respirația lui fierbinte. Pasiunea se creștea singură, lin, din mângâierea pe care ea voia să i-o ofere.

– Nu, dar cineva a murit. Era un trup acolo.

Ea îi mângâie părul aspru, conștientă de tensiunea care-l cuprindea cu fiecare atingere a mâinii ei. Simțea și el oare ceea ce simțise ea în acele dăți când el reușise să-i insufle putere scoțând-o din adâncurile fricii ei? Spera asta. Senzația era unică, o legătură fragilă care nu părea fragilă deloc.

– Când tu și Killian îl veți prinde, veți afla toate răspunsurile.

– Dacă îl prindem. A petrecut doi ani trăind în această lume și a reușit să nu fie detectat. Ar putea să ne înșele pe toți.

Ea îi zâmbi.

– Nu se poate. Tu vei câștiga pentru că nu ai liniște până când nu reușești. Și ai să faci astfel încât această modificare să funcționeze, în ciuda a tot ce a făcut el sau altcineva.

El îi atinse fața, inundat de sentimentul de încredere pe care-l vedea strălucind în ochii ei. Ea dăduse greutate fiecărui cuvânt pe care-l rostise.

– Știi ce însemni tu pentru mine?

– Da. Dar nu mi-ar displăcea dacă mi-ai spune-o iar și iar, poate în fiecare zi până la sfârșitul vieții. Ea se apleacă spre el întinzându-i buzele.

Telefonul îi întrerupse brutal. Leora se dădu câțiva pași înapoi îndreptându-și în mod automat privirea într-acolo.

– Este pe linia ta privată.

Max ridică receptorul privind amenințător. Leora vru să se ridice dar el o ținu pe loc. Atât de aproape cum se afla, nu putea să intervină dar auzea vocea bărbatului de la celălalt capăt al firului.

– O să intru direct în subiect. Sun ca să te informez că s-a întrunit consiliul director și a discutat problema pe care o ai cu această modificare de proiect; realizând că împrumutul pe care l-ai primit s-a bazat în parte pe speranțele tale în legătură cu acest proiect, noi considerăm că este în interesul băncii să cerem rambursarea creditului în avans, înainte de termen.

Max își încordă brațul cu care o ținea pe Leora.

– Cred că o să ai ceva dificultăți să primești toți banii. Am mai trecut prin asta. Nu s-a întâmplat niciodată să nu-mi achit vreo datorie.

– Fă cum poți; faptul este că noi te-am creditat prea mult și ți s-a spus asta la momentul respectiv. Nu este nimic personal în decizia noastră și cu siguranță nu-ți va fi afectată solvabilitatea, dar noi nu ne putem asuma un risc atât de mare de neplată în aceste condiții economice grele. Sunt sigur că dacă vei avea timp să te gândești la asta, vei fi de acord că este cea mai bună soluție pentru noi toți.

Max simți că se apropie de sfârșit. Îi veni să înjure dar se abținu.

– În cât timp trebuie să rambursez banii?

– Pentru coeficientul tău de solvabilitate și pentru felul în care ai ținut contabilitatea la zi, suntem gata să-ți lăsăm ca termen primul sfert al acestui an. Dar nu mai târziu.

– Asta înseamnă ceva, cred, murmură el.

– A fost cu adevărat decizia care trebuia luată în aceste condiții, spuse angajatul băncii  liniștit înainte de a pune capăt conversației telefonice.

Max puse receptorul în furcă privind peste Leora.

– Nu sper prea mult să fac rost de banii ăștia atât de curând. Mă îndoiesc că acest prototip prezintă mai multă garanție decât multe altele, astfel că am șanse mici să pot arăta băncii un motor care să funcționeze în timpul de care dispun, și chiar mai puține șanse ca un investitor ager la minte să-mi împrumute banii de care am nevoie într-o astfel de situație care prezintă totuși un risc. El o privi în ochi mângâindu-i cutele de îngrijorare de pe frunte. Apoi se forță să zâmbească. Poate este mai bine așa, oricum. Acest bleste mat de motor m-a costat o grămadă și nu numai dintr-un singur punct de vedere. Dacă îl las să moară, cel puțin știu că nimeni altcineva nu e în primejdia de a se accidenta cu el.

– Lasă-mă pe mine să-l finanțez, spuse Leora fără să stea pe gânduri, acoperindu-i buzele cu degetul când văzu că el

vrea să obiecteze. Îți spun că vreau eu asta. Eu cred în proiectul ăsta al vostru. Lasă-mă să cumpăr timpul de care mai aveți nevoie pentru a demonstra că este o idee care poate funcționa. Nu îi poți lăsa să învingă pe Streak și pe toți cei care își doresc să te doboare. Tu n-o să poți trăi cu asta și atunci nici eu.

Max îi studie expresia feței, realizând cât de mult o afectează acest lucru. Cu mai puțin de o săptămână în urmă nici măcar nu s-ar fi gândit la asta. Dar privind în ochii ei văzu cât de mult își dorea să facă parte din viața lui, pe orice cale care i-ar fi lui utilă. Cu câteva momente înainte el acceptase ca ea să-i aline suferința fără să-i pese că ea făcea acest lucru. Nu se simțise inferior pentru că avusese nevoie de ea. Care ar fi atunci diferența?

– Nu mi te opune, Max. Te rog. Ai fi putut foarte bine să fii tu cel care oferă dacă ar fi fost o altă conjunctură. De fapt, nu pot să te văd spunând nu, adăugă ea, încercând să înveselească puțin atmosfera. Se simțea ca și cum Max ar fi încercat să sondeze în adâncul sufletului ei. Nu se gândea la nevoia lui de a-și căuta propriile răspunsuri. Nu putea suporta ideea ca el să permită ca ceva atât de puțin important ca banii să stea între ei.

-– Dacă eu pot să te accept pe tine și ceea ce ești tu, tu nu poți să accepți cine și ce sunt eu?

Max îi prinse bărbia în mâini și îi trase capul către el să o sărute. Ea își mișcă degetele exact la timp. Buzele lui alunecară peste ale ei cu acea siguranță a posesiei. În același moment ea răspunse la provocarea lui. Acesta nu era un bărbat care să se ascundă de ea. El știa să dea, să-i accepte calitățile, slăbiciunile și umbrele trecutului ei.

– Mă vei împrumuta cu aceeași dobândă ca aceea practicată de bancă, spuse el, retrăgându-se. Îi atinse conturul buzelor roșii și atrăgătoare zâmbind. Și vreau să încheiem acest acord în scris.

Ea își dădu capul pe spate râzând.

– Așa vreau și eu, replică ea, conștientizând senzația de fericire pe care nimic, nici problemele, nici părerile celorlalți nu ar putea-o altera. Ea împreună cu Max ar putea să facă față oricărui neprevăzut. Întoarse capul către el cu o privire ștrengărească în ochi, aceea pentru care el îi zicea spiriduș. Nu pot aștepta ca treaba asta s-o facă avocatul meu.

El o trase mai aproape.

– Cred că din lumea ta nebănuită am făcut să se dezlănțuie un mic drăcușor.

– Pentru tine îl las să se desfășoare.

# *Capitolul 8*

Leora stătea liniștită în timp ce Killian și Max se uitau pe planurile pe care le făcuseră ca să-l prindă în cursă pe Streak. Ei îi era foame. Toți săriseră peste masa de prânz. Leora se consuma mult și era îngrijorată. Singurele lucruri bune care li se întâmplaseră în acea zi până atunci erau informațiile pe care le aflaseră de la Theo și șocul pe care-l provocase avocatului ei când sunase să îl anunțe de planurile ei de a finanța proiectul lui Max. Ea zâmbi întrebându-se dacă el deja îi anunțase familia. N-ar fi normal ca avocatul să dezvăluie altora secretele clientului său, dar în acest caz cu siguranță el va găsi o cale de mijloc pentru a o face; avea finețea unui câine de vânătoare.

– Ești obosită, spiriduș? murmură Max, trăgând-o aproape de el fără să-și ia ochii de la planurile pe care Killian le concepuse pentru locul de întâlnire.

– Puțin, recunoscu ea, sprijinindu-și capul pe umărul lui.

El se întoarse către ea, o sărută pe buze și apoi își îndreptă din nou atenția spre planuri.

– Încă nu-mi place, mormăi el către Killian. Tu intri în mijlocul arenei fără să știi sigur cu cine te vei confrunta. Câte un om care să păzească fiecare dintre cele patru căi de ieșire n-o să te ajute prea mult dacă se întâmplă ceva rău, punctă Max categoric. Nu o sa mai stau pe gânduri. Vreau să fiu în scenă.

– Mi-ai mai dat acest argument. Nu poți să mergi. O privire către tine și vei zădărnici totul, știi asta.

– Nu-mi place ca alții să lupte în locul meu.

– Dar nu eu o să fiu în locul tău. Oricum nu avem altă cale de a acționa, chiar dacă am mai avea timp. Killian își dădu la o parte manșeta cămășii pentru a vedea cât e ceasul. Ne-au mai rămas mai puțin de două ore. Se uită la Max. Nu ai nici o altă variantă.

Max se posomorî știind că el avea dreptate, dar fiindu-i greu să suporte această evidență.

– În regulă. Doar asigură-te al naibii de bine că nu vei sări în aer. Nu vreau să trebuiască să explic familiei Leorei sau surorii ei cum te-am lăsat doar pe tine să înfrunți primejdia.

Killian râse scurt, sincer amuzat.

– O să te integrezi perfect în familie. N-am văzut niciodată un astfel de grup în care fiecăruia îi pasă de cel de lângă el.

Leora știa că situația era a naibii de serioasă dar faptul că cei doi divagau de la subiectul care îi preocupa de fapt pe toți, o amuza. Max se uită la ea posomorându-se la vederea veseliei din ochii ei.

– Să nu îndrăznești, o preveni el.

Ea chicoti punându-și mâna la gură.

Killian îl bătu pe umăr pe Max.

– Calmează-te, Max. Asta este o crimă de „gulere albe". Îți garantez că sunt riscuri, dar nu sunt atât de mari pe cât crezi. El se ridică și apoi continuă obosit: Singura mea grijă adevarată, este ca prietenul tău, dacă el va fi acolo, să nu scape din cursă. De când ai amânat testele de pe pistă aveam poate posibilitatea să-l prind cu ceva, dar mi-ar plăcea mult mai mult să-l dobor acum.

Max se ridică în picioare și o trase și pe Leora cu el.

– Asta înseamnă că ne-am ridicat doi.

– Mergi și ia-i ceva de mâncare Leorei. Moare de foame. Până când vă întoarceți voi o să știm dacă adoptăm o cale sau alta.

– Mulțumesc, Kill. Amintește-mi să-ți fac și eu același serviciu cândva, murmură Max în timp ce Killian părăsea biroul.

Leora își încolăci degetele într-ale lui Max, strângându-l ușor.

– Cu adevărat n-o să aibă probleme. Tatăl meu spune că în trecut el a lucrat ceva care îl expunea la riscuri. Niciodată nu a zis ce, dar eu am sentimentul că era vorba de ceva secret pentru guvern.

– Deja a murit un om din cauza acestui proiect. Dacă ar fi doar el, și tot este prea mult. Max privi un timp către ușa prin care ieșise Killian apoi se mai relaxă. Făcuse tot ceea ce putuse. Dacă ceva va merge rău, el va trebui să trăiască cu consecințele. Hai să mergem să mâncăm. Cel puțin pe partea asta Killian a avut dreptate.

Leora știa că Max nu va înceta să-și facă griji până când se va întoarce Killian. Era exact tipul omului căruia i-ar păsa mai mult de riscul a ceva neașteptat ce ține de hazard decât de ceea ce risca el personal în cazul în care nu vor putea să-l oprească pe Streak. Cu gândul acesta ea întreținu o conversație amuzantă care nu cerea decât puțină sau deloc concentra. Masa fu excelentă, însă Leora nu prea avea poftă de mâncare. În ciuda acestui fapt, reuși să mănânce. Și ea ca și Max

simțeau trecerea timpului. Când tocmai își terminaseră cafeaua și așteptau să li se facă nota, lui Max îi sună pagerul.

– Telefonează-i, îl îndemnă ea. O să rezolv eu cu nota.

– Cinci minute nu mai contează.

Ea îi zâmbi.

– Mincinosule! Contează pentru amândoi. Du-te, o să vin și eu afară.

El se ridică, zăbovind câteva secunde ca s-o sărute, fără să-l intereseze cine îi privea.

– O să dau telefon din mașină, spuse el înainte de a se îndepărta în grabă.

Leora plăti nota și îl urmă cât de repede putu. Parcaseră aproape de ușă, astfel că nu trebui decât să facă câțiva pași ca să zărească clar fața lui Max prin geamul mașinii. Nu putea să citească prea mult pe chipul lui dar nu arăta ca și cum s-ar fi întâmplat ceva cu adevărat teribil. Ea oftă adânc începând să se relaxeze pentru prima dată de când intraseră Theo și Jill în birou, cu atâtea ore în urmă. Se strecură în mașină la timp ca să audă sfârșitul conversației.

– Așa că încercăm pe pistă, concluzionă Max aspru trecându-și degtele prin păr. Va fi cu câteva zile înainte să fie gata mașina. El ascultă un moment apoi aprobă.

– Încă mai am unul din celelalte prototipuri. Aș putea să realizez o a doua mașină. El ascultă din nou. De ce nu vii să ne întâlnim aici unde suntem noi? O să stabilim atunci. Leora și cu mine o să-ți comandăm ceva de mâcare. El râse. În regulă. O pizza cu tot ce trebuie. Gândește-te la asta, sună bine. Închise telefonul și se întoarse spre Leora. Streak a scăpat.

– Killian l-a văzut?

– Crede că da. Bărbatul pe care l-a întâlnit Kill semăna puțin cu Streak dar era mult mai slab și arăta mai bătrân decât ar trebui să fie.

Leora își strecură mâna în cea a lui Max, strângându-l. Putea simți durerea, frustrarea și furia reținută din vocea lui, chiar dacă nimic din expresia feței lui nu trăda aceste emoții.

– O să-l prindem, murmură ea, rugându-se să nu fi spus niște cuvinte care să nu se adeverească niciodată.

Max o strânse de mână și apoi îi dădu drumul ca să pornească mașina.

– Sper să ai dreptate, spuse el aspru. Sper să fie așa.

Vântul era tăios ca niște degete înghețate care biciuiau orice porțiune de piele neacoperită de haine. În ciuda tuturor acestora Max nu simțea decât căldură. Toată așteptarea antrenată de amânarea testării pe pistă

a motorului nu-i crease deloc o dispoziție mai bună. Vremea fusese imposibilă și ei o amânaseră patru zile. Streak – dacă fusese Streak – parcă intrase în pământ. Nici persoanele lui de contact nici Killian nu reușiseră să avanseze cu căutările. În sfârșit apele se liniștiseră într-atât încât să le permită realizarea primului test de teren.

– Aș vrea să încetezi a te mai holba la mașina aia, mormăi Killian când i se alătură lui Max fără măcar să-și dea seama că același lucru îl făcea și el.

Max nu se uită la bărbatul pe care ajunsese să-l respecte și să-l placă tot mai mult cu fiecare zi.

– Totul e aranjat?

– De data asta prietenul tău nu va scăpa.

Atunci Max îl privi.

– Nu este prietenul meu.

Killian făcu o grimasă.

– Alegere proastă a cuvintelor. Ești sigur că șoferul știe ce face?

– Știe. Chiar dacă este la pensie, nu și-a pierdut îndemânarea. A mai cedat poate doar o idee la capitolul viteză. Max ridică din umeri privind către clădirea unde se afla micul birou pentru testarea pe pistă. El este cel care se îndreaptă spre noi.

Arătă spre trupul protejat până în dinți de material de protecție împotriva focului și purtând o cască ce-i ascundea fața. Venind dintr-o direcție diferită, Leora, care ducea o cutie mică închisă conținând hârtiile pe care Max le lăsase din greșeală în mașină, intră în raza vizuală a acestuia. Îl văzu pe șofer întâlnindu-se cu Leora, întinzându-se s– o ajute și apoi continuându-și drumul către mașină. Înainte ca Leora să ajungă la el mașina și șoferul porniră pe pistă cu motorul urlând ca un ogar înfuriat gata de cursă. În acel moment fu o ezitare. Toți ochii erau îndreptați către pistă când mașina făcu un salt înainte într-un vuiet mut. Zgomotul acoperi strigătul Leorei.

Leora privi cu atenție hârtiile pe care le avea în mână, scrisul rotund cu cuvintele pe care nici unul dintre ei nu le-ar fi anticipat. Apoi deodată porni alergând către Max, neținând cont de faptul că își înnoroia fusta și își strica pantofii. La jumătatea drumului îl strigă pe Max. Acesta se întoarse cu ochii măriți de uimire când o văzu alergând către el. Cu Killian lângă el, se apropiară scurtând distanța dintre ei și Leora.

– Citește asta, gâfâi ea, aruncându-i scrisoarea sub ochi. În mașină nu este șoferul pe care l-ai plătit. Este Streak.

Max se uita în jos la mesajul mâzgălit, abia reușind să descifreze fiecare cuvânt. În sfârșit totul începea să aibă o logică. Scrisoarea suna astfel:

„O să distrug această blestemată de mașină. Știu că ai folosit unul dintre prototipurile mai vechi. Nu contează. În afară de primul, nici ultimul nu este mai bun decât toate celelalte. Atunci, la accident, a fost motorul cel bun. Mașina a făcut accident din cauză că în acea zi a condus în locul meu un puști nebun care dădea târcoale pistei. Eram prea strâns cu ușa de creditorii mei ca să pot conduce. N-am putut să te las baltă și am crezut că va fi în stare să aibă grijă de el și de mașină. N-a fost și a murit. Și am și acum coșmaruri legate de moartea lui. Nu vreau să te distrug pe tine. Tu ai fost singurul prieten adevărat pe care l-am avut vreodată. Dar povara de pe umerii mei mă roade ca o fiară. Am vândut jumătate din modificare unui fabricant de automobile străin. El voia și restul. Am fost tot timpul dependent de droguri. Chiar am crezut că pot să înving această fiară. Nici o șansă. A învins ea. Dar acum n-o să mai aibă cu cine se lupta.

Dacă distrug prototipul și pe mine o dată cu el, cumpărătorul se va dezumfla pentru că lui i-am dat cealaltă jumătate a planurilor în dimineața asta. Planurile pentru cel despre care noi știm că n-o să funcționeze. Tu

vei fi stăpân pe situație așa cum ar fi trebuit să fi în tot acest timp. Iar eu voi putea în sfârșit să dorm din nou. Afacere cinstită, nu crezi, prietene?

Streak".

Max își mută privirea de la scrisoare către pistă și către mașina care lua cu zgomot curbele.

– O să-l opresc, murmură Killian, înhățând aparatul de transmisi pe care îl purta legat de mână ca să-și cheme echipa. Vom umple pista de mașini. El n-o să-și continue cursa dacă asta implică din nou ceva rău. Max le întoarse spatele alergând de-a lungul pistei către oamenii lui la care se afla radioul de comunicare între mașină și echipaj. Înșfăcă o cască.

– Renunță la asta, Streak, ordonă el aspru. Killian îl prinse din urmă, cu Leora urmându-l la câțiva pași.

– N-are rost, Max. În această situație, nu mai sunt alte soluții. El tuși răgușit apoi înjură.

– Oricum asta nu e o soluție.

– Aici greșești, prietene. Eu n-aș supraviețui închisorii și asta m-ar aștepta, dacă nu aranjează mai întâi cumpărătorul un accident. El tuși din nou și mașina se smuci brusc atingând peretele.

– La naiba, fii atent!

– Tot timpul mi-ai spus asta.

Max putea intui autoironia din vocea lui Streak, tonul care îi amintea atât de mult de prietenul lui din primele zile, din anii când călătoriseră împreună în Europa bătând recorduri atât pe pistă cât și în inimile femeilor.

– La naiba, Streak! O să te ajut. Nu face asta. Nici un motor nu are valoarea unei vieți de om.

– Sunt ocupat acum, Max. Trebuie să plec. Vom vorbi când o să scap din această curbă. Brusc, un acces de tuse puse capăt conversației.

Mașina, cu anvelopele scârțâind, făcea parcă corp comun cu pista. Cei trei puteau să-l vadă pe bărbatul dinăuntru acționând roțile pentru a menține vehiculul sub control. O clipă mai târziu metalul explodă și începând de la capotă fumul se năpusti afară iar flăcările cuprinseră partea din față a mașinii. Țipetele agoniei mecanice acopereau strigătele de groază ale oamenilor și ordinele disperate de a sări în ajutor. Oamenii se îngrămădeau pe pista unde mașina se afla lângă zidul unde-și găsise moartea dorită. Leora nici nu-și dădu seama că alerga când mașina ricoșă în zid și se împrăștie de-a lungul pistei, ajungând în cele din urmă pe iarbă. Ea știa doar că vrea să se apropie de Max și el ajunsese deja

aproape primul la mașina în flăcari, cu Killian puțin în spatele lui. Ea oftă când Max se apropie de ușa sfărâmată care-l închidea pe Streak în închisoarea de flăcări.

– Nu, Max, oftă ea chiar când cineva o trase brusc la o parte, îndepărtând-o de suprafața periculoasă. Dă-mi drumul!

– Stai deoparte, domnișoară. S-ar putea să explodeze.

Leora îngheță de groază când Max cu ajutorul lui Killian reușiră să deschidă ușa și îl traseră pe Streak afară. Costumul îi fumega în timp ce cei doi îl îndepărtau de resturile mașinii iar echipajul de intervenție continua să arunce apă pe mașină. Bărbatul care o ținea pe Leora îi dădu drumul să meargă să-i ajute, chiar când ei îl puseră jos pe Streak. Pe drum ea auzi mașina salvării apropiindu-se.

– Să te ia naiba, Streak, murmură Max, scoțându-i casca de pe cap.

Leora se apropie dar nu îndrăzni să intervină.

Streak îl privi fix în față pe Max.

– Mi-ai lipsit. Am vrut să te sun de foarte multe ori. Știam că o să te simți al naibii de vinovat. Tuși slab, cu sângele prelingându-i-se la colțul gurii. Trase aer în piept oftând slab. Când termină schiță un zâmbet palid care reamintea pentru un moment de bărbatul care fusese.

Nu mai ai de ce să te simți vinovat. Nu ai fi putut să mă ajuți nici dacă te-aș fi lăsat eu s-o faci. Este destul pentru mine că n-ai putut să mă urăști. Închise ochii pentru o secundă, părând să se reculeagă. Amintește-ți. Primul motor este cel bun. Fă-l să funcționeze, pentru noi amândoi.

Leora îi văzu pleoapele fremătând un moment, iar apoi liniște. Max înjură lung și puternic. Killian se uită sever la echipa de medici care se grăbea către ei. Leora observă doar foarte puțin mișcările celorlalți. Atenția ei era concentrată asupra lui Max, a cărui figură aspru brăzdată era imaginea unei suferințe intense. Ea își strecură mâna într-a lui dorindu-și să fi putut să-l strângă în brațe, să împartă cu el durerea de a-și fi pierdut prietenul într-un mod atât de brutal.

La început Max nu răspunse; apoi oftă întorcând spatele morții și îndreptându-se către viața pe care i-o oferea Leora. O privi în ochi și văzu compasiunea și dragostea strălucind acolo pentru el. Îi atinse obrazul fără să-i pese de cei care i-ar putea vedea.

– Ai auzit?

Ea aprobă îndemnându-l blând să se îndepărteze puțin cu ea în timp ce ceilalți făceau ceea ce trebuia făcut.

– Lui i-a păsat de tine în final.

– Mai degrabă s-a distrus pe el și nu pe mine.

Ea dădu din cap dezaprobator.

– Nu. El a găsit iertare pentru păcatele pe care consideră că le-a comis. Și-a răscumpărat păcatele. Îi atinse obrazul privindu-l în ochi. Și ți-a cerut să fie părtaș la visul pe care vi l-ați făurit odată împreună. Când sfârși ce avea de spus avea lacrimi în ochi. Vreau și eu să fiu părtașă la visul vostru. Împreună cu voi doi.

– Știi că ești. El se aplecă să o sărute, simțind nevoia fierbinte de a o avea alături ca să-i alunge vidul rece al trădării și al mâhnirii. Te iubesc.

Ea zâmbi printre lacrimi.

– Întotdeauna am știut asta. Se ridică pe vârfuri și îi trase capul către ea pentru a-l săruta.

– Și eu te iubesc. Ne vom făuri împreună toate visurile.

# *Epilog*

Dormitorul era plin de lume, în ciuda dimensiunilor lui impresionante. Se auzea râsul plăcut și plin de bucurie al celor cinci femei prezente. Soarele pătrundea prin ferestre împrăștiind o lumină aurie peste scena din interiorul camerei și afară peste zapadă care venise să sărute pământul cu prima inocență a iernii. Sub fereastra închisă lumea se agita să intre sau să iasă din salonul casei unde fuseseră invitați să serbase căsătoria celei de-a treia fiice a familiei St. James. Venise o mare parte din elita Philadelphiei, care se amesteca cu o grămadă de șoferi de curse, de oameni din echipaje de intervenție și familiile lor, o adunătură ciudată dar care avea să apară în ziarele de dimineață, spre ciuda celor care nu fuseseră destul de norocoși să se afle pe lista de invitați.

Leora stătea în fața oglinzii unde surorile ei o ajutau să îmbrace rochia de un alb pur de care ea, mama și

surorile ei se îndrăgostiseră. Nu avea să poarte nici un văl ci o să se înfășoare în catifea albă din cap până-n picioare. Era o mireasă a iernii după felul cum arăta, nu și după inima ei. Dragostea ei pentru Max era o vară de căldură și foc. La acest gând zâmbi. Voia să fie mai mult decât frumoasă pentru această unică zi. Voia ca atunci când se va apleca în biserică să fie pentru Max ca o întruchipare a tot ce el și-ar fi dorit vreodată de la o femeie.

– Ai emoții? întrebă Silke, dându-se câțiva pași înapoi ca să vadă mai bine șirul de diamante cu o perlă în mijloc, contribuția ei la toaleta miresei.

– Puțin, recunoscu Leora.

Silke îi zâmbi în oglindă.

– Nu trebuie să ai. Bărbatul ăsta este atât de îndrăgostit de tine încât oricum nu vede pe nimeni altcineva în lume decât pe tine.

Caprice își înghionti sora să se dea la o parte ca să-i aranjeze Leorei cascada de flori cu nuanțe de culoarea zambilei și panglicile. Cadoul ei era ceva cu albastru.

– Ai ales bine, Leora. Toți suntem de părerea asta. În ciuda stadiului în care se afla cu sarcina, ea reuși să-și îmbrățișeze călduros sora. Bărbații îl plac mult. Și se pare că și lui îi place familia noastră.

Leora atinse obrazul palid al lui Caprice. Niciodată nu-și văzuse sora arătând atât de relaxată, atât de iubită. Ca și Silke, Caprice își găsise jumătatea, bărbatul care s-ar putea lupta cu demonii ei din trecut și cu siguranță i-ar învinge.

– Vă mulțumesc pentru tot ajutorul vostru. O privi pe Silke gândindu-se și la ea. N-aș fi putut niciodată să organizez totul fără voi.

Caprice râse.

– Cred că ne pricepem foarte bine să rezolvăm tot felul de afaceri încurcate.

Silke chicoti și își cuprinse cu brațele burta deja foarte vizibilă.

– Am face mai bine să mergem jos înainte ca Dare să vină să te caute. Știi că cu cât ți se apropie mai mult sorocul, cu atât mai multe griji își face.

Caprice se strâmbă. Ochii îi străluceau drăgăstos chiar dacă avea chipul îndurerat. Se îndreptă cu Silke către ușă.

– Nu-mi mai tot aminti. Era cât pe ce să nu venim pentru că el susținea că nu aș rezista călătoriei.

Leora le urmări plecând, gândindu-se la schimbările pe care le pot aduce în viața unui om doar câteva luni.

– Draga mea, sunt foarte fericită pentru tine, spuse Lorraine încet, strângându-și în brațe copila preferată. Te-ai schimbat mult. Acum ești tot ceea ce am sperat că o să fi și

încă mai mult. Sunt binecuvântată să te am ca fiică. Se aplecă s-o studieze pe Leora. Îți mulțumesc pentru că ai făcut ca eu și tatăl tău să împărțim această zi cu tine.

Leora atinse capa de catifea albă care fusese cadoul mamei sale. Ceva nou. Veșmântul luxos se potrivea perfect cu peisajul de iarnă de afară.

– Te iubesc, mamă, murmură Leora, îmbrățișând-o duios; lacrimile îi creau o strălucire în ochi care rivaliza cu diamantele de la gâtul ei.

Lorraine se rupse din îmbrățișarea ei, zâmbi și apoi se îndreptă către ușă, făcându-i loc să intre lui Noelle care aștepta să rămână singură cu Leora.

Cu foșnet de mătase și catifea, Leora se îndreptă către fereastra unde Noelle privea peste lacul care se întindea ca o bijuterie albastră pe o mare de catifea albă.

– Ești gata? întrebă ea cald.

– Acum numai visa. Noelle se întoarse de la fereastră și o privi pe Leora în ochi.

Leora se uită la sora ei, mirată de intensitatea neaștepată pe care nu o văzuse niciodată în ochii ei. Femeia din fața ei nu mai era sora slabă, nehotărâtă pe care o cunoscuse dintotdeauna.

– Visele mele, Noelle?

Noelle zâmbi și scoase o cărticică din faldurile fustei, pe care i-o dădu Leorei.

– Era o dată un dragon care trăia singuratic într-o peșteră întunecată în munți…

Leora se uită la cartea cu urme fine de aur și argint. Cadoul lui Noelle era ceva vechi. Fiara mistică, darul Noellei pentru ea în toți acei ani trecuți o privea acum de pe copertă. Cartea era nouă. O deschise și descoperi că Noelle reușise cumva să adune în acest mic volum poveștile pe care i le spunea ei în întunericul coșmarurilor copilăriei sale. Ochii i se umplură de lacrimi descoperind că acum trecutul i se golise de durere. Noelle începuse acest proces și Max ajunsese să încheie această călătorie cu ea în lumina propriului ei viitor. Leora își ridică privirea invadată de recunoștință și iubire. Dar Noelle nu era acolo. Ochii care emanaseră atâta inteligență și cunoaștere erau din nou goi. Zâmbetul îi era blând dar venea parcă dintr-o altă lume.

Leora îi atinse mâna, prinzând-o de degete.

– Nu pleca, Noelle. Întoarce-te la noi. Dacă eu am putut găsi o cale de a accepta și a trăi cu trecutul și tu poți. Lasă-mă să te ajut așa cum m-ai ajutat și tu, o imploră ea. Apoi așteptă cu ochii ațintiți asupra expresiei chipului lui Noelle. În acea secundă ea avea privirea cu care Max îi arătase ei de ce este în stare. Rănile surorii sale erau însă mai adânci decât bănuise vreunul dintre ei. Ea își crease o lume fantastică pentru că lumea reală era imposibil de trăit pentru ea.

Noelle nu avea un Killian sau un Dare în viața ei. Nu avea un Max care s-o ia în brațe când trecutul de iad o invadează.

Leora se aplecă spre ea trăgând-o mai aproape de inima ei. Max îi arătase că iubind pe cineva înseamnă să iei asupra ta suferința, dacă asta e tot ce poate să-ți ofere. Astfel că Leora o ținu în brațe pe sora ei cu ochi goliți de orice expresie până când ea putu din nou să zâmbească. Apoi se îndepărtă puțin și o prinse de mână.

Noelle o urmă până la ușă; în capul scărilor unde tatăl lor aștepta, Leora îi dădu drumul la mână pentru a se sprijini de brațul lui Geoffrey. O privi pe Noelle puțin înainte ca sora ei să înceapă să coboare scările în fața ei. Pentru o secundă ea prinse o străfulgerare de înțelegere și scuză în ochii ei violeți, după care zâmbetul palid îi apăru din nou, înseninându-i figura.

Leora se gândi la Max și la minunăția iubirii lui. Își dorea din tot sufletul ca ceea ce i se arătase ei s-o binecuvânteze și pe sora sa mai mică. Dacă există undeva un bărbat pentru Noelle, atunci fie ca destinul să i-l hărăzească.

***Sfârșit***